This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Aandelig tids

Petter Dass

Digitized by Google

Aandelig

Tids-Fordriv,

eller

Bibelske

Viise-Bog,

Det er:

Adskillige Bibelske Historier,

uddragen

af den Hellige Skriftes Bøger.

Alle Lysthavende til Fornøielse

udi Rim forfattet af

af Dass

Hr. Peder Dass,

Pastor til Alstahoug Menighed.

Med Kgl. Majests. allernaadigste Privilegio

for E. A. H. og C. C. Berling.

Imprimatur, J. STENBUCH.

Kiøbenhavn, 1804.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkerie,

og findes sammesteds tilkiøbs.

Digitized by Google

6. Hvad blev anden dag bestilt? Anden dag blev vandet skilt, HErren lod oprette En befæstning vidt udstrakt, Hvilken han med guddoms magt Midt i vand lod sette.

7. Vand her under skilles ad, Fra det vand her oven fra, Hver sit rum blev ydet, Saa blev himmelen opbygt, Som en hvelvning meget trygt Oven til beprydet.

8. Tredie dag blev vand og jord, Skilt ad efter HErrens ord, At man saae det tørre, Hver sit maal og mæle smukt, Havet blev saa gøt som lukt, Inden laas og dørre.

9. Samme dag ved HErrens bud Gik der den befaling ud: Jorden skulde give Græs og blomster uden tal, Samt og træer hvilke skal Vore rank og stive.

10. Saa kom lov og græs paa gang, Af den sorte muld udsprang Urter meget smukke, Hver sin deylig skabning fik, Jorden stod udi sin skik Som en malet dukke.

11. Fierde dag blev soel og lius Saasom tændte himmel-blus Skabte til at være; Solen, dagens lys blev sat, Maanen fik den morke nat Rigtig at regiere.

12. Stierner udi tusind tal Paa Guds firmamente skal Prange, blinke, brænde, Hver sin cirkel fik for sig Paa Guds hvelvning ordentlig, Om og om at rende.

13. Ha-

Digitized by Google

13. Havet gav udaf sit skiod, Femte dag, som HErren bød, Mange faure fiske, Samt og fugle store og smaa, Som blev skabte til at maa, Sættes paa vor diske.

14. Da blev skabt den store hval, Som i bolgen puste skal, Gud til lov og ære, Da saae man de fugle floy Udi luften meget hoy, Med stafferet klære.

15. Hvad blev skabt den siette dag; Dyr og orme mange slag Uden tal og maade, Orme sik i klippen hul, Dyret i skoven skiul, Hver sik sit at raade.

16. Siden efter alle dem, Da kom mennesket her frem, Adam, HErrens billed, Han sik magt og herreskiold, At hver dyr paa grønnen vold, Blev for ham fremstillet.

17. Da Gud HErren saae, at han Eenlig var udi sin stand, Gav Gud ham en qvinde, Hun blev skabt udaf hans been, Som en frue smuk og reen, Kaldet hans mandinde.

18. Der Gud HErren saae, at alt Skikken var i skion gestalt, Hver i sit tilfælle, Da lod han med velbehag Til en fest og hviledag Syvend' dag udvælge.

19. Gunstig læser, kom ihu, Hvad Gud HErren skabte nu, I den første uge, Først kom lyset for en dag, Saa blev himmelen til tag Og til Loft at bruge.

Digitized by Google

20. Saa kom jordens hele dragt, Saa kom solen i sin pragt, Saa kom fisk i floder, Saa kom dyr og orme frem, saa kom Adam efter dem Med vor gamle moder.

De fire raabende Synder.

Mel. Den signende Dag er os beteed, ꝛc.

I.

I Bibelen antages der Om fire slags raabende Synder, Den første der i tallet er, Paa hvilken man begynder, Er den uskyldig Abels blod, Den onde Cain styrte lod, Udi sin grumme vrede, For samme gierning Cain maa, Saa længe verden monne staae, En broder-myrder hede.

2. saa snart som at det syndig drab Af Cain blev bedreven, Da kræved HErren regenskab, Hvor Abel af er bleven, Han sagde: see! hvad har du giort? Din broder Abels blod alt fort af jorden til mig raaber; Thi jorden strax sin mund oplod, Tog af din haand hans varme blod, Med alle sine Draaber.

3. Merk, jorden siges have mund, Og blod at have mæle, Til vidnesbyrd, af hvilken stund, Du liv af folk vil stiæle, Da skal den jord, hvorpaa du staaer, Forbande dig, i hvor du gaaer, Ja hver en jordens tue, Skal lige-

saa

saasom fore Krig, Mark, ager, eng, benægte dig Aldeles sin formue.

4. I hvor du gaaer og paa hvad sted, Du dagligdags skal høre, Formedelst ond samvittighed En hylen for dit øre; Thi see, det blod som er udøst, Skal gives dagde maal og røst, Og dig for Gud anklage, Og med et uafladet skriig, Anmode Gud vægmodelig Sin morder mand at plage.

5. Da vil den hund, for dørren laae, Begynde til at blaffe: Alt hvad man har at skylde paa, Skal sidet kunde skaffe; Men, som en slet fortvivlet mand, Med Cain i sit eget land, Sig selvlandflygtig giøre; Altid i frygt og aldrig glad, Og reddes for det mindste blad, I skoven sig kan røre.

6. Den skyldig bruger ofte fod, Hvor ingen hannem jager, Han mener, hver er ham imod, Og derfor flugten tager; See Cain giorde ligesaa, Han siger: det vil mig saa gaae, At hvilken mand mig møder, Han ufeilbar slaaer mig ihiel, Og HErren mig med ret og skiel I fra sit ansigt støder.

7. En morder-synd hos HErren staaer, Med sorte streger skreven, Hvad blod for mange tusind aar Af andre spilt er bleven, Det skal en mord er svare til, Gud hannem det tilregne vil, Saa maa de stolte joder,

Digitized by Google

Citeres ind til regnskab For fremmed og for eget drab, Naar de for dommen møder.

8. Beed Gud regiere sind og aand, Lad vrede rød ey fæste, Øfløft ey nogen hadig haand Imod din fattig næste, Tænk, han af samme malm er støbt, Tænk, han af Gud er dyre kiøbt, Vil du det tempel fælde, Det HErren selver har opbygt, Det kader dig og andre stygt, At bruge vold og vælde.

9. Det andet syndigt raab og skriig, Er, at de Sodomitter Med tugt vederstyggelig Indbyrdes sig besmitter, at mænd med mænd forøved skam; Den tiid at HErren det fornam, Blev han optændt til vrede, Han siger: see, jeg haver hørt, Et skriig op for mine øren ført Fra Sodoma den leede.

10. Jeg vil derfor fare ned, Og endelig fornemme, Om al den sags beskaffenhed, Og om det folk hiin slemme Har giort alt-sammen hver for sig, Alt efter det synde-skriig, At jeg det vist kan vide, Men er det saa, det skyldig er, Da skal den times en ufærd, Og skam og skiendsel lide.

11. Der Abraham det høre faaer, Lod han en bøn fremkomme, At om der udi staden var, Halvtredsindstive fromme, Da vilde Guds barmhiertighed, Forskaane dem og ey slaae ned Uskyldig med den skyldig, Da svared

HEr-

Digitized by Google

HErren er det saa, jeg femti fromme finde maa, Da skal din bøn staae gyldig.

12. Men Abraham end mere bad, Guds straf dermed at hindre, At om der i den heele stad End fandtes fem mænd mindre, Vil du dem og forskaane da, Og HErren svared atter ja, Da bad han tredie finde: End om der er kun fyrretti, Vil du dog slippe staden fri, Og lade naaden vinde.

13. Gud svared: ja de slippe skal, Hvis jeg i staden inde Det fyrretive fulde tal, Af fromme folk kan finde, Da bad han, HErre, bliv ey vred, Jeg dig med min bønfældighed, Maa fierde gang umage, End om der findes tredive, Som kaldes kan retfærdige, Vil du dem alle slage.

14. Gud svared: er der tre gang ti, Da vil jeg dennem skaane, Og gaae den hele stad forbi, Og skaane mand og kone, Han strax sin femte bøn indgav, Slog atter ti fra tallet af, Og taled aabenbare, End om der er kun tive mænd; Gud svarede: jeg vil og end, For deres skyld dem spare.

15. Den siette gang da sagde han: Det skal det sidste være, Saafremt det mig gelinge kan, Min supplicatz at bære For disse Sodomitter frem, End om der er kun to-gang fem, Men ach de fandtes ikke, Da blev vor

Digitized by Google

stru miste mand, Dine born miste fader, Og dennem hierte-sorrig skee, Fordi du med bedrovelse Har været enkers hader.

24. Da skal dig maales ind igien, Alt med den samme maade, Du haver for til den og den Umaalet uden naade: Der over ubarmhiertige, En ubarmhiertig dom skal skee, At som du har iskienket, Saa skal du drikke selver ud, Man bode skal en hud for hud, Og blaat for ilde krænket.

25. Man veed vel hvad en enkes stand Gemeenlig med sig forer, Hun er forladt af alle mand, Og ingen hende horer, Det lave gierde letteſt er At træde paa for een og hver, Bar haand er let at binde, Væ den, som eenlig leve maa, Om der et fald kan komme paa, Hvor skal hun hielpen finde.

26. Hver tykkes have nok, at han Sin egen sæk skal bære, En andens byrde lader man Uløftet gierne være, En enkes trang er ofte storſt, Dog pleyer hver at tage forſt Ild til sin egen kage, Part meener, hvad anvendes kan For enkens skyld, det taber man, Og spilder al umage.

27. Men skriften dig forklarer det, Paa langt en anden maade, Du skaffe skal en enke ret, Uagtet nogen baade, Kan hun ey give vederlag, Skal Gud det vel en anden dag

Erin-

Digitized by Google

Erindre dig til gode: Men gior du vitterlig uskiel, Bekommer det dig aldrig vel, Det maa du vist formode.

28. Har du, som ofte skeer iblant, En enke noget laanet, Tag hendes klæder ey til vant, At hun ey blir forhaanet, Tænk paa St. Jacobs skrivelse, Det er en reen Gudstieneste, At man de faderløse, Og enker udi deres nød, Besøger, og i deres skiød En gave lader ose.

29. Den sierde synd, hvis skrig opgaaer Til HErren uophørlig, Det er, naar høstefolk ey faaer Sin løn, som er tilbørlig, Hvo som forholder deres sold, Han offentlig gior ran og vold, Den synd undskyldes ikke; Thi han for HErren er anseed, Som den en anden's suure sveed Og blod i sig vild' drikke.

30. Den fattig har et lidet brød, Men hvo det fra ham skraber, Han er aarsage til hans død, Og kaldes en manddraber, Din dreng og pige ligesaa, Det lille de fortiene maa, Vil du dem det forkorte, Og tage det, dem høre til, Det er, som du dem dræbe vil, Naar deres løn er borte.

31. Den rigdom lykkes aldrig vel, Man meiler sig at vinde, I det man for en arbeidstræl Vil holde lønnen inde; Job vogter sig for saadant alt, Han siger: har jeg ubetalt Min frugt af jorden ædet, Og plaget,

ager-

Digitized by Google

agermand dens liv, At jeg har været ond og stiv, Der han sig skulle glædet.

32. Da ønsker jeg min ager maa Ukrud før dyg mig bære, Og jorden fuld af tidsler staae, Hvor Hveden burde være: Jeg ønsker hver en ager-reen Med jord og muld, med torv og steen, Imod mig maatte skrige, Og fælde taare bitterlig, Til vidnesbyrd ud over mig, I tusind tal tillige.

33. Job og derhos bekiender det, Kan man mig eftersige, Jeg vitterlig har giort uret, min tiener eller pige, Og negtet dennem deres sag, Da gid min' skuldre paa min bag Fra axlene maa falde, Og armen briste midt i leed, Hver kunde med al billighed En voldsmand mig da kalde.

34. Hvad skulle jeg ansvare Gud, Naar jeg for ham indstevnes, Man verd, hvor dommen falder ud, At al uret skal hevnes, Guds hevn maa jeg forvente mig, Hvis jeg forvolder suk og skrig Forinden mine vegge, Den Gud, hvis haand har mig bereed, Har og bereed min tiener med, Een Gud har giort os begge.

35. I husbonder og herremænd, Skal mange for jer frygte, Da lever saa, jers træl og svend Ey sværte eders rygte. I huset kan adskilligt skee, Naar tienerne det faaer

at

Digitized by Google

at see, Kan de det vidt udbrede, Det ordsprog er gemeenlig sandt, Mands tiunde bliver tidt iblandt Mands fiende til at være.

36. Og lønnen for en arbeidsmand Er al hans sum og rente, Den bør at tages, som det vand, Kong David lod afhente Fra bethlehem i stadens port, Da trende kiemper gange bort, Og satte Liv i stikke, De kongen det tilbyde lod, Han svared: det er deres blod, Hvi skulle jeg det drikke?

37. Her er beskreven kortelig De fire raabend' synder, See til at du ey hviler dig Paa de forbanded hynder, Vil du forvare der din krop, I skiden drom du vogner op; Hvo synd frivillig øver, Han samler stene til sin grav, Det gaaer ham aldrig lovlig af, Bær den, som saadant prøver.

38. For resten vil jeg raade dig, Du saa din' sager lempet, At et alvorligt bønneskrig Al syndig raab neddæmper, At røgen, som af munden gaaer Fra himmelen det giensvar faaer: See, vreden er formildet, Saa satan med sit klagemaal, Og synden med sit store straal, Kan blive plat forspildet.

Om Gedeons Krig.

Mel. Gud trøste dig arme Jerusalem, &c.

I dommernes dage stod Madian op, Amalekiterne hver udi sin trop, Med folket af

østerlands side, Tilsammen mangfoldige tusin i tal, De sloge sig leyer i Israels dal; Med Israel vilde de stride, Og mellem sin hænder dem slide.

2. Men Guds Aand opmuntrede Gedeon fast, Han lod da basunerne blæse med hast. Da krigsbud i landet udraabe, At ganske Manasse med Nephtali magt, Og Asser og Sebulun hver i sin dragt, Sig skulle forsamle tilhaabe, og nappe den Madians kaabe.

3. Men Gedeon sagde: min Gud, om du vil Forlose dit Folk, som du sagde mig til, Fra Madian ved mine hænder, Da har jeg et uldskind i gaarden udsat, Blir duggen allene paa skindet i nat, Og jorden er tør, jeg da kiender, At du mig beordrer og sender.

4. Den anden dags morgen før solen frembrød, Breed Gedeon skindet, at duggen udflod, Og randt udi draaber hun klare, Han fylded en skaale paa bredden med vand, Men jorden var tør over gandske det land, Han tænkte, det var af vanvare, Jeg end engang vil det erfare.

5. Han sagde: Du vild' en fortornes paa mig, Min Gud! at jeg engang end taler med dig, Om duggen saaledes nedfalder At skindet er tør, og al jorden er vaad, Da troer jeg det

er

er dit beſlikkede raad, At du mig til høvedsmand kalder, At gwe paa Madian halder.

6. Om morgenen fandt han, at ſkindet vartert Og duagen var over al jorden udfort; Thi giorde ſig Gedeon rede, Og folket, ſom fuldte med hannem i krig, hos harod den kilde de leyrede ſig, Men Madian laae paa den heede, Med norden i dalen hin brede.

7. Gud ſagde: du Gedeon lyde ſkal mig, Du haver for meget af folket med dig, At jeg ſkulle Madian give Udi deres hænder, og Iſrael ſaa dig ſkulle berømme, de kunde forſmaage, Sin' fiender ſonden at rive, Og ſig al den ære tilſkrive.

8. For folkets øren du raabe ſkal ud: Hvo ſom er mistroſtig og ræd i ſin hud, Han hiem til ſin bolig ſkal drage, Da ſtode der to og tive tuſinde Mand, Og hver drog af ſtriden ſin bævende haand, De ſkynded' ſig alle ſaa fage, Ti tuſind blev ikkun tilbage.

9. Gud ſagde: hør Gedeon, dette ſkal du, Det folk, du der har, er for meget endnu, Leed dem need til vandet at drikke, Hvem ſig dig da ſiger, de reyſe ſkal med, De følge ſkal med dig paa timen afſted, Men hvem jeg vil, reyſe ſkal ikke, Dem ſkal du tilbage hiemſkikke.

14. Da førde han folket need til det vand, Gud ſagde til Gedeon: hvilken en mand Af

Digitized by Google

vandet saa laber og slikker, Som hunden han laber, skik ham paa en sted, Men hvilken som falder paa knæerne ned, Naar han gaaer til vandet og drikker, Du ham for dig selver og skikker.

11. Da det var forrettet, og folket blev talt, Da var der tre hundrede mænd overalt, Som labet med tungen som hunden; Det øvrige folk faldt altsammen paa knæ, Da de skulle drikke, da fik man at see, Hvor mange de bleve befunden, Som labet af haanden til munden.

12. Gud sagde til Gedeon atter paa nye; See disse tre hundrede vil jeg dig frye, Saa mange som labet saa trolig, Med dem skal du Madian jage paa flugt, Og lære de hedninger mores og tugt, Det andet folk vende kan roelig Hver hiem til sin' stæder og boelig.

13. Saa gav han alt folket forlov at gaae hiem, Selv reyste han med de tre hundrede frem, Og lod dennem alle forsyne Med kost og fætalje, saa meget man kan Behøve to dage til reysende mand, Hver tog i sin haand en hasune, Af kunstig og smuk skabelune.

14. Men Madian neden i dalen der laae, Gud sagde til Gedeon: skynd dig at gaae, Jeg dem i dine hænder vil føre; Men hvis du befrygter at fare derned, Tag Pura din

Digitized by Google

ſvend hen til leyeren med, Saa faaer du vel dertil at høre, Hvad de har i tanker at giøre.

15. Men Madian, Amalek, Østerland og Var ſaaſom græshopper forſamlet i flok, En hob og udſigelig ſkare, Camelerne vare ſom ſtøvet i ſkye, Der hørtes et buldet og ſkrekkelig knye, Af vogne og heſte hiin ſuare, Hver ſtod paa ſin vagt og tog vare.

16. Da Gedeon nu ned til leyeren kom, Fortalte den ene den anden hvad ſom Ham ſelſom i drømme kom fore, Jeg drømte, mig tyktes et aſke bagt brød Kom trillende' og gav et forfærdeligt ſtød Paa Madians telter ſaa ſaare, De bæved ſaa mange de vare.

17. Mig tykte det hyg-brød til leyeren kom, Og ſlog paa paulunet og veltet det om, At det ſig ſaa ſkyndelig haſtet Til Madians tempel med rendend' galop, Det overſt faldt ned, og det underſt kom op; Og folket hinanden anfaſtet, At alting i dynge laae kaſtet.

18. Da ſvared den anden: udtydningen er, Paa denne din drøm, At al Madians hær, Tillige med folket af øſter, Og Amalek, alle ſkal blive forfærd, Og ſkammelig falde for Gedeons ſværd, Og Iſraels vaaben dem kryſter, Saa telterne falder og bryſter.

19. Der Gedeon drømmens udtydning fornam, Han takked vor HErre, ſom tryſtede

stede ham. Og kynded sig hastigt tilbage, Op gierer jer rede, jeg haver det haab, Vi jage skal Madian ganske paa laab, og hver af dem flugten skal tage, Og falde for ravner og Krage.

20. Han tog de tre hundred og skildte dem ad, Hver hundred i visse geliider og rad, Og dennem til dalen nedfører, Han stydde dem alle basuner og kruus, I krusene stod der et brændende blus, Han sagde: see til at I gior er Det samme jeg gider og rører.

21. Og naar I fornemmer, jeg steder udi Basunen, og blæser da blæser og I, Og naar jeg anfanger at raabe, Da raaber og skriger af yderste flid, Her have vi HErrens og Gedeons strid, Da skal hver en østerlands taabe Forskrekkes og romme tilhaabe.

22. Han drog ned i dalen og trængte med magt Ind paa dem, der holdte den første skarpt Og dennem af søvnen opvakte: Han lod i basunerne blæse med hast, Det rumlet og brumlet i bierge ne fast, Og krusene, som de nedbragte, De sønder i hænderne slagte.

23. De raabte, de skreg, saa folk blev forskerd, Her have vi HErrens og Gedeons swærd; Det raab kom dem alle tilgode: Hver høyre haand holdte basunerne fat, Hver deres venstre var bluffene sat, De rundt om-

kring

krug løveren stode, For nogen det kunde formode.

24. Der Madian hørte basunernes skrald, Han tyktes al verden vil stande paa fald, hver flyede det snarest han kunde, Forlod sine telter med hylen og skriig, Ey nogen hialv anden, hver skiottede sig. Saa rømte de hedenske hunde Til bierge, buskatser og lunde.

25. Imidlertid skikked vor HErre det saa, Den ene begyndte den anden at slaae. Et sværd mod det andet sig vendet, De blev af hverandres Cameler nedtraad, At kroppene runden om marken laae saaed, I det de saa hastig bortrendet, De selve indbyrdes sig skiendet.

26. Saa jaged de gandske den Madians hær, Og alle med hannem, som var i den færd, Til yderste grændsernes ende. Der blev og en rytter og ilende bud Af Gedeon skikket til Ephraim ud, De skulde ham vandet berende, Saa han kan sig ingensteds vende.

27. Da folket af Ephraims bierge nedkom, Fandt Madian intet undrommende rom, De lod' hannem passen afskiere, Men Oreb og Seb, de to fyrstelig mænd, Blev greben og dræbt, og til Gedeon sendt, Man lod deres hoved afskiere, Og Gedeon dennem forære

Digitized by Google

Om Jepthæ Løfte.

Mel. Hvor elskelig synes din Boliges, &c.

Det hendte sig Jephtha den Gileads mand,
En helt, ikke vandt til at sove: Han
engang uddrog af sit fædreneland, En kamp
imod Ammon at vove, Den tid han gik ud, Da
giorde han Gud Et løfte, som ey var at love.

2. Han siger til HErren, saafremt at jeg
faaer En seyer af Ammon at hendte, Hvad
først af mit huus giennem døren udgaaer,
Det gives skal HErren til rente, I hvad det
og er. Hvad navn det end bær, Det har du
til offer at vente.

3. Saa drog den mandhaftig berømmelig
helt Af landet med vaaben og skiolde, De
mødtes i marken, Men Ammon blev feldt,
Og flyde blandt bierge og knolde: Han slog
hvad han fandt, Den seyer han vandt, Fik
tive kiøbstæder i volde.

4. Han stod som en løve der slaget gik an,
Det fik Ammoniter at finde, Han jaged' dem
ind i vinbiergenes plan. De kunde mod han-
nem ey vinde, De faldt for hans Haand, Det
giorde Guds Aand, Som alle halstarrig' kan binde.

5. Der Jeptha tilbage fra slaget kom hiem,
Hans dotter i gyldene smykke, Gik ud med

Digitized by Google

en dands det uskyldige lem, At ønske sin fa-
der til lykke, Der Jephta nu saae Sin dotter
der staae, Begyndte ham hiertet at trykke.

6. Hun mødte sin fader med trommer og
spil, Som eeneste dotter og pige, Ey sønner,
ey døttre der flere var til, Hvad skulde vel
faderen sige? Thi der han kom nu Sit løfte
ihu, Begyndte han høyt til at skrige.

7. Han rev sine klæder i sønder af harm,
Og sang en bedrøvelig Tone, Tog dotteren
udi sin faderlige arm, Og raabte min krands
og min krone, Min dotter og mee, Ach! skal
du nu dee, Ach! at jeg dig maatte forskaane.

8. Ach, kiereste dotter! hvad bøyer du
mig Til jorden med sorg og ulykke, Et Ord
er udgangen, det gielder paa dig, Jeg kan
det for HErren ey rykke, Du var i mit
huus Et eneste lius, Gud bedre, jeg maa
det nu slukke.

9. Hun svarede Faderen straxen paa stand,
Bortkastet' af haanden den tromme, Hvad
løfte, min fader, er gaaet af din mund, Det
bør du, for HErren fuldkomme, Jeg vil med
frit mod Mit jomfrue blod Forære min frel-
ser den fromme.

10. Min kiereste fader et beder jeg dig,
Den bøn du mig vilde tilstæde, At jeg mine
jevnlige tager med mig, Ifort udi sørgelig

klæde, Herfra til et sted Paa biergene ned, Og min jomfrudom at begræde.

11. Og naar jeg har været ved maaneder to, Og tiden er løbet til ende, Da vil jeg tilbage hørsommelig snoe, Og give mig dig udi hænde, Saa gior du ved mig, Som det synes dig, Jeg kan ey dit løfte forvende.

12. Hun sik af sin sørrigfuld fader forlov, Saa tog hun jomfruer og piger, Saa mange hun syntes at have behov; Og hen op paa biergene stiger, Hvad taare der faldt, Hvad ord der blev talt, Os skriften derom ikke siger.

13. Der tiden og maaneder løbet var om, Da kom den jomfrue tilbage, At stande sin pligt og at lide den dom, Som faderen vilde behage, Han giorde for Gud Hvad loved var ud, Maaskee hun blev taget af dage.

14. Hun aldrig var givet i nogen mands vold, Det finder jeg for mig beskrevet, Men blev hun hengivet til døden i sold, For det hun har aldrig bedrevet, Da var det uret, Langt bedre var det, At løftet i sønder var revet.

15 Men hvor med jomfruen blev handlet og giort, Saa seer jeg, at skriften vil stæde, At Israels døttre gik aarligen bort For Jephtas sin dotter at græde, De sørged' den moe, Som skulde saa doe Udi sit jomfruelig klæde.

Sam-

Digitized by Google

Samsons Historie.

Mel. Skal dog et ædelt og ærekiert Hierte, ꝛc.

Dommernes bog en historie giver,
Hvor det gik Samson den mandelig helt,
Der han til vorende ulder fremstiger,
Blev for hans hænder saa mangen nedfældt,
Siden engang, Da denne mand Gik hen til Timnath
i fremmede land, Han for sig saae En pige
staae, Hvilken han yndet med klerlig attraae.

2. Der han fra Timnath nu kommer tilbage, Siger han sine forældre deraf, Der er en pige mig monne behage, Giver mig hende til Ægtefæl af, Men faderen Gav svar igien: Hvi vil du gaae til Philisterne hen? At see dig ud Blandt dem en brud, Hvilken der har en uomskaaren hud.

3. Hvi vil du dig til en hedning forbinde, Og saa forkletne din egen respect? Er der da ingen i landet at finde, Hos dine forældre blant al din slægt, Hvis dotter man Dig give kan Til en fornøyelig ægteskabs stand. Han svared saa: Lad mig dog faae Den, jeg begierer, det er min attraae.

4. Men hans forældre forstode det ikke, At han det giorde med HErrens behag, For at paafore Philister en strikke, Og at paafinde nod dennem en sag, Saa gik de med

Til

Til Timnath ned, Saasom til Samsons forlovelses sted, Paa veyen frem Der møder dem, Brølende løve forfærdelig slem.

5. Samson greb løven i skiæg og i tænder, Dog han gik ganske tomhændet afsted, Rev hende sønder imellem sin' hænder, Saasom man river i stykker et kied, Saa gik han fort Til Timnath bort, Med sin' forældre da dette var giort, Lod dem ey faae Det at forstaae, Hvordan med hannem paa Veyen mon gaae.

6. Der han sit giftermaal sluttet nu havde, At han vilde leve med pigen og dse, Og han paa reysen sig atter tillav'de, Til at annamme sin fæstede mø, Lod han henstaae, Der løven laae, Og det henkastede aadsel, bysaae, Han fandt dert, En sværm af bi, Og et fuldt reede med honning udi.

7. Han tog i munden den honning og smagde, Gav og sin fader og moder deraf, Men ey for dennem det ringeste sagde, Hvor han har sanket den honning han gav, Saa blev bereed Den bryllupssted, Frender og slegtninger glædes derved, Man og derneſt Bød til den først Tredive smukke personer til giest.

8. Samsom en tale fremsatte for folket Gandske forblommet og mørk at forstaae, Sagde saa: bliver mit spørgsmaal udtolket, At J mig giver udtydning derpaa, Da gier jeg

jer

jer En skiorte hver, Tredive skiorter i alles det er, Saa skal J faa, Det svær jeg paa, Tredive helligdags klæder ogsaa.

9. Men kan ey nogen af eder forklare Dette mit spørsmaal, som bliver nu sagt, Da skal J tredive karle mig svare, Tredive skiorter og helligdags dragt, Syv dage maa J frihed faae, At J kan eder betænke derpaa Da sagde hver: Siig frem din fær, At vi kan høre, hvorledes det er.

10. Samson lod spørge, hvad skal det bemerke: Mad og fortæring af æderen gik, Sødhed er kommen med lyst af den stærke? Siger utydning paa saadan en skik, Men hver af dem Var ubequem At skye forklaring paa spørsmaalet frem. I dage tre Studerede de, kunde dog aldrig udtydningen see.

11. Syvende dag de til bruden indstiger, Bad, at hun vild' overtale sin mand, At han det mørke tilfælde dem siger, Hvis ey da skulle der sættes i brand, Om liden stund, Huus, gaard og grund, Ingen skal nyde den mindste miskund, Har J med flid Os bøden hid, Os at forarme til yderste hvid?

12. Bruden anfanger for Samson at sukke, Du for mit folk har et spørsmaal fremsat, Og ey din meenig for mig vild' oplukke, Er det at have ret kierlighed fat? Han gav det

svar:

Digitized by Google

svar: Jeg aldrig har Aabnet det hverken formoer eller faer, Og skulde du Det vide nu? Slaae kun slig tanker aldeles af hu.

13. Hun græd i hele samfælde syv dage, Indtil at Samson derover blev træt, Syvende dag, for at stille den klage, Sagde han hende forklaringen ret, Hun strax igien Forkynder den For hver person, som var hendes ven; Folk i den stad Blev gandske glad, Kommer til Samson og spørger ham ad.

14. See, hvad er søder' end honning i kluden? Og hvad er stærker end løven det dyr; Har I jey, svared' han, knæled for bruden, Havde mit spørsmaal vel faldet jer surt. Min kalv var det I ploved' med, Nu vel det maa Passere saa, Hvad jeg har lovet, det skal I vel faae.

15. Samson fortorned til Asklon neddrager, Fasted' der tredive mænd i sin hund, Skiorter og klæder han dennem afdrager, Gav dem, som lagde ham spørsmaalet ud. Saa gik han vred Hiem til sin sted, Vidste dog ikke, hvad bruden var skeed; Thi faderen Gav hende hen Til hans medbroder, som da var hans ven.

16. Noget derefter sik Samson i sinde Tænkte min hustru besøge jeg maa, Der han i kammeret ind til sin qvinde: Meente, som

Digitized by Google

som hannem vel syntumed', at gaae, Blev hannem det forbeden slet; Thi hendes fader afslog hannem det, Og svared ham: Jeg nok fornam, Du var min dotter fortorned og gram.

17. Hvorfor jeg siden, bekymret i Tanke, Gav hende bort til en anden din ven, Men at du Samson ey derpaa skal anke, Hun har en søster, jeg giver dig den, Tro mig, jeg svær, Hun smukker' er End som den ældre du før havde kier; Men han drog bort Vred fra den ort, sagde: den sag vil jeg hevne ret fort.

18. Saa lod han fange tre hundrede ræve, To og to sammen ved rumperne bandt, Men før han slap dem, og lod dem omsværve, Tog han sig brande, som lettelig brandt, Bandt dem med hast Ved stierten fast, Lod dem saa løbe til lden udbrast, De rendte fort Til Kornet bort, All' deres agre blev kullende fort.

19. Næger og træer og mange vinbierge, Tændtes ved ræverneS stierter i brand, Folket og kunde det intet afværge, Saa de Philister bejamret fit land, Da blev der spurt; Hvo har det giort: Svared man: Samson har spillet det kort, Og det er skeed For den fortred, Som hans vær fader har hannem beted.

20. Der han har givet aarsagen tilkende, Blev de Philister forbittred og vild, Drog op

til

til Timnath, lod staden opbrænde, Kastede manden paa gloende ild, Og bruden sik Den samme drik, Samson sik høre, hvorledes tilgik, Da siger han, Den baal og brand Skal jeg vist hevne det meste jeg kan.

21. Derfore slog han paa skuldre og lender, Eene med anden foruden forskiel, Høye saavelsom de nedrige stænder, Alle foer ilde, men ingen foer vel; Han drog med roe Til Etam kroe, I den steenklofte der vilde han boe, Hans fiender Drog een og hver Hen op til Juda, belagde den der.

22. Juda lod sporge, hvi vil I her drage Mod os med folk og med væbnende haand? Fienderne svared: vi komme at tage Samson til fange med liner og baand, At han kan skee Den spot og spee, Han mod os idelig lader betee, Og giøre ham Den samme skam, Tht han har draget os lemster og lam.

22. Folke af Juda, tre tusind' tillige Reyste til Etams steenklofte med fart, Samson vi komme og lade dig sige, At de Philister betrænge os haardt, For du mod dem Er vnd og slem, Saadant altsammen det stilles dig hiem, Hvi giør du det, Os skeer uret, Skal vi for din skyld omkomme ret slet.

24. Samson han svared: jeg mod dem vil giøre Lige det samme, de mod mig har giort,

Mæn-

Digitized by Google

Mændene sige: nu vil vi dig føre Basted og bunden til fienderne bort; Han svared saa: Sværmig derpaa, At I mig ikke vil lade ihielslaae, Ney sige de, Det skal ey skee, Vi vil kun binde din hænder og knæ.

25. Han blev med tvende nye liner ombunden, Og af Philisterne fangen henført, Alle mand tænkte, nu bliver han vunden, Fienderne glædes, der dette blev hørt, Men Samsons haand Ved HErrens Aand Sleed udi stykker all' liner og baand, Hver baand og bast Slet sønderbrast, Ret som en traad midt i luen henkast.

26. Og til al lykke, der han sig omvendte, Laae af et aasen en kieft for haus fod, Hvormed han tusind Philister skamskiendte, Spildte der tusinde Menneskers blod, Han sagde: see, der ligge de, Eeneste kiefte slog tusinde knæ, Da randt hans sveed Af fryghed, Kasted' saa kiesten af hænderne ned.

27. Efter den fægtning faldt tørsten ham over, Blev af uhidelig heede beklemt, Sagde: Min Gud! jeg dig priser og lover, At du ved mig har dine fiender dæmpt, Og mig bereed Slig salighed, Som ey tilforne ved nogen er skeed, Ach! jeg nu maa Af tørst forgaae, Har ey det ringeste at lædske mig paa.

Digitized by Google

28. Naar uomskaarne tilstanden opvagte,
Falder jeg dennem i hænderne brat, Men see,
vor HErre kindtanden udslagte, Som var i
kieften indskikket og sat, Deraf udsiød Et
vand vel sød, Samson en stor vederqvægelse
nød, Han drak deraf, Og kom sig brav
Der han var nærmeste døden og grav.

29. Pladsen hvor Samson alt dette be-
stilte, Gav han af sagens beskaffenhed navn,
Kaldede steden paakaldernes kilde, Thi det
kom ham til usigelig gavn, Han takked' Gud,
Som hialp ham ud, Reddet fra den uom-
skaarne forhud, I tyve aar Han dommer var,
Og regiered over Israels faar.

Samsons anden Historie.

Mel. Kommer I Cimbriske Helte, &c.

Samson af hendelse Gasa besøgte, Fandt
der en hore til hvilken han gaaer, Da
de Gasiter fik høre det rygte, Komme de sam-
men som ulven om faar, Lader med Krigs-
folket staden omringe, Meente de hannem
ret visselig finge.

2. Lonlig ved porten der toge de vare, Hav-
de stiltiende vægtere sat, At man skulde den
handel erfare, Morgenen ville de gribe ham
fat, Saa de: holdt stille, naar dagen oprin-
der, Vil vi ham dræbe, hvor vi ham finder.

3. Sam-

Digitized by Google

3. Samson laae rolig og sov paa sit øre,
Indtil det lakked' til middelste nat, Saa tog
han porten med stænger og døre, Greb med
sin' hænder om stolperne fat, Lagde dem paa
sine skuldre med styrke, Bar dem til Hebron
i kullende mørke.

4. Noget derefter da fandt han en slatte
Ved den bæk Sorek, som Dalila heed, Der
han til hende sin kierlighed satte, Glæddes
Philisternes fyrster derved. De gik til qvin-
den, bad hende formerke, Hvoraf han havde
de kræfter saa stærke.

5. Fyrsterne sige: kan du det udfritte,
Hvori hans underlig styrke bestaaer. At man
en konst eller magde kan hitte, Til at paa-
føre ham fængsel og saar, Hver af os skal
dig, det ville vi svære, Tusind og hundred
sølvpenge forære.

6. Dalila siger: O Samson, o kiære!
Giv om din styrke sandfærdig beskeed, Jeg
dig formaner, du ville mig lære, Hvad der
skal bruges at binde dig med, At man kan
eengang grandgivelig vide, Hvoruf du ha-
ver den magt til at stride.

7. Dersom de, svared han: vilde det giøre,
At de mig bunde med syv reeb af hast, Som
ere grønne, men ikke vel tørre, Da blev min
legemlig styrke barskast, At jeg blev skrøbe-

Digitized by Google

stig saasom en anden; Dalila tænkte: nu taler han sanden.

8. Fyrsterne kommue til qvinden derinde, Førende med sig de haste-reeb syv, Der han var bunden, da raabte den qvinde: Samson Philisterne over dig nu, Men han sled rebene som vare tvunden, Ligesom traad der paa ilden var brunden.

9. Dalila siger: du haver mig narret, Sig dog hvormed man kan tvinge din magt, Tager nye liner, som ey ere snarret, Og ey med noget arbeyde forstrakt, Dersom J ville med dennem mig binde, Skal J, som andre, mig strøbelig finde.

10. Dalila bandt ham med mange nye liner, Raabte som første gang, Samson her op, See; de Philister ind til dig her triner, Agter at binde din' hænder og krop, Men han rev linerne fort af sin' arme, Ligesom traad der er brændt udaf varme.

11. Dalila siger: du haver mig atter Sat en vornæse ret mesterlig paa, Inderlig jeg dig med bønnen omfatter, Sig mig, hvormed man dig bunden skal faae, Samson han svarer, jeg visselig trættes, Om min' syv lokker om væverstang flettes.

12. Qvinden hans lokker befæstede til stangen, Naglet dem fast, og lod raabe som før: Sam-

Digitized by Google

Samſon! Philiſterne tage dig fangen, Men han opvaagnet, og ſprang ud paa dør, Stangen og naglerne med ſig oprykte, At man vel maatte forundres og frygte.

13. Ach hvad du, ſiger hun, gior mod mig ilde, Tre gange haver du ſkuffet mig her, Vil du da gandſke min glæde forſpilde, Hvor kan du ſige, du haver mig kier, Af det mig er vederfaret og hendet, Slutter jeg hiertet er gandſke bortvendet.

14. Men da den taſke hun over ham hængte, Dag fra dag med en ſødtalende mund, Hun paa det ſidſte hans hierte ſaa trængte, At han blev gandſke bedrøvet i grund, Aabnet for hende den laageløs kiſte, Alle de tanker og londom han vidſte.

15. Jeg er en Guds Nazarenus paa jorden, Aldrig kom rageknív over mit haar, Aldrig min' lokker afklippet er vorden, Hvorudi min gandſke, ſtyrke beſtaaer, Lod man mig rage, jeg viſſelig ſiger, Alle min' kræfter og ſtyrke bortviger.

16. Dalila ſtrax en tiener tillavet, Skikket Philiſterne ſaadant et bud, At hvad ham ligger i hiertet begravet, Har han nu ſagt mig fuldkommelig ud, Kommer end eengang, forſoger og prøver, Viſſelig troer jeg, I hannem bedrøver.

Digitized by Google

17. Fyrsterne kommer, og pengene forer,
Hvilke de qvinden tilforne tilbod, Samson
ey videre tanker sig giorer, Legger sit hoved i
Dalilæ skiod, Saa sik hun een som hans lok-
ker afraget, Hvorved al styrke blev hannem
frataget.

18. Dalila raabte: Philisterne kommer,
Skynd dig mod disse bevæbnede mænd, Der
han opvaagnet' han tænkte som somme, Har
jeg før sluppet, jeg slipper vel end, Jeg har
dem ofte tilforne bekriget, Men han ey vidste
Gud fra ham var viget.

19. Saa blev han greben og jammerlig
tvungen, Maatte sig bukke for fiendernes
haand, Øynen' bleve ham af hovedet stun-
gen, Hænder og fødder i lænker og baand,
Blev saa til Gasa henfort som en fange, Og
udi fængsel ved mollen at gange.

20. Midlertid men han i fængslet sad inde,
Vorte med tiden hans hoved-haar ud, Alle
Philister enhver med sin qvinde, sankes at of-
re til Dagon sin gud, Giøre sig lystig og hier-
telig glade, At deres fiende Samson sik skade.

21. Fyrster og folket og alle tilhaabe, Da
de saae Samson i lænker at gaae, Loved' sin'
guder og tog til at raabe, Dagon vor gud
gav os seyer at faae Over vor fiende, som os
ombragte, Og efter vores Ulykke mon tragte.

22. Da

22. Da de nu vare samled' med glæde
Hented' de Samson den stymper til trods,
Lader os see, hvor du dandsen kan træde,
Lader os see, hvor du spiller for os, Hvad
skull' han giøre, han var udi knibe, Maatte
saa dandse, som de vilde pibe.

23. Samson bad drengen som ham monne
leede, For mig did hen hvor støtterne staae,
Hvilke der er under huuset berede, At jeg
har noget at holde mig paa; Thi jeg er træt,
og af veyen heel modig, Haver en liden stund
hvile vel nodig.

24. Huuset var fuldt udaf qvinder og
mænder, Allesteds hortes en frydelig røst,
Fyrster og folk af anseelige stænder, Alle paa
Samson vil skue sin lyst, Oven paa taget tre
tusind svadseret, Alle vil see, hvor man Sam-
son fireret.

25. Samson til HErren veemodelig suk-
ker, Kiereste fader, o! kom mig ihn, Jeg i dag
for dig mit hierte nedbukker, Gud, som er
mægtig, bestyrke mig nu, At de Philister, dog
eengang maa friste Hevnen for begge min
øyne jeg miste.

26. Saa tog han fat paa de mittelste støt-
ter, Hvorpaa det huus og den bygning var
sat Begge sin' hænder om stolperne knytter,
Saa han fik dennem ret egentlig fat, Ønsked

Digitized by Google

han salig fra verden maa fare, Og at doe med den philistiske Skare.

27. Samson sin hænder og seener udstrakte, Bøyede begge sine Skuldre med magt, See da faldt huset med sparre og lægter, Alle derinde blev hastig ombragt, Fyrster og alle der fandtes i huset, Alle blev slagne og alle blev knuset.

28. Der var langt flere, der faldt, der han dode, End de der faldt i hans levende liv, Den tid han levede, blev mange lagt ode; Den tid han dode, blev mangen mand stiv; Sidste hans gierning gik over de første, Første var' store, men sidste den største.

29. Der hans beslægte hans hedenfart horte, Droge de did der hans legeme laae, Toge det op og til Esthaol forte, At han sin fædrene grav kunde faae, Fyrretiv' aar han al Israels domte, Giorde dog stundom det hannem ey somte.

30 Samson maa blind ifra Verden henpandre, Drab dem, han aldrig med oynene saae, Andre ham narret, nu narret han andre, Ingen paa lykken fordriste sig maa, Skioger har ofte de stærkeste bunden, Ingen i verden er lydelos funden.

Elisæi

Elisæi Historie.

Den første Sang,

om Eliæ Skilsmisse.

Mel. Om Himmeriges Rige saa ville vi, &c.

Da HErren vild' til Himmelen, Guds mand Eliam hente hen, Og hannem til sig tage, Han samme Tid fra Gilgal gaaer, Og Elisæus med ham var, Han sagde: jeg maa drage, Til Bethel nogle dage.

2. Jeg haver lidt at giøre der, Hør, Elisæi! bliv du her, Men Elisæus svarer: Saa sandt som HErren leve maa, Jeg ingensteds vil fra dig gaae, Jeg farer der du farer, Og ingen reyse sparer.

3. Saa komme de til Bethel frem, Prophetens børne hilse dem, Lod Elisæum frage Hør, Elisæi! veed du det, At Gud skal fra dit hoved slet, I dag din Herre tage, Hvor vil det dig behage!

4. Han svared den Propheters haab: Jeg veed det vel gior ingen raab, Og tier ikkun stille; Elias siger: see! jeg maa, Til Jericho et ærend' gaae, Jeg har der at bestille, Her maa vi selskab stille.

4. Men Elisæus gav til svar: Jeg for min meening aabnet har, Det baader eller skader, Da svær jeg ved den levend' Gud, Hvad

Digitized by Google

heller du gaaer ind og ud, Jeg aldrig dig min fader! Paa jorden her forlader.

6. De ginge hen til Jericho, Propheter, som der monne boe, Sig hen til dem begive, Spor Elisæum atter til, Veedst du vel, at vor HErre vil, Din Huusbond fra dig rive, Hvor vil det med dig blive?

7. Han svared' atter saasom før, Jeg veed det vel, hvad er I spør. Jeg vil med Gud mig noye, Elias sagde: bliv du her, Jeg har en liden reyseferd, Til Jordan hen at boye, Jeg maa mig did forfoye.

8. Men Elisæus svared saa, Jeg svær, jeg vil ey fra dig gaae, Hvad ont jeg end skal lide, Saa ginge de tilsammen hen, Propheterne som stod igien, Gik paa den ene side, Udgangen til at vide.

9. Til Jordans Flod de begge drog, Elias midt i vandet slog, Sin sammensvobte kaabe, Strax skiltes ad den stirde flod, Saa gik igiennem tor paa fod, De tvende mænd tilhaabe, Dem skadet ey en draabe.

10. Da de derover kom udskad, Elias Elisæum bad: Hvor skal jeg med dig lave? Sig til, hvad vil du bede mig, Førend jeg tages nu fra dig. Han sagde lad mig have, Din aand med dobbelt gave.

11. Elias

Digitized by Google

11. Elias svared ham derpaa, Den ting du bad er haardt at faae, Dog hvis du mig til prikke Kan see, naar jeg dig tages fra, Skal din begiering blive ja, Men hvis du seer mig ikke, Da kan det sig ey skikke.

12. Da de nu med hverandre gik, Kom vogn og heste i gloend' skik, En ild omkring dem brændte, Saa foer Guds mand Elias hen, I veyret op til himmelen, Gud lod ham selv ophente Og vogn og hest ham sendte.

13. Der Elisæus saae Guds mand, Min fader, fader! raabte han, Nu seer jeg her passere Guds folkes vogn og reysener, Jeg ønsker dig en salig fær, Jeg seer dig her ey meere, Gud troste mig og fleere.

14. Han sorgefuld i hiertet blev, Sin' klæder mide i stykker rev, Dog lod han HErren raade, Gik strax til Jordans stride flod, Elias kaaben efterlod, Han tog den op og traadde, Paa bredden hos det vaade.

15. Han kaaben slog paa vandet ud, Og sagde: mon Eliæ Gud Nu være her tilstæde! Saa skiltes floden straxen ad, Han fik det ønske, som han bad, Og nød af Gud den glæde, I huusbonds sted at træde.

16. Han gik igiennem Jordans flod Paa begge sider vandet stod, Propheterne fremtraade, Og ginge hannem glad imod, De kasted

kasted sig ned for hans fod, Forønsket ham Guds naade, Med gavn og evig baade.

17. Vi see, at Gud har naadelig, Eliæ aand forundet dig, Nu ville vi dig bede, Vi femti sterke mænd her staae, Sig dennem til, de strax hengaae, Hen over mark og heede Din husbond at opsøge.

18. Det kan vel skee Guds Aand ham tog, Og kasted ham ved en afkrog, Paa bierget eller dale, Han sagde: lad dem ikke gaae, De stod' alt for det samme paa, Med ord og megen tale, At han dem vil befale.

19. De nødde ham saa længe til, At han, hvorvel han nødig vil, Befoel de skulle drage, De femti mænd foer' hid og did, Og leedte med al magt og flid I tre samfulde dage, Men komme beskiemt tilbage.

20. Saa komm' de mænd til Jericho, Og sagde: her er got at boe, Men et behager ilde: Her er en ufrugtbarlig grund, Tilmed er vandet heel usund, Man kan af saadan kilde, Sin helsen reent forspilde.

21. Da bley af hannem strax befalt, At hente frem en skaal med salt, Saa lod han den udbære, Og kaste den i kilden ned: Herefter skal ey farlighed, Ey nogen dods besvære I denne kilde være.

22. Guds

22. Guds ord og løfte blev ved magt, Thi som Propheten havde sagt, Lod HErren det og bliv'. Saa længe siden flod og randt, Man ingen usund smag befandt, Som aarsag kunde give; At skille folk ved live.

23. Han siden gik til Bethel op, Af unge drenge kom en trop, Saa snart de hannem funde, Da raabte de med magt og flid: Du skaldet mand, kom hid, kom hid, De raabte, mens de kunde, Med uforskammet munde.

24. Han bandet dem i HErrens navn, Det blev de drenge lidt til gavn, Af skoven monne rende To bioerne ud, som løbe frem, Og rev endeel ihiel af dem, Saa fyrretiv' og tvende, Bekom en hastig ende.

Elisæi Historie.

Anden Sang.

Hvad skal nu Polochton giøre, &c.

Engang kom een af de qvinder, Som med en Prophet var gift, Der hun Elisæum finder, Raaber hun og skriger stift: Ach! min huusbond kom af dage, Her er een som kræver mig, Vil min' sønner fra mig tage, At de trælle skal for sig.

2. Elisæus spør den qvinde, Hvad kan du behielpes med? Hvad er i dit huus at finde?

Har

Har du noget, sig mig det? Hun ham svared: ach min herre! Jeg har intet i mit huus, Al min eyendeel, desverre! Er et eeneste oliekruus.

3. Han befoel: gak til din' grander, Laan hos dennem tomme kar, Tomme tonder, fader, kander, Alt saa mange som de har, Lad dem i dit huus indfore, At du med din sønner kan; Inden laas og lukte dore, Øse dennem fuld af vand.

4. Hun gik ind og øste vandet, Begge sønner drog og bar, Saa blev et og saa blev andet Fuldt til bredden hver et kar, Der de kar ey toge mere, Raabte hun: skaf flere hid, Sønnen svared: ingen flere Findes nu paa denne tid.

5. Der det svar blev givet hende, Da stod olien klar og feed, Hun gik hen og gav tilkiende Det mirakel, som var skeed: Men Propheten lod befale, Gak, sælg olien her og der, At du kan din skyld betale, Og behold det over er.

6. Kort derefter det sig hender, At han hen til Sunem drog, Hvordan det blev snoet og vendet, Han sit logemente tog Hos en brav fornemme qvinde Hvilken var af god forraad, Og saa tidt han kom derinde, Han til bords med hende aad.

7. Qvin-

Digitized by Google

7. Qvinden til sin husbond siger: Jeg
det nok formerke kan At den mand hid til os
stiger, Er en Guds velsignet mand, Vi vil
ham et kammer lave, Som kan være saa be-
reed, Naar han kommer, han kan have
Natten over roelighed.

8. Qvinden giorde sig umage, Og til-
redde kammeret, Seng og bord og lysestage
Og en stoel blev der indsat, Engang der han
sig nedlagde Paa den seng og sov, en tid,
Han befoel sin dreng, og sagde: Kald den
Sunamitisk hid.

9. Naar hun kommer, skal du hende Takke
for hun os har spitst, Sig, jeg frilig maa
bekiende, Du har os alt godt bevist, Har
du noget at forrette, Som hos kongen hiel-
pes kan, Eller nogen sag at sette Frem for
kongens hovedemand.

10. Men hun svared, jeg fornoyes Med
det folk jeg boer iblant, Hvad kan mig til-
hove foyes? Jeg er ikke der bekandt. Han lod
drengen atter sporge, Veedst du qvindens
kaar og stand, Sig, hvad kan man hende
giore, At hun det behage kan.

11. Drengen svared: hun har klaget, At
hun barnelos hengaaer, Hendes Husbond
er bedaget At hun ingen arving faaer; Men
han bod at qvinden vilde Sig forfoye straxen
hid,

Digitized by Google

hid, Hun fik bud, og sig indstilde Frem for Herren samme tid.

12. Qvinde lad dig det behage, Det er sagt i HErrens navn: Om et aar da skal du tage Visselig en søn i favn, Dertil svared' ham den qvinde: Ach du Guds mand! lyv dog ey, Hvor kan jeg, din tienerinde Avle mod naturens vey.

13. Hvordan bladet lod sig vende, Qvinden blev frugtsommelig, Der at aaret lob til ende, Fødde hun en søn af sig, Barnet voxte, tog til alder, Triv'des vel, blev trind og feed Mens ach! lykken staaer og falder, Og har ingen stadighed.

14. Engang gik han med sin fader, Høstefolket at besee, Raabte strax med selsom lader: Ach! mit hoved gior mig vee, Faderen lod folket bære Hannem til sin moder hiem, For haus sygdom og besvære Bliver hannem mere slem.

15. Moderen lod barnet sette Sorgefuld alt paa sit skiød, Sygdommen dermed at lette, Men om middag var han død; Hun tog barnet, græd og sukte, Lagde ham paa Guds mands seng, Døren efter sig tillukte, Skikket bud ved en sin dreng.

16. Stig min mand, han strax i tide Skikker dreng og asen hid, Jeg vil hen til Guds-

mand

Digitized by Google

mand ride, Skynd dig fort og gior din flid,
Hendes hunsbond tog at svare, Slaae de tanker af din hu, Hvi vil du til Guds mand fare, Det er ey ny maaned nu.

17. Hun gav svar, jeg uforhalet Maa der hen, tie der for stil, Saa blev aseminden sadlet, Og hun sagde drengen til, Driv kun fast og brug din svøbe, At ed tiden spildes bort, Lad den asenindе løbe, At vi skynder reysen fort.

18. Der hun kom til Carmels høye, Blev Propheten hende vaer, Løb du dreng, spørg hende noye, Hvad for ærend at hun har, Spørg om det er vel med hende, Og med hendes søn og mand, Lad hun give det tilkiende, At jeg det fornemme kan.

19. Da hun Guds mand saae paa bierget, Holdt hun om hans fødder fort, Drengen vilde det afværget, Og vild' støde hende bort, Guds mand sagde, lad betænume, Hendes siel er hart beklemt, Jeg kan sagen ey fornemme, HErren har det for mig giemt.

20. Qvinden sagde: sig min herre, Naar bad jeg en søn af dig? Jeg befrygter det desverre, At du skulde skuffe mig; Guds mand drengen strax befalet, Gak til Synem til min seng, Tag min stav, og uforhalet Læg den paa den døde dreng.

21. Er det saa dig nogen moder, Hils ham ikke, gak din vey, Løb, som du var sadt paa gloder, Hilser nogen, svar ham ey; Qvinden siger: o min fader! Jeg, ved Gud ey slipper dig, Jeg ey denne sted forlader, For du selver følger mig.

22. Guds mand gav sig til at drage, Lydde barnets moder ad, Men Giheſi kom tilbage, Havde giort, som Guds mand bad, Men at barnet ingenlunde Ved hans stav opvaagnede, Man ey heller mærke kunde, Nogen røst og følelse.

23. Guds mand ind i huuset træder, Finder der den døde krop Lagt paa sengen i sin' klæder, Stiger strax paa sengen op, Og sig over barnet breder Med sit heele legeme. Gior en bøn til Gud, og beder, Han sin naade vilde tee.

24. Han saa lavet, at hans hænder Blev paa barnets hænder stragt, Lænderne paa barnets lænder, Mund paa barnets mund henlagt, Saa den gandske krop paa drengen Af hans krop opvarmet blev, Siden steeg han op af sengen, Hid og did paa gulvet drev.

25. Saa lod han det samme giøre Atter efter nogen stund, Da tog barnet sig at røre, Gisped syv gang med sin mund, Ikkun liden

tid

Digitized by Google

tiid derefter Lukket han sin' øyne op, Fik igien sin' fulde kræfter, Og en ubeskadet krop.

26. Guds mand til Gihesi siger: Kald den Sunamitiske, Qvinden ind ad døren stiger, Guds mand sagde: qvinde see! Der har du din søn tilbage, Tag ham hen, og følges ad, Hun lod baruet med sig tage, Gik af huset hierte-glad.

27. Da Propheten kom tilbage, Og igien til Gilgal foer, Da var dyr tid i de dage, Og en hunger, som var stor, Og Prophetens børn i staden Klaget for ham deres nød, At de hid og did paa gaden Gik omkring for trang paa brød.

28. Han sin egen dreng lod byde, Kaag en gryde fuld af moes, Og lad den ved ilden syde, For det folk som er her hos, Da gik en hen ud at sanke, Urter paa den moes at strøe, Og han plukket vilde ranke, Eller coloqvinte-frøe.

29. Han lod den i gryden skiære, Og dem op for Folket gav, Da nu maaltid skulde være, Aad de noget lidt deraf, Da tog folket til at skryde, Og du Gudsmand! døden er Kommen mit i vores gryde, Ret nu sprekker en og hver.

30. Han befoel de skulde haste, Og sig hente noget meel, Han lod det i gryden kaste,

Digitized by Google

Og at koges ind en deel, Bød sin dreng, stik folket sæde, Skaf det op og sæt det frem, Og da folket tog at æde, Smagte mosen angenem.

31. Engang kom der ham i møde En som bar ham tive brød, Som var af den første grøde, Og han bar dem i sit skiød, Guds mand sagde: lad fremsette Disse brød for dem her staae, Drengen svared: Hvad kan dette Til et hundred mænd for slaae?

32, Men han bød, du skal dem give, Thi saa lyder HErrens ord: Man skal æde, der skal blive End til overs ved dit bord, Saa lod han det for dem sætte, Som han sagde, blev det og, Folket aad og bleve mætte, Og der var tilovers nok.

Elisæi tredie Sang.

Mel. Far Verden, far vel, ꝛc.

I Bibelen staaer, At Naamaon hos kongen i Syrien var, En meget vel agtet og drabelig mand, Betroed af sin herre den ypperste stand, Lyksalig i striden, i sæder realsk, Dog var han spedalsk, Dog var han spedalsk,

2. Stridsfolket uddrog, En liden ung pige til fange de tog, Af Israels land, som blev solgt for en slik, Hos Naamans hustru hun tieneste gik, Hun sagde til fruen, der findes en mand I Jodernes land, I Jodernes land.

3, Han

3. Han er en Prophet, Og har sit tilhold i Samari gebeet, Og dersom min herre forreyste til ham, Da blev han tilpas, og forbedring fornam, Saa blev det af Naaman for Kongen frembragt, Hvad pigen har sagt :,:

4. Men Kongen gav svar: Saa giv dig paa reysen, drag hen og vær snar, Til Israels konge, hils hannem fra mig, Et brev jeg til hannem vil sende med dig; Han stoppet ser tusende gylden i sæk, Saa reyste han vek :,:

5. Han med sig og tog, Saa meget puur solv, som ti centener vog, Ti helligdags klæder af dyrebar dragt, Og brevet til Kongen, som for om er sagt, Indholdet var denne: naar dette fra mig Ankommer til dig :,:

6. Da vide skal du, Jeg Naaman min tienere skikker dig nu, Giør hannem af al sin spedalskhed helbred, Og skaf mig tilpas, paa hvad maade du veed; Da kongen af Israel læste det brev, Sin' klæder han rev :,:

7. Han sagde; jeg kan Ey noksom forundre mig over den mand, Han vil, jeg skal drive de sygdomme ud, Som ingen kan giøre foruden vor Gud, Jeg mener derfor, at han søger mod mig Aarsage til krig :,:

8. Da Guds mand forstod, At kongen var af et bedrøvede mod, Han lod hannem sige, skaf manden til mig, Hvi haver du revet dine

Digitized by Google

klæder af dig, Lad Naaman det vide, Gud har en Prophet, Her i det gebet :,:

9. Der Naaman det spor, Da kom han med hester og vogn for hans dør, Han sagde gak straxen til jordan en flod, Og toe dig syv gang fra top indtil fod, Saa skal du fornemme, dit kiød og din' been, Skal blive dig reen :,:

10. Men Naaman blev vred, Og drog fra Propheten fortornet afsted, Jeg meente, han havde den ære mig teed, og komme ud til mig og skaden beseed, Og paa mine vegne paakaldet sin Gud, At rense min hud :,:

11. Saa reyste han bort, Men svennene bad han ey skynde saa fort, De sagde: hor Fader, om manden dig har Befalet en ting, som at giøre var svar, See, ville du vel fordin sundhed at faae, Ham saadant afslaae :,:

12. Langt mere maa du Da giøre det lille Propheten bad nu, Det ord var ey tungt, der udgik af hans mund, Gak toe dia i vandet, saa bliver du sund, Da vendte sig Naaman, og dyppet sig glad syv gang' i den flod :,:

13. Da gik det ham, som Propheten tilforen forsikret ham om; Saa saart han sig toede, saa saart blev han reen, Han fandt paa hans legem ey ringeste meen, Hans kiød blev saa deilig som ungdommens kiød, Der nyelig er fød :,:

14. Han

Digitized by Google

14. Han snoede sig om, Med ganske sin hær, og til Guds mand indkom, Og sagde: jeg siger det fritligen ud, At ingen er Gud, uden Israels Gud, Og ingen kan giøre en gierning som han, I alle vor land :,:

15. Saa beder jeg dig, Min herre tag den ne foræring af mig, Propheten undslog sig, og svarede ney, Og soer ved sin Gud, han annammer den ey, Og Naaman vil endelig nødet ham til, Men Guds mand ey vil :,:

16. Der Naaman fornam, Han ikke vil tage de gaver af ham, Da sagde han: Herre bønhør mig et ord, Forund mig saa meget af denne din jord, Som tvende smaa muler, der parrede gaaer, At bære formaaer :,:

17. Jeg meere vil ey Hensøbe paa nogen afgudiske vey, Ey heller at bære mit offer og bud, Til nogen foruden til Israels Gud, At HErren da vilde din Tiener ansee, Og naade betee, Og naade betre.

28. Og naar jeg da seer, Min Konge tilbeder, som ofte vel skeer I Ammons Guds huus, og han helder sin haand Op til mig, sin tiener med fyrigheds aand, At HErren vil være paa saadan en tid, Mig naadig og blid, Mig naadig og blid.

19. Og Naaman drog fort, Men der han var faren en fierding vey bort, Da tænkte Gi

hesi see Naaman hendrdg, Min Herre af hannem en blaffert ey tog, Han burde dog sandelig baaret en skienk, Og lagt paa vor bænk :,:

20. Gehesi paa stand, Henløber til vognen det snareſt han kan, Der Naaman det merkte, da holdte han stil, At høre hvad budet og løberen vil Han spurde: hvi løber du tiener saa brat, Er alting vel fat? :,:

21. Han sagde: jeg er Fra Guds mand udsendt om en liden begier, Her kom af Propheternes børn her hid, To drenge som eder ey blaffert, ey hvid, Giv dennem et centner solv i sin trang, Og klæder i prang :,:

22. Men Naaman bad ham, Hør kiære jeg beder dig af mig annam To centener, at det kan noget forslaae, Han nødde ham gaver og pengene paa, Saa blev alt det solv i to sække nedlagt, Samt klæder og dragt :,:

23. Der bleve to mænd befalet, at følge Gehesi den svend, Og bære for hannem forærinder frem, De komme til Ophel, der tog han af dem, Og giemte dem heu i en lenlige vraae, At ingen det saae :,:

24. Gehesi var glad, Men der han kom ind, spør Propheten ham ad, Hvor var du Gehesi, hvor kommer du fra, Da du gik hernd, hvad forrettet du da? Han sagde, jeg hverken gik hid eller did, Ey eneste skrid :,:

25. Hvad

Digitized by Google

25. Hvad, siger du ney, Hvad meenst du mit hierte det vandrede ey, Da manden sig vendte fra vognen mod dig, Og du ham anmodet om gaver fra mig? Men var det da tiid til at giøre dig riig, Og skylde paa mig :,:

26. Sig, var det da tiid, At du skulle bruge din gierrigheds fliid? At tragte med en utilborlig attraae, Sølv, klæder, vinbierger og øxen at faae, Men Naamans spedalskhed skal henge ved dig, For denne din svig :,:

27. Saa gik han hen ud I fra sin huusbonde, spedalsk i sin huud, Hans ansigt og legeme var til at see, Saa gandske besmittet ret ligesom snee, Saa fik den skalkagtige svend, som forskyldt, Sin skieppe vel fyldt :,:

Elisæi fierde Sang.

Mel. Den Siel er værd at prise.

De geistlig' sig beklagde, Til Elisæum sagde Den sted, hvori vt boer, Er trang og ikke stor, Vi vil os sammensanke Hen til den næste skov, Og hugge spær og planke, Som giøres kan behov.

2. At vi ved Jordan kunde Oplede plads og grunde, Hvorpaa vi kan af nye Opbygge sted og bye, Han bad dem saa kun giøre, De bade ham igien, Vi vil vor fod ey røre For du gaaer med os hen.

Digitized by Google

3. Da skede der blandt andet, En stod og hug ved vandet, Og øxen faldt af skaft, Sank ned og blev der tabt, Da skreeg han, ach min herre! Min øxe faldt i vand, Ach! den var laant, desverre! Ach vee mig arme mand!

4. Propheten hannem spørger: Hvad er det at du sørger? Kom, vis mig denne sted, Hvor jernet plumpet ned, Han lod en kiep afbryde, Den kastet han der hen, Og jernet tog at flyde, Hans øxe kom igien.

5. Men kongen i de dage Af Syrien lod drage Mod Israel i stridt, Og kom mangfoldig dild, Han sine mænd lod kalde, Og siger, der og der Vil vi dem overfalde med al vor gandske Hær.

6. Men Guds mand lod advare, Bad kongen ikke fare Til den og den sted hen, Thi der laae fienden; Saa lod han strax hensikke Sit folk og ryttere, Saa fienden fik ikke Indpas paa nogen stie.

7. Stigt nogle gange skede, Naar fienden var rede Med noget skiult anslag, Strax kom det for en dag, Den syrisk konge siger: Hvem er iblant os her, Som lønlig sig hensniger Og tager om vor færd?

8. Da svarede hans svenne: Ney herre, men der henne I de Hebræers land, Der er en geistlig mand, Han Elisæus heder, Og aab-

Digitized by Google

aabner kongen alt Hvad du paa lonlig ste-
der Har i dit kammer talt.

9. Der deres konge hørte, Den tale de fremførte, Da strax befaler han, Fort søger op den mand, At J ham hid kan føre, Jeg skal i sandhed sky Hamandet til at giøre, End føre snak i bye.

10. De sagde: han er inde I Dotha til at finde; Da blev der straxen fort En Krigsmagt skikket bort, Med vogne og med heste, Som hastig fulgtes ad, Omringet paa det næste, Den hele ganske stad.

11. Der tieneren paa gaden, Gik ud omkring al staden, Blev han det vaer og saae, Den krigsmagt som der laae, Han skreg og lod sig høre, Af utaalmodighed: Ach vee? hvad skal vi giøre? Vi fanges for vi veed.

12. Hans herre bad han ville, Kuns tie gandske stille, Og intet frygte sig, Thi see, jeg siger dig, At de, som hos os ere, Er en langt større hær, End de som syntes være Hos dem i deres færd.

13. Han bad til Gud og sagde: O Gud! om dig behag'de, Lad drengens øyen op, Da saae han trop i trop, Utallig gloend' heste, Og vogne ligesaa, Som til Prophetens beste, Rund omkring bierget laae.

14 Saa

14. Saa kom de syriske helte Fremspringend' af sin' telte, At tage Guds mand fat Og ham bortføre brat: Han bad til Gud han vilde Med blindhed dem beslaae, Og deres agt at forspilde, Det skeede ligesaa.

15. Thi der de til ham komme, Da sagde han til somme: I gaae ey rette vey, I finde staden ey, Men følger mig, jeg eder Vil vise til den mand, Hvorefter I nu leder, At I ham finde kan.

16. Han dennem alle ledde, Saa mange som tilstede I følge var af ham, Hen til Samariam, Og der de komm' i staden, De først fornumme da, At de stod midt paa gaden Udi Samaria.

17. Der stode de compaver Som vingeløse haner, Der kongen saae den rad, Spør han propheten ad, Hvor skal jeg det bestikke, Vilt du, jeg dem skal slaae? Han svared: slaae dem ikke, Lad dem uhindred gaae.

18. Skal nogen vorde slagen, Slaae dem som vorder tagen Til fange ved dit sværd, Slig folk er døden værd. Men du skal mad og drikke For disse sætte frem, Og siden dem forskikke Til deres herre hiem.

19. Et magaltid blev beredet, og der de det havd' ædet, Blev de forskikket hen Til leyeren igien; Fra denne tiid og siden Kom ingen

ingen syrisk mand, Ey stor ey eller liden, I de Hebræers land.

Elisæi femte Sang.

Om Samariæ Bestoldning.

Mel. Op Hiertens Suk og Graad, &c.

Der Benhadad en tiid belagde Samaria den hovedstad, Saa stor en hunger staden plagde, At i hvert huus var traug paa mad.

2. Han dem bestolded alt saa længe Indtil et asens hoved galt Fir' sneser rede solvet penge, Og endda knap det blev betalt.

3. En qvinde skreeg og gav sig ilde, Hielp herre Konge, hielp nu mig! Men Kongen svared, om jeg vilde, Saa kan jeg ey, Gud hielpe dig.

4. Er her af persen eller laden, At kunde noget skaffe frem, Kan jeg af tørre steen paa gaden Forsyne nogen hungrig lem?

5. Sig frem, hvad har du til at kære? Han sagde: denne qvinde bad, Kom slagt din søn, lad os fortære I dag ham til en middags mad.

6. I morgen vil jeg lade slagte Min søn at sættes paa vort bord: Men hun vil ey sin' løfter agte, Og stod ey heller ved sine ord.

7. Thi

Digitized by Google

7. Thi der jeg anden Dag begieret, Skaf hid din Søn som slagtes skal, Du veedst, at min er alt fortæret, Men hun sin søn af vreyen stael.

8. Der Kongen dette fik at høre, Sin' klæder han i stykker rev, Han giorde som de fleste giøre, Og Guds mand al den synd tilskrev.

9. Han soer, og meget ondt udlovet, Bad Gud sig giøre det og det, Om Elisæt Guds mands hoved I dag skal staae paa hannem ret.

10. Et bud han strax hen for sig sendte, Men Guds mand sad imidlertid Udi sit huus, og hos sig kiendte, At buddet vilde komme did.

11. Han spurde dennem om der inde Af stadens ældste hos ham sad, Hvad har den morder søn i sinde? Jeg hører han sin tiener bad.

12. At han mit hoved skal afrive: Naar buddet kommer, stod ham væk, See til I ham paa dørren drive, og lukker laasen med et træk.

13. I det han saa med dennem snakket, Kom buddet giennem døren ind, Han var af vrede sammenpakket, Og slet forbittret i sit sind.

14. Han sagde: saadant maa vi vente, Som tiene HErren eders Gud, Hvad er hos han-

Digitized by Google

hannem til at hente, Sult, hunger og en krumpen hud.

15. Propheten svared: du skal vide, I morgen ud i denne stad: Skal folket ingen hunger lide, Der blive skal sligt kiøb paa mad.

16. Man ikkun skal en zekkel give Alt for en skieppe hvede-meel, En skieppe byg skal ogsaa blive Solgt villig for den halve deel.

17. En ridder var der og tilstede, Til hvis haand Kongen heldet sig, Han meente, sligt umuligt skeede, Og sagde derfor spottelig:

18. Om HErren lod vinduer giere, Og dem paa himmelen opslaae, Jeg i min' tanker ey kand fore, At saadant kunde for sig gaae.

19. Propheten svaret: mærk det noye, I morgen ret om denne stund, Da skal du see det med dit oye, Men ikke smage med din mund.

20. Men fire mænd, som var' befængte Ved dørren ud for porten laae, De stakler ved sig selver tænkte: Hvor længe skal vi ligge saa?

21. Vi ligge her, indtil vi blive Omkomne ud af hungers trang, Om vi til staden os begive, Da faae vi lige saadan trang.

22. Om vi til leyeren hendrage, Der falde vi for fremmed haand, I hvor vi lave det og mage, Besnæres vi med dødens baand.

23. Dog

Digitized by Google

23. Dog bleve de saa vidt beraade, De vilde gaae til leyeren, Det blev til skade eller baade, De satte det til HErren hen.

24. Vi blive dog aldeles døde, See! leve vi, saa leve vi; Men om de slaae os rent til døde, Saa blive vi vor armod fri.

25. De ginge hen, og der de komme Til første vagt, og raab udgav, Ey røst, ey svar de der fornumme, Men alle folk var pakket af.

26. Thi Gud de Syrier paaførte En frygt om natten der de laae, Dem tyktes de for øren hørte Et skrig og bulder om sig staae.

27. Af folk og magt, af vogn og heste Alt runden om den hele plan, De tænkte, disse fremmed' giæste, Vil falde strax paa Timen an.

28. De skreeg, med hænder sammenfoldet, see kongen udaf Israel Har andre Konaers folk befoldet, Som komme og slaae os ihiel.

29. De rømte vel alt hvad de kunde, Og tog til flugten hver en fod, At redde livet nogenlunde, Sin vogn og heste efterlod.

30. Da de spedalske kom og funde Mad, drikke, proviant og tros, De drak og aad, de hungrig' munde, Og tænkte her er kans for os.

31. De gik af et paulun i andet, Tøg sølv og guld, og hvad de fandt, Og klæder baade slet og randet, Og dem i sæk og poser bandt.

32. De

Digitized by Google

32. De løbe bort med deres klæder, Og andet deres samlet rov, Og dennem hen paa lønlig steder, I bierg og bakke neder grov.

33. Den ene sagde til den anden: Vi handle ikke ret vor sag, Vi tænke skal, her er forhaanden I dag en herlig budskabs-dag.

34. Vil vi os hen til staden skynde, For dagen bliver mere lius, Og al beskaffenhed forkynde For Kongen og hans gandske huus.

35. Thi tove vi til soel er runden, Og det i staden bliver spurt, Da bliver vor misgierning funden, Og da vil det os falde suurt.

35. De komm' og al den handel lode Udraabe strax for stadens port, De bad de mænd paa muren stode, At de for Kongen blir kundgiort.

37. Vi drog i nat en stund for dagen, Og i den syriſk leyer kom, Vi fandt at hver mand var afdragen, Og alle telter stode tom.

38. Men mad og drikke blev der funden I megen overflodighed, Og heſt og asuer stode bunden Enhver paa sin tilbørlig sted.

28. Men vagten gav dertil tilkiende, I huset der, som kongen laae, Saa stod han op, lod bud udsende, Hans tiener skulde først opstaae.

40. Han sagde: jeg kan nok betænke, Hvor det med denne sag er fat, Det ideler en syriſk ranke, De løbe hen i skiul i nat.

Digitized by Google

41. De vide vel, men er indkneben Af hunger her i denne stad, De tænke, vi vil faae dem greben, Naar de gaae ud at søge mad.

42. Da svared een udaf hans svenne: Fem beste overbleven er, Lad tage med at see der henne, Hvor det er med den syriff her.

43. Da blev der mænd og heste sendte, At see, Hvorledes til mon staae, Og der de hen paa veyen rendte, Befandt de det at være saa.

44. De fandt, der laae paa veyen kastet En hob af klæder, toy og ting, Som folket, der de havde hastet, Har kastet her og der omkring.

45. Der budet kom og dem forkyndet En sagdan glædelig tilstand, Af staden ud sig alle skyndet, Endver vil være første mand.

46. Den ridder, hvorom for er talet, Til hvis haand kongen heldet sig, Han blev i porten anbefalet, At holde folket skikkelig.

47. Men folket giennem porten trængte, Og traadde ham med fødder ned, At, for man agted eller tænkte, da laae han død paa samme sted.

48. Saa gik det ham, som Guds mand sagde, Han saae, men fik der intet af, Thi folket ham i grund nedlagde, At han sin aande strax opgav.

94. Og

Digitized by Google

49. Og kiøbet, efter HErrens lofte, Blev samme dag saa gandske let, At man en skieppe meel indkiøbte, kun for en sekel regnet net.

Elisæi siette og sidste Sang.

Mel. Allene paa Gud set Haab, ꝛc.

1.

En Sygdom Guds Mand Elisæum faldt paa,
Og den Tid han nu paa sit Yderste laae,
Kom Israels Konge til hannem derned,
At tage med hannem en venlig Afskeed.

2.

Han stod frem for Seengen og hiertelig græd,
Og sagde: min Fader! vi skilles nu ved,
Al Israels Vogne og hans Reysemer er
I Følge med dig udi denne Færd.

3.

Prophet'n bad Kongen, Tag Buen og Pill,
Spænd Buen med Haanden og det med en Jil,
Lad Vinduet op imod Osten er vendt,
Skyd Pilen i Luften naar Buen er spendt.

4.

Propheten paa Kongens Hænd lagde sin Haand,
Og sagde: jeg ønsker dig Stærkhedens Aand,

den i magten vel sig, Men Saul blev gandske forsaget.

4. Thi der han besaae den philistiske hær, Faldt han i mistrostigheds snare, Han spørge lod HErren om raad i sinsær, Men HErren vild' hannem ey svare, Ved lys, ved propheter, ved dromme i sær, Gud vild' ham det ey aabenbare.

5. Han bod sine tiener': I straxen skal gaae, Opsøge mig saadan en qvinde, Som kan mig om mit forehavende spaa, See til, hvor I hende kan finde, At hun mig kan give forsikring derpaa, Jeg tabe skal, eller vg vinde.

6. Hans tienere svared', en qvinde der boer I Endor, som pleyer at trune, Hun haver, om eilers min herre det troer, Forunderlig selsomme sinne. Der Saul det horte, han straxen henfoer Til qvinden i hendes paulune.

7. Han skiftet' om klæder, at holdes ukiendt, Som han var en fremmed persone, Drog tvende med sig som til reysen var spændt, Og vilde sine fødder ey skone, Saa drog han til staden der dagen var endt, Og hilsed' den Endorske kone.

8. Han bad, hun vil sige, hvad udgang den strid, Som nu var begyndet, vil have, Kunst du med din' konster opskaffe mig hid

Af

Af jorden og mørkeste grave, Den mand jeg begierer, da skal jeg din flid Forskylde med rigelig gave.

9. Men qvinden hun svared' du haver jo hørt, Hvor Saul af landet oprykte Troldkarle og spaamænd, og har dem udkiørt, Sligt er jo vel kommen i trygte, Og skal jeg nu lade dig blive bonhørt, Jeg selv min ulykke da søgte.

10. Hvi vil du mig føre den fristelse paa, Og kaste min siel hen i snare, Fik Saul det at hør, lod han mig ihielslaae, Jeg kom i den yderste fare, Der Saul fik saadant af qvinden forstaae, Da tog han saaledes at svare:

11. Jeg svær dig ved HErren og lover ved eed, Jeg svær det ved Gud og min ære, Det skal dig ey komme til ringest' fortred, Og ey til det onde dig være, Jeg beder dig derfor, undsee dig ey ved, Og føye mig efter begiere.

12. Da svarede qvinden: saa skynd dig nu brat, Og sig mig, hvem du vil befale, At jeg her i denne nærværende nat Skal sky dig her op af de dale, Han svared: skaf Samuel, slye mig ham fat, Jeg længes med hannem at tale.

13. Der qvinden fornam, at det Samuel var, Hun tænkte, min sag er opdaget, Hun bliver forskrækket og river sit haar, Og raaber saa got som forsaget: Ach Saul! est du

Digitized by Google

den, som for mig her staaer, Hvorfore har du mig bedraget.

14. Da svarede Kongen: hvi skriger du saa? Frygt ikke: hvem seer du fremstige? Hun sagde: Jeg seer her af jorden opstaae, Slig folk, som er Guderne lige, Han spurde, hvad skikkelse haver han paa, Kan du det grandgivelig sige?

15. Hun svared': her kommer en gammel graa-mand, I slike liv-klortel og troye: Der Saul det horte, da sluttede han, At Samuel stod for hans øye, Han lader sit ansigt, det dybest han kan, Med al reverentze nedboye.

16. Men Samuel taled med vredelig lud, Dog Fanden i Samuels klæde, Hør Saul! hvi haver du sendet mig bud, At jeg skal af jorden optræde? Hvad skal det betyde, du maner mig ud? Jeg kan ey slig uroe tilstæde.

17. Da svarede Saul: ach jeg er bested I dybeste nød og elende, Det synes som lykken for mig og min sæd, Med længsel forønsker sin ende, Philisterne komme og giør mig fortræd, og lade mig feidebrev sende.

18. Tilmed er og HErren bortviget fra mig, Han vil mig aldeles ey svare, Og ey ved Propheter og dromme deslige, Mig ringeste ting aabenbare, Derfore da haver jeg kaldet ad dig, At du mig det vilde forklare.

19. Men

Digitized by Google

19. Men Samuel svared, hvad er det, du vilt mig om nogen handel raadføre, Helst efterdi HErren er fra dig adskilt, Vil ingen oplysning dig giøre, Det kan jeg dig sige, du haver forspilt, Den naade dig kunde tilhøre.

20 Thi HErren skal giøre det han dig har sagt, Og skille dig af med dit rige, Og David din næste, der var i foragt, Skal snarlig paa throne opstige: Men du med al skamme skal blive nedlagt, Det kan jeg dig sikkerlig sige.

21. Du burde fuldkommet Guds vredes forsæt, Mod Amalek, HErrens forbandet, Og ladet dem bleven aldeles udslet, Det ene saavelsom det andet, Men Saul, fordi du forsømmede det, Da skal du bortrives af landet.

22 I morgen da lav dig at følges med mig, Du med dine sønner tillige, Du falde skal i den philistiske krig, Din siel udaf legemet vige, Og Israels hær skal omkomme med dig, Thi døden skal dennem bortsnige.

22. Der Saul for øret de tidender faaer. Blev han i sit hierte bedrøvet, Han faldt ned paa jorden, saa lang som han var, Og alle sine kræfter berøvet, Han havde ey heller alt siden i gaar En mundfuld af mad i sig prøvet.

24. Den endorske qvinde til Saul indgik, Hun vidste sin' ord vel at pryde, Hun fandt ham der liggend' i sørgelig skik Og hiertelig

Digitized by Google

monne fortryde, At han de forfærdelig tidender fik, Hun bad ham, han vilde sig lyde.

25. Hun sagde: min HErre! jeg lydde dig ad, Og satte min siel udi skikke, Jeg giorde saa villig alt hvad du mig bad, Nu vil jeg et maaltid beskikke, Jeg sette vil for dig en mundfuld af mad, Jeg beder, forsmaae mig dog ikke.

26. Men Kongen afslog det og svarede ney, Mig lyster slet intet at æde, Gior ingen omkostning, jeg smager det ey, Men qvinden til hannem fremtrædе; Min herre, forend at du reyser din vey, Maa du mit begiering tilstede.

27. Men qvinden og tienerne nødde ham til, At han deres røst maatte lyde, Han stod op af jorden, saa nødigt han vil, De lod ham et sæde tilbyde, Han gik til sengen, der sad han saa stil, Han vidste et ord ey at yde.

28. En kalv havde qvinden i huset vel giød, Hun slagtet og lod den tilrede, Og ælted lidt meel til usyrede brød, Lod Saul til bordet indbede, Han aad med sin tiener, som qvinden indbød, Og hende den ære beteede.

29. Om natten han kom, om natten han drog, At ingen ham skulle fornemme, Alt dette staaer skrevet i Samuels bog, Hver ærlig mand burde sig græmme, At Kongen

som

som kronen paa hovedet tog, Sin ære saa skulde beskiemme.

Jobs Historie.

Mel. Jeg beder dig min HErre, ꝛc.

1.

Der var en Mand, hvis Navn var Job,
I Landet Uz han boede,
Jeg skrive vil hans Levnets Lob,
Som om og om sig snoede.
Hans Prov' af Gud antegnet staaer
Til evig Efterminde,
At HErrens Frygt og Fromhed var
Hos ham i Hiertet inde.

2.

Han elsked' vil Oprigtighed,
Og haded' onde Lyster,
Blev derfor meget høyt anseet
Blant alle Folk der Øster,
Hans Ægteseng blev prydet med
Tre Døttre og syv Sønner,
Som var af saadan Deylighed,
At man ey faudt dem skiønner.

3.

Hvad ellers anbelangend' var
Hans Gods og Eyendeler,

Da

Digitized by Google

Da havde han syv tusend Faar,
Tre tusende Cameler,
Af Øren var fem hundred' Par,
Fem hundred' Aseninder,
Som Ploven drog og Byrden bar,
Foruden Huusgesinder.

4.

Hans Sønner hver sin Fødselsdag
Et Giestebud bereede,
Hver lod for denne samme Sag
Sin' Brødre til sig bede,
Sin' Søstre de til Giest og bad,
De vilde dem det unde,
De gad og drak og fik sig Mad,
Det beste som de kunde.

5.

Den Skik blev holdet Aar fra Aar,
Paa deres Fødselsdager,
Job tænkte, maaskee, de begaaer
Det HErren ey behager,
De kunde let i Giestebud
Fortørne Gud og synde,
Han med et Offer til sin Gud
For deres Skyld sig skynde.

6.

Det hændet sig just paa denne Dag
Guds Sønner stem lod træde,

At

At staae for Gud, da til Mishag.
Kom Satan og tilstæde,
Gud spurde: Hvorfra kommer du?
Hør Satan, hvad jeg siger,
Han svared' Gud: jeg foer ret nu
Omkring al Verdens Riger.

7.

Gud spurde, har du givet Agt,
Da du foer om at vandre,
Paa Job, min Tiener, hvis Andagt
Er dobbelt frem for andre,
En Mand, hvis Lige man ey veed
I Landet er at hitte,
Som HErrens Frygt og Salighed
Sig monne paa beflitte.

8.

Men Satan svared' HErren saa:
Meenst du vel, Job forgieves
Har frygtet Gud, lagt Vind oppaa
Den Fromhed, som udkræves?
Han veed vel, du ham om og om
Saa sikker har indgiærdet,
At Huus og Gods og Eyendom
For hver staaer uforfærdet.

9.

Han er en Mand, hvis Midler sig
Udspreder vidt i Landet,

Tht

Thi du har hannem rigelig
Opfyldt med et og andet,
Min ret din Haand med Stærkhed ud,
Tag fat paa hvis han eyer.
Hvad gielder han skal signe Gud,
Og søge andre Veier.

10.

Da sik den onde Mand Forlov,
Gud gav udi hans Hænder
Jobs Qvæg og Gods, saasom et Rov,
At han det ilde skiander,
Han sagde: see! hans Huus og Gods.
Hans Qvæg og andre Vahre,
Stryger i din Haand, dog agt derhos,
Hans Legem skal du spare.

11.

Men Satan foer fra HErren ud,
Optændt mod Job i Brede,
Strax kom der et og andet Bud,
Fortnelte, hvad der skede,
Den første kom med slig Profes:
Din' Øren gik og ploeyet,
Din Aseninde gik i Græs,
Og alting var vel foeyet;

12.

Da kom ifraf Arabien
En Skalkehob og Knegte,

Som

Digitized by Google

Som snapped all' dine Oren hen,
Og gav sig til at fegte,
De slog med skarpe Sværd ihiel
Din' Drenger og Geselle
Jeg slap, og er den ene Siel,
Dig dette kan fortælle.

13.

Der han gik bort, kom een igien
Og saadan Tale brugte:
Guds Ild faldt ned af Himmelen,
Og dine Faar opslugte:
Dine Drenge blev' i samme Brand
Fortærede tillige,
Jeg slap, og er den ene Mand,
Som kan dig dette sige.

14.

Da det var knap af Munden talt,
Kom atter een og raabte:
Chaldeer ind i Landet faldt,
Da vi det mindst forhaabte:
De trekte din' Cameler væk,
Slog Folket over Ende,
Jeg ene slap, som af en Sæk,
Og gir dig det tilkiende.

15.

Der denne midt i Tale staaer,
Kom atter en og fuldvt.

Din'

Din Sønner og dine Døttre var
Forſamlet og indelukket
Udi ſin ældſte Broders Huus,
Og gjorde ſig der lyſtig,
Da kom et Veyr og heftig Bruus,
Som gjorde dem mistroſtig.

16.

Det ſtærke Veyr af Ørken kom
Og ind paa Huuſet trængte,
Da faldt den gandſke Bygning om
Med Sparrer og med Lægte,
Men dine Sønners Liv det galt,
De blev der alle døde,
Den hele Hvelvning paa dem faldt,
Jeg ſlap derfra med Møde.

17.

Job kaſtet ſig paa Jorden ned,
Og ſønderrev ſin Kaabe,
Han ſagde med Taalmodighed,
Dog rant den ſalte Draabe:
Jeg nøgen kom af Moders Liv,
Jeg nøgen jo ſkal være,
Naar man mit Legem kold og ſtiv
Til Graven hen ſkal bære.

18.

Vor HErre gav det, jeg har havt
Det var hans egen Gave,

Vor

Digitized by Google

Vor HErre tog det jeg har tabt,
Han bor det selver have
Han gav og tog den gode Gud,
Hans Navn skee Priis og Ære,
Jeg har i Dag hørt strenge Bud,
Jeg maa det taalig bære.

19.

Men Satan kom, den Skalk saa grov,
Og frem for HErren traadde,
Han bad, han maatte faae Forlov,
For Job hans Liv at raade:
Gud sagde: Du har uden Sag
Mod Manden mig opirret:
Hans Fromhed er til denne Dag
Hos ham dog ey forvirret.

20.

Da svared Satan: Hud for Hud
Det pleyer man at byde,
Alt hvad man eyer giv man ud,
At man kan Livet nyde:
Udræk din Haand, og lad ham stande
Paa Ledemod og Lemmer,
Da skal jeg dig i Sandhed spaae
At han dig snart forgiemmer.

21.

Gud sagde: see, jeg gir dig Magt
At raade for hans Helse,

Dog er det dig alvorlig sagt,
Hans Liv det skal du freiste,
Og da foer Satan hastig ud,
Som Hunden man kan hisse,
Slog Job med Bylder i sin Hud,
Fra Fodsaal til hans Isse.

22.

Job gik til Aske-Arnested,
Der han sin Helsen tabte;
Han tog et Skaar og sig dermed
Paa Lænd og Lemmer skrabte,
Hans Hustru sagde: Hvad kan nu
Din Fromhed dig forvolde?
Forsvær din Gud, du seer at du
Ey Livet kan beholde.

23.

Da blev han paa sin Hustru vred,
Og sagde: Du Daarinde,
Du taler med al ond Beskeed,
Og som en daarlig Qvinde,
Vil man af Gud det gode fange,
Og ey det Onde tage?
Det Gode med det Onde maa
Annammes alle Dage.

24.

Jobs Venner, dog særdeles tre,
Da denne kom for Øre

Digitized by Google

All den Ulykke, Sorg og Vee,
Gud monne ham paafore,
De komme udi det Forsæt,
At ville ham huſvale,
Men der de saae Tilſtanden ret,
For Graad ey kunde tale.

25.

Hans Ansigt slet var svunden ind,
Hvad ud paa hannem vendte,
Var idel bare Been og Skind,
At man ham lidet kiendte,
Hans Venner runden om ham sad
I syv samfulde Dage,
Han kunde ikke faae sin Mad
For Vee, som mon tiltage.

26.

Derefter da han Dag fra Dag
Fornam alt Pinen større,
Og ingen, da han var saa svag,
Ham Lindring kunde giøre,
Da tænkte han, al Guds Miskund
Var gandske slet forloren,
Forbanded saa den Dag og Stund,
Han blev til Verden baaren.

27.

Han ønsker, at den Dag og Tid
Hans Moder hannem fød,

Og da han kom til Lyset hid,
Har gandske været øde,
At Dagen da hans Fødsel faldt,
Har aldrig bleven skreven,
Ham bedre var, han havde qvalt
Udi sin Moder bleven.

28.

Hvi fik jeg Lyset til at see?
Hvi lod man mig ey slykke?
Hvi kom jeg fra min Moders Knæ,
At see saa stor Ulykke?
Ach! at man i min Ungdoms Aar,
Da jeg af Sorg ey vidste,
Mig havde sat paa Ligebaar,
Og lagt mig i min Kiste.

29.

Da havde jeg havt Roelighed,
Og sovet iblant Mine,
Som ligger i sin søde Fred,
Og veed af ingen Pine,
Da havde jeg nu vaaren frie
Fra al den Skam og Harme,
Den jeg nu sidder daglig i,
Midt under begge Arme.

30.

Da havde jeg ey saasom nu,
Saa meget Ont udstandet,

Jeg

Digitized by Google

Jeg ønsker i mit Sind og Hu,
Den Dag var slet forbandet,
Den Tid man til min Fader kom,
Og hannem derom sagde
At man oppaa hans Alderdom
En Søn i Vuggen lagde.

31.

For langen Tid jeg frygtet har
For det mig nu er hendet:
For langen Tid jeg Sorrig bar,
At Lykken Bladet vendet,
Hvad bedre kunde gives mig,
End at man vilde sige:
Gak hen til Graven, der skal dig
Ulykken ey besvige.

32.

O! fandt jeg een der mig et Bud
Til Døden vilde bringe,
Han af sin sorte Hule ud
Hid til mig vilde springe,
Hvor vilde jeg da hiertelig
Mig ved hans Komme fryde,
Men ach! Gud har tillukt for mig,
Jeg kan det ikke nyde.

33.

Jobs Venner fandt en Medbehag,
At hyn sig saa beklaget,

Digitized by Google

De meente, Gud foruden Sag
Ham ikke kundet slaget,
At Gud ey nogen uforskyldt
Paalegger Sorg at lide,
Jobs Hierte derved blev opfyldt
Med dobbelt større Qvide.

34.

Han meente, de var kommen der
Og skulde hannem trøstet,
Men, som han syntes, har enhver
Sig ved hans Sorg forlystet,
Han ønsked' de var i hans Sted,
Og klæd udi hans Hoser,
De andet fik at drages med,
End give spodske Gloser.

35.

Da blev han saa kiedsommelig,
Han gad dem neppe høre,
Men det, hvorved han trøsted' sig,
Var, at han vilde føre
Sin Sag for saadan HErre frem,
Som alles Hierter kiender,
Og ikke, som en Part af dem,
Sin Bue bagvendt spender.

36.

Den Bog, som hans Modstander har
Om hannem sammenskreven,

I hvil-

I hvilken de saa tung og svar
Imod ham ere bleven,
Ham med en god Gamvittighed
Vild' paa sin Arel bære,
At den omkring hans Pandested,
Skal ham en Krone være.

37.

Og blev han dømt af Mennesken,
Det agtet han kun føye,
Hans Vidne var i Himmelen,
Hans Dommer i det Høye,
Han glædde sig ved det, at han,
Naar endt var al hans Møye,
Han skulde see sin Frelsermand
Med et forklaret Øye.

38.

Han vidste vel, endskiønt hans Hud
Her lider Verk og Sprekker,
At han dog til Beenhuset nu
Sin Haand ey siden rekker,
Og naar hans Kiød som lider Meen,
Afpillet er af Orme,
At Gud imod hans tørre Been
Ey siden skulle storme.

39.

Jobs Veninner stode mest paa det
Han ey saa tale burde,

Digitized by Google

Og sige: Gud gior' sig Uret,
Hvorfor de hannem spurde:
Om han for andre holdte sig
Retfærdig til at være,
Han var saavel ugudelig
Som andre Synder ere.

40.

Han skuld' vide, Himlene
For Gud ey fandtes rene,
End sige noget Menneske,
Hvor skulde han allene
Indbilde sig at have Ret;
Sligt agtes ikke gyldig,
Han aldrig kan bevise det,
Gud straffer en Uskyldig.

41.

Men Job paastod, den Straf han leed,
Var ey, for han har syndet,
Men Gud har i sin Vitterhed
En Sag mod ham begyndet;
Den samme han til Enden ud
Mod hannem vilde føre,
At han med en almægtig Gud
Her havde til at giøre.

42.

Men havde han sin Ligemand,
Hvormed han kunde tractte,

For

Digitized by Google

For Over-Dommer vilde han
Indstevne ham i Rette,
Men nu maa han for Overmagt,
Sig boye ned og bukke,
Og for den Straf ham er paalagt,
Udgive lønlig Sukke.

43.

Han maa dog, han har intet brydt,
Indlemmes som en Fange,
Opsluge tidt sit eget Spyt,
Og leve hierte-bange,
Han dertmod bevise vil,
At mange store Skalke
Dem falder Gunst og Lykke til,
Og flyer høyt som Falke.

44.

At mangen en Ugudelig
Har idel gode Dage,
Og høres aldrig Klage Skriig,
For Sygdom eller Plage,
At deres Huus har Fred for Frygt,
Og svever i det Gode,
Han derimod er undertrykt,
Og kommer ey paa Fode.

45.

Gud svared' Job udaf et Vevr,
Hvad har du her at tale?

Hvad er det for en Mand som her
Saa dristelig tor prale?
Stat op, og svar mig, om du kan
Jeg vil dig noget spørge:
Est du saa vits og klog en Mand,
Da lad mig det nu høre.

46.

Hvor var du, da jeg Jordens Grund
Og hendes Mærke satte?
Hvo giorde det, den blev saa rund,
Kan du det vel befatte?
Sig mig, Hvad staaer hun fæstet paa,
Hvo haver maalet hende?
Kan du paa Stierner dig forstaae?
Hvor har du Verdens Ende?

47.

Hvor bred er Jorden i sin Kreds?
Hvor finder man Afgrunden?
Hvor langt er fra den høye Spids
Og dybest ned paa Bunden!
Hvor har da Lyset sit Tilhold
Og Mørkhed sine Porte?
Hvorfor er Isen altid kold,
Og Skyer saasom sorte?

48.

Hvo giør, at Sneen bliver hvid,
Og Hagl er alle trinde?

Han

Digitized by Google

Har du der vaaren nogen Tid:
Kanst du der Veyen finde?
Hvi samles Vandet tykt i Skye
Og gaaer dog ned i Draaber?
Hvi forer Torden Larm og Gny?
Hvi baldrer den og raaber?

49.

At Frosten kan det tynde Vand
Saa haard som Stene giøre,
At man med Heste, Vogn og Mand
Derover kunde kiøre,
At Folk torskoed paa Havet gaaer,
Kan du det vel udrette;
Og dog vil du, som jeg forstaaer,
Imod din Skaber trette.

50.

Hvo kan for Havet sette Stang,
At det ey ind skal bryde?
Hvo skaffer Stiernerne sin Gang
Guds Himmel til at pryde?
Vedst du hvorledes Himmelen
Regieres med sin' Lamper?
Dog stiller du dig an, som den,
Der mod sin Herre kamper.

51.

See! kan du vel, jeg sporger ad,
Forskaffe Løven Fode?

Og

Og unge Løver deres Mad,
At de ey lægges øde;
Kanst du vel skaffe Storken Flugt,
Paafuglen sine Fiære,
Veedst du, naar Hinden gader med Frugt,
Hvad Tid at hun skal bære?

52.

See! vidste du for du blevst til,
Hvad Tid du fødes skulde,
Hvor mange Dage HErren vil
Forlene dig tilfulde?
Forstaaer du dig paa Behemoth
Og paa de store Hvale,
Som af din Trusel gior en Spot,
Og leer ad al din Tale.

53.

Kan du vel sette paa den Hval
En Ring udi hans Næse,
At han imod sin Vilkte skal
I Bølgen ikke blæse?
Tør du vel ham paa Kiæften slaae,
Og ham paa Næsen knæppe?
Han agter Jernet saasom Straae,
Og Kobber saasom Kiæppe.

54.

Vilt du mod hannem føre Strid,
Da skal du det bekiende,

Det

Det er det Verk, som al din Tid
Ey forces kan til Ende;
Men dersom du kan ey formaae,
Dig mod et Beest at sette,
Hvorledes vil du da bestaae,
Naar du mod mig skal trette.

55.

Est du saa dristig, du tør mig
Til Regenskab indkræve,
Hvo er den Mand, som er saa rig
Blant alle dem der leve,
At han mig noget forud gav,
Som hannem skal betales,
Hvor mener du det løber af,
Naar du til Dom indkaldes.

56.

Er noget under Himmelen,
At det mig ey tilhører?
Er det tilladet Menneskeu
At spørge hvad jeg gjører?
Og siger du, jeg gior Uret,
Da skal du det forsvare,
Du skylder mig for det og det,
Men agt dig, tag dig vare.

57.

Job svared': Ach min kiere Gud,
Min Mund har vær't letfærdig;

Og

Og taler alt for dristig vid,
Jeg er ey Naaden værdig,
Jeg vil nu legge min Hænd paa Mund,
Du vil mig pardonere,
Jeg skal min gamske Livs Stund
Ey giøre saadant mere.

58.

Jeg maa bekiende, du forstaaer
Al Hiertens skiulte Tanker,
Jeg derfor i mig selver gaaer,
Og hiertelig det anker,
At jeg har ubesindig talt,
Og hvad du mig tilspurde,
For min Forstand for høyt det faldt,
Jeg giør ey det jeg burde.

59.

Jeg har dig med mit Øre hørt,
Og seet dig med mit Øye,
Og al min Sag er for dig ført,
Du har den grandsked nøye,
Jeg vil i Støv forbedre mig,
Og vente din husvale,
Og takke dig saa hiertelig,
At du vil med mig tale.

60.

Der dette nu med Job var talt,
Lod Gud hans Venner vide,
Hvad Tale mellem dennem faldt,
Paa Jobs og deres Side,

At

At de derom ey med Beskeed
Har talet som dem sommet,
Gud var derover ganske vred,
At de saa vrangt har dommet.

61.

Han Eliphas af Theman saa
Befale lod og sige:
Du skal til Job min Tiener gaae,
Din' Venner og tillige,
Og tage Faar og Øren med,
Til Offer frem at komme,
Og det for eders Daarlighed
Og ubesindig' Domme.

62.

Og sige Job min Tienere,
At han gior Bøn for eder,
Thi jeg vil hannem høyt ansee,
Og giøre det han beder.
Da det var giort, da vendte Gud
Jobs Angest om til Glæde,
Og hialp ham af sit Fængsel ud,
Saa han nok slap at græde.

63.

Hvad Job tilforne tabte hen,
Lod Gud ham nu levere,
Han det altsammen fik igien,
Og endda dobbelt mere,
Thi Gud hans Gods velsignede saa,
At det blev overflodig.

Han

Han fik alt det han pegte paa,
Og hvad ham giordes nødig.

64.

Hans Seng forøgtes Aar fra Aar
Med Sønner og med Døttre,
Som blev, men han i Verden var,
Hans Huses Stav og Støtter,
Hans Sønner syv, Hans Døttre tre,
Som Planter smukt optrunde,
De var de allerdeyligste,
Man her i Landet funde.

65.

Hans Brødre, Søstre, Folk og Slægt,
Da dette kom i Rygte,
Kom til ham og med al Respect
Ham i hans Huus besøgte,
De takked' Gud, som hannem har
Forleent saa stor en Naade;
Enhver en Skienk til hannem bar,
Af det, som de formaa'de.

66.

Job lev'de over hundred' Aar,
Der han forvandt sin Qvide,
Indtil han Haar og Lokker bar
Af Alder gandske hvide,
Han saae sin Frugt i fierde Led,
Forunden Skam og Klage,
Saa foer han hen i HErrens Fred,
Til Graven mæt af Dage.

Nabals

Nabals Historie.

Mel. Daphins gik for nogle Dage, ꝛc.

Nabal, som i Carmel boede,
Var paa Gods og Midler rig,
Havde, der han kom paa Fode,
Faar og Fæ mangfoldelig,
Tusind Geder gik i Skokken,
Og man tælte Faare-Flokken
Ved tre tusind' udi Tal,
Saa de fyldte hver en Dal.

2.

Men Abigael hans Kone
Var et meget yndigt Blod,
En fornuftig smuk Matrone,
Dydefuld i Hierterod,
Selv var han't haardt Gemytte,
Søgte kun sin egen Nytte,
I stt Levnet ond og arg,
Mod sin Næste nidsk og karg.

3.

Engang havde Nabal samlet
Dem, som skulle klippe Faar,
Og da David der omvanket,
Med det Folk der hos ham var
Lod han Bud til Nabal sende,
Og gav ham sin Trang tilkiende,
Bad om noget Proviant,
Af hvad han forhaanden fandt.

Digitized by Google

4.

Thi sin' Drenge af hans egne
Lod han hen til Nabal gaae,
I skal venlig paa min' Vegne,
Hilse ham og sige saa:
Gud dig megen Lykke give,
Fred og Velfærd hos dig blive,
Gud velsigne Kop og Kar,
Huus og Gaard, og hvis du har.

5.

Jeg fornemmer du tillaver
At vil klippe dine Faar,
Dine Hyrder, som du haver,
Idelig iblant os gaaer,
Vi har dennem ey forhaanet,
Men vor Hielp dem ofte laanet,
At dit Qvæg, som du der drev,
Ey paa Tal formindsket blev.

6.

Spørg dit Folk, de nok bekiender
Hvad dem vederfaret er,
David dig sin Hilsen sender
Sonligen med slig Begier:
Om du noget har tilstæde
Af slig Vahrer man kan æde,
Du ham, som han troer dig til,
Noget deraf skikke vil.

7. Nabal

Digitized by Google

7.

Nabal lod sig strax forlyde,
Svaret meget spottelig:
Hvad har David at betyde,
Hvad vil han indbilde sig?
Mange Drenge nu desverre!
Løber fra sin egen Herre,
Uden nogen given Sag,
Saa gaaer det paa denne Dag.

8.

Skal jeg Brød og Kiød hensklippe,
Og hvad jeg har tilbered,
For mit Folk, og dem som klippe,
Til at spise dennem med,
Og det fra mit Huus bortskikke,
Hen til dem jeg kiender ikke,
Og veed ey hvad Folk det er?
Saadant gaaer mig alt for nær.

9.

Drengene, da de det hørte,
Vender om, og gaaer sin Vey,
Og for deres Herre førte
Nabals Spot og haanlig Ney,
David blev optændt til Vrede,
Bød sin' Mænd: først gior jer rede,
Spender hver sit Sværd om sig,
Jeg vil spænde mit om mig.

Digitized by Google

10.

Fire hundred' raske Svenne
Fulgte med ham i den Færd;
Men to hundred' blev der henne,
At opvarte Tøyet der.
En af Nabals Huus-Geseller
Løber hen og strax fortæller
For Abigael den Sag,
Med et meget Misbehag.

11.

Sagde saa: See! David sendte
Til vor Hosbond Folk og Bud,
Men han dennem overskiendte,
Bliste dennem haanlig ud;
Der han dog med sine Drenge
Tidt forsvared' Mark og Enge,
Vi vort Qvæg beholden fik,
Al den Stund han hos os gik.

12.

De som Muur omkring os stode,
Mens vi hos dem vogted' Qvæg,
Det kom os saa vidt til gode,
At ey noget sig indsneg,
Saa see til hvad du kan giøre,
En Ulykke staaer for Døre,
Som vor Hosbond er bereed
For hans Ubesindenhed.

13. Hvo

Digitized by Google

13.
Hvo tor hannem noget sige,
Han er en fortræden Mand,
Jeg har aldrig kiendt hans Lige,
Troer og knap den findes kan,
Men hans Hustrue sig tillavde,
Og tog med sig hvad hun havde,
Tvende Flasker Vin og Kiød.
Og omtrent to hundred Brød.

Uden 14.
Derfor tog hun noget
Af adskillig Landsens Frugt,
Og fem Faar som vare koget
Ferske Figen, nys afplukt,
Og dem paa sit Asén lagde,
Og sit Folk befoel og sagde:
Skynder Eder med en Fart,
See, jeg kommer efter snart.

15.
Men alt dette som nu skede,
Vidste Nabal intet af,
Og at David ham berede
En Ulykke, Død og Grav,
Thi, see! David ved sig sagde:
Jeg forgieves Flid anlagde
For hans Fæ, den onde Knar,
At jeg det bevaret har.

Digitized by Google

16.

Af sit Qvæg han intet miste,
Men sik det beholden alt,
For min Flid jeg ham bevilste
Har han mig med Spot betalt,
Men jeg svær ved Davids Fiender,
Naar i morgen Solen rinder,
Om han nyde skal en Mand
Som til Veggen pisse kan.

17.

Men Abigael sig hastet,
At hun David kom imod
Sprang af Asnet og sig kastet
Ned paa Jorden for hans Fod,
Ach min Herre! jeg vil bede:
Skaan min Mand, og stil din Vrede.
At du selv ey hevner dig,
Lad den Synd tilregnes mig.

18.

Du vild' ey dit Hierte sette
Imod den fortræden Mand,
Han har faaet sit Navn det rette,
Thi see! Nabal heder han,
Og al Daarskab hos ham findes,
Men min Herre skal det mindes,
At det var mig ubekiendt,
Du dit Folk til os har sendt.

19. Jeg

19.

Jeg dem ikke saae med Øye,
Hverken da de kom og foer;
Regne mod mig ey saa neye,
Jeg vel veed min Synd er stor
Men saa sandt som HErren lever,
Som udstyrtet Blod udkræver,
Da har HErren visselig
Fra Blodstyrtning hindret dig.

20.

HErren selv din Haand bevaret
Fra den Gierning som var tænkt,
At du har din Vrede sparet,
Og din ædle Siel ey krænkt,
Gid din' Fiender alle vare
Saasom Nabal og den Daare,
Mange gior dig stor Modstand,
Som langt slemmer' er, end han.

21.

Jeg har, hvis dig kan behage
Fort en liden Gave frem,
Du [illegible]-værdes den at tage
[illegible]addele det til dem,
Som i Følge med dig ere,
De for min Skyld det fortære,
Og du ville mig betee
Naade for Forseelse.

Digitized by Google

22.

HErren skal min Herre giøre
Et bestandigt Huus altiid,
Thi du lader stedse føre
HErrens egen Krig og Strid,
Intet Ont man hos dig finder,
Om der nogen mod dig spinder,
Som forfølge vil din Siel,
HErren slaae ham selv ihiel.

23.

Thi din Siel i levend' Knippe
Er indbuden hos din Gud,
Det skal din' Uvenner glippe,
Som en Steen der slenges ud,
Og naar HErren her i Live
Alt det Gode dig vil give,
Som han i sin' Løfter har
Dig forsikret ufeilbar.

24.

At du Fyrstens Navn skal nyde
Over HErrens Israel,
Da skal det dig ey fortryde,
At du reddet har din Siel,
Og ey fremmed Blod udgydet,
Da skal HErren visselig
Til det Gode tænke dig.

25.

David svared Gud skee Ære!
Som dig sendte hid til mig;

Jeg

Digitized by Google

Jeg ved HErren kan det svære,
Havde du ey skyndet dig
Og mig kommen strax i Møde,
Jeg havd' lagt aldeles øde,
For i Morgen Dag blev hus
Nabal og hans gandske Huus.

26.

Ja, jeg sige kan til visse:
Nabal ey beholdet har
En, som kan til Veggen pisse,
Det har giortes blot og bar,
O! velsignet maa du være,
Og din Tale vil jeg ære,
Gak hiem til dit Huus med Fred,
Jeg har din Person anseet.

27.

Da nu Qvinden kom tilbage,
Havde Nabal tilbereed
Giestebud i samme Dage,
Rar paa Kongevijs og Sad,
Han til Gode selv sig giorde,
Men en Fattig neppe torde
Vente noget af hans Haand,
Thi han var en gierrig Aand.

28.

Qvinden vel forstod, at Krukken
Havde den Dag giort sit Spil,
Og at Nabal heel var drukken,
Taugde derfor gandske stil.
Anden Dag, da han af Hoved

Digitized by Google

Havde Vinen vel udsovet,
Slog hun ham den Handel for,
Hvordan det tilsammen var.

29.

Da hun dette har angivet,
Gik det ham til Marv og Been,
Hiertet hannem blev i Livet,
Foleslos, saasom en Steen,
Og paa tiend' Dag derefter,
Slog Gud ham, at alle Kræfter
Slet forgik, og maatte saa
Ligge død paa Halm og Straae.

30.

Da nu Nabals Død blev nevnet,
Sagde David, Lov ske Gud,
Som min Spot paa Nabal hevnet,
At det galt hans egen Hud,
Gud det selver saa bestilte,
At jeg intet Blod udspildte,
Men at den misgunstig Søn
Fik af Gud sin rette Løn.

31.

David lod sin' Tiener' sende
Til Abigael med Bud:
At hans Villie var, han hende
Tage vilde til sin Brud,
Da de kom og bragte fore
Hvad for Budskab at de vare,
Stod hun op, og bøyed' sig
Ned til Jorden tugtelig.

32. Hun

32.

Hun, som en fornuftig Qvinde,
Davids Bud ansvare lod:
See! her er din Tienerinde,
Kaster mig ned for din Fod,
Jeg er færdig til at tiene,
Og opvarte dine Svenne:
Jeg vil deres Fødder toe,
Og i Huuset findes troe.

33.

Qvinden paa sit Asen stiger,
Og til Reysen er bered,
Fem af hendes unge Piger
For Opvartning fulgte med,
David hende lod antage,
Til sin egen Ægtemage,
Qvinden efter Nabals Død
Trøstet blev i Davids Skiød

Om syv Tal i Bibelen.

Mel. Allene paa Gud sæt Haab og Liid, &c.

Det syvende Tal er Fuldkommenheds Tal,
Den hellige Bibel bekræfte det skal,
Det syvende Tal blev antagen saa stort,
At syvende Dag blev til Hviledag giort.

2.

Skal Ugen sin rigtig Fuldkommenhed faae,
Syv Dage man endelig tælle sig maa,
Hver syvende Aar blev til Frihedens Aar
For alle de Folk som i Canaan var.

3. Hvert

Hvert syvende Aar blev til Trællerne fri,
Hvert syvende Aar gik man Ployning forbi,
Og naar man vil tælle syv gange syv,
Fik Landet sit Jubel-Aar, kom det ihu.

4.

Naar Paaske blev holden, som HErren paabød,
Da aad man syv Dage usyrede Brød,
Syv Dage der vared, syv Dage blev talt,
Saaledes blev Paaske fuldkommelig holdt.

5.

Der Jericho skulle forstyrres i Grund,
Da satte syv Præster Basuner for Mund,
Og blæste syv gange paa syvende Dag,
Saa fulde de Mure med Knag og med Brag.

6.

Naar Jacob til Rachel en Kierlighed saaer,
Tilbød han at tiene for hende syv Aar,
Der han blev fireret, tillagde han sig,
Fordhan vilde tabe sin Rachel af Hu.

7.

Skal Guds Folk i Canaan bygge med Fred,
Da maa de først fælde syv sterke Folk ned,
Syv Slags Nationer udryddes her maa,
Saa skal de fuldkommelig Rorlighed faae.

8.

Hvorfor var Samson for andre saa stærk?
I syv Hoved-Lokker bestod al det Verk,
Da syv Hoved-Lokker var raget ham af,
Da faldt han i Fiendernes Hænder og Grav.

9. At

Digitized by Google

9.

Et Verden, som fordum i Floden forgik,
Uldeles ey skulde forlore sin Skik,
Da samlede Noa til sig sit Buur,
Syv Par udaf mange Slags Fugle og Diur.

10.

Bud syntes syv Par var mangfoldelig nok,
At Verden derved kan forege sin Flok,
Syv parrede Fugle, syv parrede Faar,
Syv Hiorte hos Hinderne parrede gaaer.

11.

Naar Gud vil Ægypten opreyse paa Fod,
Syv Aar blive Arene moedne paa Rod,
Naar Gud slaaer Ægypten med yderste Nod,
Da bliver syv Aar igien Mangel paa Brod.

12.

Skal Naaman ret paa sin Spedalskhed faae Bod,
Da maa han sig dyppe syv Gange i Flod,
Sex Gange var lidet, syv Gange var nok,
Saa slap han sin sorrig besmittede Rok.

13.

Naar nogen sin Alder fuldkommen opnaaer,
Syv Gange med ti da beregnes hans Aar,
Naar sexti de løber og siuti de gaaer,
Da bliver man hvide paa Lokker og Haar.

14.

Planeter paa Himmelen mindes vel du,
Naar de dem har regnet da blive de sju,
Syvstiernen har HErren og bunden saa trøst,
At ingen paa Jorden faaer Knuden opløst.

15. Naar

15.

Naar Dievelen agter at gjøre dig Svig,
Da taer han syv Dievle i Selskab med sig,
Med samme syv Dievle formener han vist
At prøve sin' yderste Dreier og List.

16.

Skal Fader Vor læses som JEsus dig bad,
Da bør de syv Bønner at følges ret ad,
Syv Bønner der findes, tag ingen derfra,
Saafremt din' Begiering nyde skal Ja.

17.

Johannes i sin Aabenbaring har og
Adskillige syv Tal med Bemerkelser nok,
Syv Breve han til de syv Biskopper skrev,
Hvorunder Guds Kirke betegnet og blev.

18.

Syv tillukt' Indsegler Apostelen saae,
Syv Skaaler med Plager strax fulgte derpaa,
Syv Engler som gav i Basunerne Skrald,
Saa Himmelen syntes at stande paa Fald.

19.

Alt saadant betegnet Guds Kirkes Adfær,
Hvor den ifra fordum har været og er
Af Kiettere, Svæ mere, Voldsmænd betrykt,
Af falske Basuner tidt tilde fortrykt.

20.

Da Dievelen selv har forlystet sig tidt,
Det Syv-Tal at bruge, sig selv til Profit,
Syv Dievle har en Magdalenam besat,
Da JEsus dem drev, har de hende forladt.

De

De syv Ord JEsus talede paa Korset.

Med den gamle Tone.

Da JEsus stod i blodig Form,
Paa Korset, som en usel Orm,
Hans Aand tog til at gremmes,
Syv værdig Ord gik af hans Mund,
Og de bør aldrig glemmes.

2.

Det første var et Forbøns Ord,
Han bad for dem, som drev det Mord,
Og lode ham aflive:
Forlad dem, Fader, denne Synd,
De veed ey hvad de drive.

3.

Det andet Ord som da blev talt,
Da blev hans Moder anbefalt
Sanct Hans for Søn at kiende,
Sanct Hans tag du din Moder an,
Og vaag Omsorg for hende.

4.

Det tredie fulgte strax derpaa,
Han til den Røver sagde saa,
I Selskab med ham døde:
Gid dig tilfreds, du skal i Dag
I Paradiis mig møde.

5.

Men der han raabte fierde Gang,
Da hørte man hans Jammer-Sang

Digitized by Google

At Stene maatte svare,
Min Gud! hvi har du mig forladt,
Nu jeg er stød i Fare.

6.

Saa gav han ud det femte Skriig:
Ach! ach! hvor saare tørster mig,
Hav Tak, o JEsu lille!
At du den beske Dødsens Kalk
For os uddrikke ville.

7.

Det Siette kommer jeg ihu,
Det er: Det er fuldkommen nu,
Det var det Maal han naaede,
Thi han fuldkommet hver en Punct,
Som Skriften om ham spaaede.

8.

Det syvend' Ord Guds Søn gav ud,
Det var et høyt og hestigt Liud;
Han raabte til sin Fader:
O Fader jeg min Siel og Aand
I dine Hænder lader.

9.

Saa bøyede han sit Hoved ned,
Opgav sin Aand og tog Afskeed
Fra Verdens Harm og Plage;
Nu lever han i Himmerig.
Og har de beste Dage.

Digitized by Google

Prost Ivar Bjørks

Tanke, Tale. —

Manuskript findes i Aftenskolestyrets Arkiv for Aftenskolen № 22 1891.

Tale i Aftenskolen til Afholdelsen for Kristiania første Aftenskole i Landstads Kirkesalon kaldet, findes og den som Navn findes.

Digitized by Google

En Christens Tanke-Tøyle,

eller ogsaa

aandelige Sange,

hvormed han mange Gange
fordrev hans Tanker mange,

og holdte dem

J. Bidsel.

Med Kgl. Majests. allernaadigste Privilegio,
for E. A. H. og C. C. Berling.

Imprimatur, J. BARTOLIN.

Kiøbenhavn, 1807.
Trykt i det Berlingske Bogtrykkerie,
og findes sammesteds tilkiøbs.

Digitized by Google

Fortale.

Jeg undrer ingenlunde, at Guld saa dyre er,
Og at det nu omstunder er i saa høy en Værd.
Fordi det frem for andre saa varig kan bestaae,
I Jorden og i Vandet det ikke kan forgaae.
Lad Ilden selv den grumme syv Gange smelt det,
Det finer skal udkomme, end det deri blev sæt,
Saa er det saa at sige, saa længe Verden staaer,
Snart usorgiængeligt, af alt det Verden har.
Dog hvad vil jeg skattere saa høyt det Jordeguld,
Der blive skal omsider dog kun til Jord og Muld,
Den Ild, som Verden brænder, fortærer det som Straa.
Den Ild, som aldrig ender, for den skal det forgaae,
Men tusind Gange mere jeg mig forundre maa,
Jeg staaer i Tanker flere end Markens Græs og Straa,
Guds Ord, det himmelrene, er mere dyrebar
End fineſt' Guld og Stene, og alt det Verden har.
Langt søder' det maa smage for hver en Christen Siel
End nogen Honningkage, som smager Munden vel;
Det holder os i Live, det er vor Trøst i Nød,
Det er et Lys og Lygte paa vores Fodestie,
De tør sig ikke frygte, som vandre derudi,
Det er en Kraft for alle til Salighed og Roe
Som vil Gud ret paakalde og har den sande Troe.
Hvi er det, vil jeg sige, som saa dyrværdigt er,
Hos Menneſken tillige udi saa ringe Værd?
Det ædelſte og beſte Liggendefæ og Skat,
Hvi er der af de fleſte saa ringe Priis paasat?
Den høyſt' Viisdoms-Kilde, som endog Englene
Med Lyst begiere vilde, beſkue og beſee;
Hvi er det Lys ei dyrer, hvori vi Lyset seer?
Som leder os og styrer til Himlen meer og meer.

En

En Himlesæd, som Frugter i Hiertet yttrer sig,
Den Dug, som os besugter og er guddommelig,
Ja Guds Aands Raad deslige, et fast prophetisk Ord,
Som og evindelig skal staae i fulde Flor.
Det er det, som man saare maa sig forundre paa,
Det Guds Ord, som kan være trods Kamp og Klippen
At det saa let kan sælges, saa mange har det sal, (graa
Dog af saa faa udvælges, er dog det beste Val.
Men mange heller kiøber det verdsslig Narreri,
Hvormed hver Kierling løber, har der Behag udi,
Som jeg for Gud maa klage, det gik mig ligesaa
Udi min Ungdoms Dage, det kan jeg nu forstaae,
Det maa mig vel fortryde, jeg over en Kam skar
Alt, hvad som lisligt lyder, jeg qvad i hvad det var,
Forlad mig kiere HErre, slig Ungdoms Daarlighed,
Dig bør jeg og at ære, at jeg nu bedre veed.
Guds Ordes søde Kierne har jeg mig nu udvalt,
Og elsker det saa gierne for gandske Verden alt,
Den uskateerlig Perle er mig saa hiertkier,
At intet Riis og Færle, og intet Bøddelsværd,
Skal mig derfra afvende, imens jeg Livet har,
I hvad det tar for Ende, naar JEsus med mig staaer.
Deri vil jeg mig øve, og synge om med Lyst,
I hvad mig kan bedrøve, det være skal min Trøst.
Indtil det mig ledsager igennem denne Dal,
Og Gud mig himmeltager udi sin Frydesal.
under Guds Vingers Skygge vil jeg imidlertid
Mig hvile, boe og bygge, ja al min Værk og Id,
Jeg hannem vil forære, med hvis han givet har,
Fordi han er den HErre, mig tager i Forsvar.
Hans Tiener vil jeg blive, og bære vil hans Aag,
Mit Navn vil han opskrive

I Livsens Naade Bog.

Digitized by Google

Eph. 5 Cap. 19. og 20 Vers.

19. Taler hverandre til med Psalmer og Lovsange, og aandelige Viiser, sjunger og leeger for HErren i eders Hierter.

20. Og siger altid Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor HErres JEsu Christi Navn.

En Christens Glæde over Landets Velstand.

Sjunges som den verdslige Melodie

Ach Længsel døder mig.

Da staaer det meget vel
Med Land og Kongeriger,
Naar en ey anden sviger,
Men hver gior Ret og Skiel;
Naar Retten ned af Himlen kiger,
Naar Sandhed op af Jorden groer,
Naar Vold og Magt for Retten viger,
Efter Guds Ord og Rettesnoer.

2.

Naar som Barmhiertighed
Og Sandhed sammenvandre,
Og mødes med hverandre,

Digitized by Google

Og

Og bliver altid ved;
Naar Fred og Ret hverandre kysser,
Og Kierlighed, som Mellemmand
Ey vorder kold og ikke fryser.
Da vel og salig er det Land.

3.
Da bindes Seyerkrands,
Naar Landets Arve-Konge
Med Hierte, Mund og Tunge,
Med Gud gior Allians:
Naar Gud selv lærer Kongens Hænder
Staalbuen at opspænde brav,
At stride for de andre Stænder,
Hvor lykkelig gaaer Krigen af.

4.
Da ingen Udfald skeer,
Da intet Gods udføres
Og ingen Klage hores,
Man ingen Fiende seer;
Da kan enhver i Fred og Lise
Under sin' Figenblade boe,
Og love Gud derfor og prise,
Og nyde sit i Fred og Roe.

5.
Ja hvor den geistlig Stand
For Gud og for hans Ære
Er ivrig og nidkiære,
Og anseer ingen Mand,
Men taler Sandhed aabenbare
Og stikker intet under Stoel,

Og rettelig Guds Ord forklare,
Selv lyser for dem, som en Soel.

6.

Da lykkes HErrens Ord, og [illegible]
Da falder og Gud sin Ære,
Da falder Præstens Lære
Udi god Sædejord:
Naar Menigheden ey allene
Er HErrens Ords Tilhørere,
Men giemmer det i Hiertet rene,
Og er ogsaa dets Giørere.

7.

Hvor og det verdslig Sværd
Ey ruster i sin Skeede,
Men er at straffe reede
Den som er Straffen værd!
Og til de Fromme at forsvare,
Og for Tyrannen at befrie,
Og staaer dem bi i Livets Fare,
Det har Gud sin Behag udi.

8.

Da er Velsignelsen
Hos Ægtemand og Qvinde,
Naar de er eens til Sinde,
Og leve kierligen,
Som Gud og Menneskен behager,
Foruden Hoer og Ægtebrud,
Og deres Børn i Tugt opdrager,
Og lære dem at frygte Gud.

Digitized by Google

9. Da

9.

Da seer Gud selv sin Lyst,
Naar Børn Forældre ærer,
Og dennem lydig værer,
Dem selv i Hiertens Trøst;
Da skal de ogsaa leve længe,
Og nyde selv det samme Skiel;
Slet intet Ont skal dennem trænge,
Men det skal gaae dem evig vel.

10.

O! et lykkaligt Land,
Hvor alle vel forliges,
Og hvad kan bedre siges
Om høy og nedrig Stand;
Der lover Gud at boe og være,
Han haver her sin egen Lyst,
De boe i saadan Fred og Ære,
Fast som de laae paa JEsu Bryst.

11.

Hvor deylig lader det,
Naar af Regenten høres
Det Symbalum at føres:
Gudfrygtighed og Ret,
Naar Undersaatterne vil tage
Exempler der og giøre saa;
Da skal det Gud saa vel behage.
At de velsignet være maa.

12.

Hvor det saa kan til gaae,
Der kan paa denne Maade

Digitized by Google

Et Rige staae i Naade
Med Gud og Fremang faae,
Der har Gud ogsaa Lyst at være,
Med Naade, Lykke, Velstand, Flor,
Med al Velsignelse og Ære,
Som Himlen nogen Tid formaaer.

13.

Velsignels' oven ned,
Saa og af Jordens Grøde.
Vil Gud os ogsaa føde
Med Fred og Frugtbarhed;
I Fred vi legge skal at sove,
I Fred skal vi igien opstaae,
Og HErren for sin Naade love,
I Fred skal til vor Gierning gaae.

14.

Saa skal vi udi Fred
Vor timelig Elende
Ved Døden salig ende,
Og gaae til Herlighed;
Ja ind udi den Fred og Glæde,
Som ingen kan os tage fra,
Og siunge for Guds Stoel og Gaade
Evindelig: Halleluja!

Naar man reyser eller udgaaer.

Siunges som:

Nu rinder Solen-op Af ꝛc.

Naar jeg skal reyse-ud, Min Kaas for andre, Har jeg da med mig Gud; Hvor

Digitized by Google

eg skal vandre, Naar jeg gaaer hiem igien
Er da vor HErre JEsu Indgang min med mig,
Hvo tor da driste sig imod at være.

2. Vil du mig lede frem, Og vel tilbage, At jeg kan komme hiem, Ey Skade age; Saa vil jeg takke dig Af al Formue, Først her i Jorderig, Til jeg i Himmerig Dig ret kan skue.

3. Hav Tak o. Fader kier! Som migØnhørte, Og fra Ulykkes Færd, Saa vel idførte, At jeg slet intet Ont Og Skade idde; Lad og herefter mig Befalet være dig, Til evig Tid.

I JEsu Skiød er bedst at hvile.

Kan sunges som:
Allene paa Gud sæt Haab og Liid, &c.

Nt vove og sove i Verden, det Skiød;
Kan ikke sig skikke, vel synes det blød,
Dog viger, og sviger du, naar man er tryg,
Du slipper, bortvipper, og vender os Ryg.

2.

Din Penge og Strenge, Guld Rigdom ogsaa
Med Vinger, bortsvinder, som Ørnen herfra,
Du roster; du brøster, du er ikke troe.
Du knager, du brager, som raaden Træbroe.

3.

Man vender til Frender og Venner sit Haab;
Der knalder, og falder, og bliver til Staab;
De Herrer, man ærer og lider oppaa,
Som Aalen med Halen der smutter os fra.

4.

Vel mange tør prange, at Lykken saa bold
Dem Brødet i Skiødet skal give til Told,
De mene de tiene paa høyeste Hald,
Men snarlig og farlig, de fange et Fald.

5.

Hun hveger og leger, og venligen leer,
Du smiler, ej tvivler, naar du hende seer,
Hun skienker, du tænker; nu er hun min Ven,
Hun giver, bortdriver, og tager igien.

6.

En Herre, kan være nu høyest paa Spil,
Men Sorgen i Morgen kan holde sig til,
Tilstæder hun eder en gyldene Kram,
Hun tager, bortjager dog mangen Arm.

7.

Jeg heller, ey veller i Dalíæ Skiød
At komme, og slumme, hvis Tunge er sød:
Hun søger og søger, og synes min Ven,
Hun rager, og tager min Styrke dog hen.

8.

Hun altyper hun klipper, hun mager det saa,
Min Fiende kan vinde og fangen mig faae,
Den Skiøge vil søge at staae os ihiel,
Vi mener, hun tiener og under os vel.

9.

Saa længe hun Penge kan faae paa det Spil,
Hun hvisker og smisker, og holder sig til,
Hun sørger og sporger, saa naade den Gud,
Hun vinder, og binder og Øyen slaaer ud.

10. Slig

Digitized by Google

10.

ilig Venner de tiener ey noget Guds Barn,
lig Melske at elske, og holde for Skarn,
il ikke det drikke, men kaster det ud,
g mere begierer at elske min Gud.

11.

eg higer, og siger fra Verdens Ansiød,
t sove, paa love, i JEsu hans Skiød.
vad Jammer og Klammer og anden Fortred,
er larmer, og harmer, saa har jeg dog Fred.

12.

eg haster bortkaster al verdslig Lyst,
eg fatter og patter min JEsu hans Brøst,
eg bygger, saa trygger, paa JEsu hans Navn,
vis Hænder, de nender, mig tage i Favn,

13.

5aa sikker jeg slikker mig ind i hans Saar,
ans Huler, mig skuler i Klippernes Vaar,
rods nogen, forvoven skal giøre mig Skaar,
t komme og kromme mit Hovedes Haar.

14.

ad murre, og knurre al Verden saa grum,
ad snyse, og kyse, hvad skiotter jeg om;
ad true og kue, foruden al Skiel,
eg tier, og bier og veed det dog vel.

15.

eg siden med Tiden, i Abrahams Skiød
5kal hvile saa stille, naar Kroppen er død
den Ære, min HErre, den ønsker og hver,
uds Øre mig høre, og giør min Begier.

En Christens Skriftemaal og Bøn til Gud om Syndernes Forladelse.

Singes som:
Kommer I Cimberske Helte med Ære, &c.

HErre! Ach HErre, mit Gud og min Fader!
Naadig, barmhiertig, taalmodig og mild;
See dog hvor jeg udi Synden geraader,
Paa vrange Veye saa farer jeg vild,
Jeg haver syndet, det maae jeg bekiende,
Saa derpaa ikke er Tal eller Ende.

2.

Jeg har med Sodoma vakt dig til Vrede;
Og har fortørnet din høye Person:
Hvordan tør jeg nu som Abraham bede
Saa tit og ofte om naadig Pardon,
Fordi jeg har min Synds Maade opfyldet
Haver jeg Helved' og Døden forskyldet.

3.

Hvorledes tør jeg dig Fader da kalde,
Og i dig vente en naadefuld Gud,
Naar jeg min sønlig Pligt haver ladt falde
Og mig forsyndet mod alle dine Bud.
Jeg er ey værd at mit syndige Øye
Skulde beskue Guds Himmel den høye.

4.

Vil jeg mig skiule og fra dig bortvige,
Hvor jeg hen komme, det veed du saa grant,
Far jeg til Himmel, til Helved' desligе,
Eller til Havets den yderste Kant;
Skal dog din høyre Haand mig der oplede,
Fordi du est allevegne tilstede.

Digitized by Google

5.

Jeg er dig HErre ti tusind Pund skyldig,
For al den naade og Gode du gav,
Intet jeg haver, som for dig er gyldig,
At du for Gielden vil skrive mig af,
Synden er bleven min tungeste Byrde,
Haaer over Hovedet, vil mig formyrde.

6.

Loven anklager og vil mig fordømme,
Viser, hvor høylig jeg har mig forseet,
Djevelen vil sig og ikke forsømme,
Viser mit Synde Register og Bret:
Ja min Samvittighed vil mig modtrætte,
Og intet Menneske kan mig undsætte.

7.

Hvad da? O HErre! skal jeg nu forsage,
Vilt du selv brække det knusede Rør?
Er der endnu ikke naade tilbage?
Har du tillukt din Barmhiertigheds Dør?
O ney! det skulde min Gud ikke vilde,
Alt det skal gaae mig evindelig ilde.

8.

O ney! jeg veed mig langt bedre at fare,
Jeg vil dog ikke fortvivle saa slet,
Jesus han sveedte de blodige Taare,
Og fyldestgiorte for al min Uret,
Thar mine Synder et tusind Gang grover;
Jesu Blodsdraaber kan veye dem over.

9.

Ja Guds Barmhiertighed haver ey Ende,
Thi han vil ikke en Synderes Død,

Der-

Derfor jeg rundt ud vil Synden bekiende,
Og ſaa for hannem angre min Nød,
Og han at høre ſkal være tilrede,
Engler i Himmelen ſkal ſig og glæde.

10.

Der tilmed hører jeg JEſum at kalde,
Det ſætter Hierte og mod udi mig,
Kommer I Synder', beſværede alle:
Jeg vederqvæge vil enhver for ſig,
Skulde jeg da mig modtvillig udlukke,
Maatte jo Himmelen over mig ſukke.

11.

Kunde dog Enken med dagelig Klage
Vinde den Dommer, ugudelig var,
At han omſider ſig dog lod behage,
Mod hendes Fiender blev hendes Forſvar;
Skulle da Gud ikke ſine Udvalde
Hielpe, ſom Dag og Nat ham vil paakalde?

12.

Hun bad om Retten, ſom hende beſt tiente,
Men jeg vil bede om Naade og Gunſt,
Ellers ſaa maa jeg mig viſſelig vente,
Være forloren og alting omſonſt:
Thi derſom Gud vil med Retten fremfare,
Et kan jeg ikke til Tuſinde ſvare.

13.

Derfor ſaa vil jeg nu banke og lede,
Indtil min HErre oplader for mig;
Jeg vil nu ſukke og hiertelig bede
HErre vær naadig, det beder jeg dig,

Digitized by Google

Tæn

Tænk ikke paa mine Synder nu mere,
Lad dem ſiet dode og magtesløs være.

14.

Har jeg end ſyndet med Ord og med Tanker,
Tidt og utallig med Gierning og Daad,
Derfor vil jeg ikke ſlippe mit Anker,
Men vil henſøge til JEſum om Raad,
Som er min Talsmand hos Faderens Side,
Dertil min Broder, hvorpaa jeg kan lide.

15.

Naar jeg kan hannem i Troen frembære,
Saa ſkal det mig gelinge ſaa vel,
Saa kan Gud ikke min Fiende være,
Og han kan da ikke ſlaae mig thiel,
Naar jeg mig JEſu Fortieneſt tilegner,
Aldrig han mig mine Synder tilregner.

16.

Men han ſkal ſvare, det kan jeg vel vide:
Var dine Synder ſaa røde ſom Blod,
Skal de dog blive ſom Sneen hin hvide,
Vær du kun troſtig og ved et frit Mod,
Nu er dig Synden tilgiven af Naade,
Nu kan ey Doden og Dievlen dig ſkade.

17.

Saa haver Gud da nu ladt ſig forlige,
Han er min Fader, og jeg er hans Ven;
Ved Guds Hielp vil jeg ey fra ham bortvige,
Eller ſaa høylig forſynde igien,
Bud, ſom gav Villien, ſkal Evne og give,
At jeg kan eſterdags fromme re blive.

18.

Nu er mit Hierte ret lystig af Glæde,
Lovet vær' HErren, som hørde min Bøn,
Lad nu kun Synden og Satan fremtræde,
Min Gud dog elsker mig udi sin Søn,
Ingen af dem vil jeg giøre til Villie,
Ingen skal mig fra Guds Kierlighed skille.

19.

Derpaa jeg beder for mig og for andre!
Gud os opholde i denne Tillid,
At vi maa efter hans Villie vandre,
At han ey atter skal blive ublid,
Gud som begynder, skal det og fuldkomme,
Indtil vor Levetid ganske er omme.

20.

Gud lad dit Ordes Lys aldrig fordunkles,
Men lad det hos os oplysende staae,
Hos Efterkommerne ikke fordunkles,
At Sacramenterne rettelig maa
Uddeles ret i sin Meening den pure,
Udaf trø Vægter paa Israels Mure.

21.

Kongernes Konge vi ville befale
Kongen den Salved' og alle hans Mænd,
Lad deres Lykke Soel aldrig neddale,
Vitsdom og gode Raad Himlen dem send!
At de for alting maa søge din Ære,
Kongen og Landet hvad gavnligt kan være.

22.

Alle de, som under Kronen vil bygge,
Og tiene Gud og vor Konge med Trøe,

Digitized by Google Gud

Bud lad dem hvile tryk under din Skygge,
Hver ved sit Vintræe i Glæde og Roe,
Her udi Naaden, men der udi Æren,
Evig at leve og blive hos HErren.

Efter man har bekommet Absolution og Aflosning, og er deelagtiggiort i JEsu Legem og Blod.

Under den Melodie;
Far Verden far Vel, ꝛc.

1. Op sødeste Sang!
Op Psalter og Harper! lad høre din Klang,
Og alle min' Lemmer med Hierter og Mod,
Tak JEsum, som altid har været saa god,
Og nylig forløste mit Hierte af Tvang,
Tak tusind Gang.

2. O glædelig Dag:
Da JEsus gik under mit syndige Tag!
Stor Salighed er vederfaren min Siel!
Mit Hierte-Huus blev da min JEsu til Deel,
Thi være dig Ære! Nu beder jeg dig,
Velkommen til mig.

3. Mit Hierte er læt,
Thi alle min' Synder er' ganske udslett'
For var jeg for Synden bedrøvet med Skiel,
Men nu er jeg lystig i Hierte og Siel,
For JEsus han tog mig til Naade igien
Og jeg er hans Ven.

4. Han ledde mig ind
Udi sin Vinkielder og qvæget mit Sind,

Den Hellig Aands Glæde blev Hiertet af fuld,
Som glæded' mig over Demanter og Guld,
Han spisede mig med sit salige Ord,
Og beredde sit Bord.

5. Jeg smagte og saa,
Hvor sød og hvor verdig min JEsus var da,
Han gav mig sit hellige Legem og Blod,
Den Himmelske Spise og Saligheds Flod,
Og haver mig gandske forbunden til sig,
Jeg hannem til mig.

6. Mit Hierte og Troe,
Skal være den Hellig Trefoldigheds Boe;
Trods nogen skal gjøre den Fæstning Fortred,
Hvor JEsus er inde, der bliver vel Fred,
Ey Noden, ey Døden, ey Yndest, ey Had,
Skal skille os ad.

7. Hvo vilde da vel
Nu klage paa JEsu Udvalde med Skiel?
Hvo vil mig fordømme? thi Christus er her;
Som gjør mig retfærdig og haver mig kier,
Ham vil jeg og tiene med hiertelig Lyst,
Og lyde hans Røst.

8. Jeg lover paa nye
Det Gode at gjøre, Det Onde at flye,
Saa meget Gud giver mig Naade og Aand,
Og dertil mon rekke sin hielpertig Haand,
Saa vil jeg forbedre mit syndige Liv,
Det JEsus mig giv.

9. Mit

Digitized by Google

9. Mit Hierte ey skal
Nu være for Synden og Satan til Fal,
Men eene for JEsu til Tieneste sin,
Hans Ord skal gjemmes som Guldet i Skrin:
Derpaa vil jeg grunde ved Dag og ved Nat
Den ædelste Skat.

10. Mine Øyne skal see
Til Bietgene, hvorfra mig Hielpen skal ske,
Men lukkes for Verdens forfængelig Pral,
Mit Øre skal høre hvad HErren han tal,
Derefter skal rette mit Levnet og Daad,
Giv Lykke og Raad.

11. Min' Tunge og Mund
Ey mere skal være, at løbe saa rund
Med Eeder og Bander, unyttige Skiemt,
Al raaden slem Tale skal være neddemt,
Jeg Løgn og Bagvaskelse kaster nu ud,
Og priser min Gud.

12. Min' HEnder ogsaa
Skal holde sig alt det forbundne fra,
Min Fødder skal vandre paa Salighedsvei,
Ja alt det Gud hader, det elsker jeg ey,
Gud hielpe og styrke mit gode Forsæt.
Og give mig det.

13. Det Onde jeg vil
Ey mere betale med Lige og Skiel,
De som mig vill' ilde og gjøre mig Spot,
Dem vil jeg ey hade, men gjøre dem Got,
Og være sagtmodig og ydmyg dertil,
Som JEsus han vil.

14. Ja bande de mig,
Saa vil jeg velsigne, saa ligner jeg dig;
Jeg heller vil lide end giøre Uret,
Som Hedningers Lærer tilraader mig ret,
Jeg spytter paa Gnisten, saa slukkes den ud,
Saa takker jeg Gud.

15. Af Vellystens Brynd
Vil jeg ikke øse og giøre den Synd,
Ey feyle i Drukkenskabs syndige Søe,
Af Hofmod, Ærgierrigheds Gnister skal døe,
Guds Ords Lysthauge skal være min Lyst,
Den giver mig Trost.

16. Af Hierte og Sind,
Af alle min' Kræfter, jeg legger paa Vind
At frygte, adlyde, at tiene min Gud,
At skikke mig efter hans Villie og Bud,
Og elske min Næste, ret saasom, mig selv,
Saa lever jeg vel.

17. Saa troer jeg da,
Og lever i Haabet, og lider derpaa,
At HErren skal give mig Styrke og Magt,
At giøre det Gode, jeg haver i Agt,
Hielp HErre, lad lykkes, saa æres dit Navn,
Saa fremmes mit Gavn.

18. Saa skal jeg engang
Og blive fuldkommen og være i Rang
Med Himmelens Borger og Englernes Trop,
Hvor

Digitized by Google

Hvor Troen og Haabet de høre da op,
Og Kierlighed bliver i Fryd og i Fred
Evindelig ved!

En Taksigelse til den hellige Treenighed for allehaande aandelige og legemlige Velgierninger.

Stemmes som:
O Gud, Du fromme Gud, ꝛc.

Min Siel, min Aand og Mund Lov du din Gud og HErre, Og af dit Hiertes Grund, Bær hid din skyldig Ære, Og i hans Tempel gak, Lov hannem der med Sang, Ær hannem med en Tak; Som giver lifstig Klang.

2. Glem ikke noget af det Gode, som du hyder, Og af hans Nagades Hav I Strømmetal nedflyder, Jeg det bekiende maa; Din Nåade og Miskund Er som den dybe Aae Foruden nogen Grund.

3. Du i din Majestæt Er gandske høyt ophøyet, Men jeg til Jorden slet Er gandske nederbøyet: Jeg er, det jeg vel ved, Kun inge, Støv og Ler, Med al den Miskundhed, Du daglig mig beseer.

4. Jeg er jo Skabning din, Og du min Skaber, HErre, Du est jo Fader min, Og jeg dit Barn saa kiere; Jeg og din Tiener er, Og du min HErre est; Jeg er din Guldener, Og du gior mod mig best.

5. Fra dig, min Gud! fra dig Fuldkom-

Digitized by Google

ne gode Gaver Nedkommen hid til mig, Ja alt det som jeg haver, Du mig selv givet har, Udaf din Naade-Elv; Jeg intet godt formaaer, Ja intet af mig selv.

6. Fra Morgen-Soel opstaaer, Jeg Gud min Skaber lover; Indtil den undergaaer, Og Folk og Qvæget sover, For han har været god Imod mig hidindtil, Med lystig Sind og Mod Jeg dennem takke vil.

7. Tak for du skabte mig, Med friske sunde Lemmer, Dit eget Billed' lig, Gud jeg det aldrig glemmer, Med en fornuftig Siel Begaved' mig ogsaa, Du giorde alting vel, Jeg det bekiende maa.

8. Udi din Kirkes Skiød, Der er jeg sød og baaren, Du tænkte paa vor Nød, Der vi var' slet forloren: De Faldnes ydmyg Bøn Du hører naadelig, Du gav for os din Søn Og oplod Himmerig.

9. Du Guds Søn, JEsu Christ, Stee ogsaa Trist og Ære, At du est bleven vist, Min Ven og Broder kiære, Min Frelser' og Rancon betalte i mit Sted, Min Regler og Patron, Og al min Salighed.

20. Tak for din Kierlighed, Og at du lodst dig føde, Tak for din Ydigest Sveed, Og at du for mig døde, Ja tak tusind Gang, At du opstanden est, Bold Døden saa i Tvang, Blev Helvede en Pest.

Digitized by Google

11. Derved er jeg forligt Med Gud, og er i Naade; Saa er det jo min Pligt, At jeg skal ey aflade, Men altid prise dig, Som er endnu saa god, Og ledsker, spiser mig Alt med dit Kiød og Blod.

12. Og dig Gud Hellig Aand, Som mig i Sandhed lærer, Det beste som jeg kan Berømmer jeg og ærer, Udaf mit Hiertes Grund, Fordi jeg af dig faaer, Hvad Got min Haand og Mund udretter og formaaer.

13. Du giver Villie god, Naar noget Got skal giøres, Du styrker Sind og Mod, At det til Ende føres; I Gaver est du rund, Din Trost er saare rig, Og kraftig din Samfund, Din Godhed glædelig.

14. Ved Evangelium Du kalded' mig til Naade, Fra Syndeskarn og Skam, Du mig i Daaben bade', Du rendsed' Hiertet med, Opvakte Sielen min, Jeg kan nu sige frit, At jeg er ganske din.

15. Og, o du helligste Treenig Gud og HErre, Hvorledes kan det skee, At vi dig ret kan ære, Din Naade allenstund Er mange tusindfold Dyber' end Havets Bund, Bedre end Jordens Bold.

16. Du har til denne Tid Bevaret Skoel og Kirker, Fra Vildfarelse og Spliid, I vores Landemærker: Regieringen i Fred, Og Stæderne i Roe! At hver kan bygge ved Sit Figentræ og boe.

Digitized by Google

17. Du har vort Fodeland Fra Krig og Strid bevaret, Fra dyr Tid, Ildebrand og Pestilentz forfvaret, Det gior din Trofasthed, At vi endnu er' til, Og hver udt sin Sted Lever og lider vel.

18. Det er dit Naadetegn, Hver Dag din Sool oprinder, Aarle og silde Regn, Naar du det godt befinder: Du kroner Landet vid, At Groden skyder Top, At Sad og Høst-Tid Ret aldrig holder op.

19. Naar jeg, o HErre from, Betragter dine Gaver, Du fra min Barnedom Til mig uddelet haver, Da har jeg Aarsag jo Dybt at ydmyge mig, Med Hierte, Mund og Troe Altid at takke dig.

20. Du gavst mig Fodebrod, Du hialp mig af min Angest, Du trøsted' mig i Nod, Der jeg var ofte bangest, Udaf dit Lykkesstiod Min Gierning Fremgang fik, Skiont andre det fortrod, Og de tilbage gik.

21. Der jeg var syg og laae, Du mig taien helbredde, Naar jeg mon fra dig gaae, Du mig paa Veien ledde; Men naar jeg giorde Bod, Og om Forladelss bad, Du Synden mig forlod, Mig giorde hiertеglad.

22. Ved din Hielp finder jeg vel mange fremmed Venner, Som ikke kiender mig, Og lige vel mig tiener, Jeg finder allesteds Endnu mit daglig Brod, Thi jeg er vel tilfreds Og haver ingen Nod.

23. Hav

Digitized by Google

23. Hav tusind Tak af mig For alt det
neget Gode, Som jeg har faaet fra dig Og
ndnu kan formode, Hav Tak for Tid og
Aar, saa og for denne Dag, Som jeg op-
evet har efter dit Velbehag.

24. Hvor mange er der dog O Gud og
Frelser milde, Som har et tynger' Aag Og
ider mere ilde, End jeg og mangen een,
Som lider daglig Got, Og det dog ey for-
ien Af dig HErr' Zebaoth.

25. Tak og i tusind' Tal, Fordi jeg sligt
kan kiende, Jeg dig berømme skal, Og prise
iden Ende. Min Siel skal love dig, Mit
Hierte ligesaa, Min Mund skal gladelig
Synge Halleluja.

26. I Engle lover med, I alle Helgenska-
e, Hver Hedning i sin Sted Gud priser
iabenbare, Ja hver end Qvind' og Mand
Med Tak til HErren gaaer, Alt det som
oget kan, Og Liv og Aande har.

27. Vi kan paa denne Jord Ey nok hans
Ære fremme, Men naar i Himmelchor Vi
aae en Englestemme, Dyrettes skal engang
Et evigt Sangerie, Med en langt bedre
Klang Og lysligt Harmonie.

Et Guds Barns Glæde i Gud.

Stunges som Dorthea Engelbrechts Datter:

Naar Gud sine Udvalgte fremsender, &c.

Lyslig mit Hierte! lad Sorgen bortdrive
Altid

Digitized by Google

Altid glad, lad dog dit Symbolum blive,
Glæde dig min Siel udi HErren dig fryde,
Lystig i Ære kan ingen fortryde.

2.

Flittig ved Arbeyd og lystig til Mode,
Af det Gud giver, du gior dig tilgode,
Frydt Gud, i Landet bliv, nær dig med Ære,
Og Gud skal give dig Hiertens Begiere.

3.

Lad saa kun Nidding opæde sit Hierte,
Jeg vil ey bære for Mammon stor Smerte,
Ret vil jeg gisre i alle min' Dage,
Trods for dem alle, som mig vil anklage.

4.

Om mig end Satan vil ofte forhindre
Ud i min Glæde og gisre den mindre,
Spidsen jeg byder, saa maa han tilbage,
Glæden i Gud skal mig ingen betage.

5.

Er jeg syg, saa er jeg dog ubedrøvet,
Mangt et Guds Barn det har været berøvet.
Helsen og Helbred og længe lidt ilde,
Jeg ey ey bedre kan jeg mig indbilde.

6.

Har jeg dog mange Aar været helbrede,
Haft min Fornøyelse og timelig Glæde,
Skulde jeg ey et Par Uger og mere,
Korset alt efter Guds Villie bære.

7.

Har jeg dog altid Guds Godhed fornummet
Og alt Got ud af hans Naade bekommet,
Skulde

Digitized by Google

kulde jeg ey det Onde annamme,
n Gud saa ville, da maa jeg mig skamme.

8.

n jeg paalyves og ilde bagtales,
m jeg foragtes og ilde afmales,
aar jeg uskyldig alt dette kan høre,
andelig Glæden da bliver des større.

9.

Naar Gud min Tieneſt og levnet behager,
g min Samvittighed mig ikke nager,
vad skiotter jeg da Menneſken lyver,
en som jeg er, jeg vil og saa forbliver.

10.

kulle jeg derfor vel væde min' Øyen,
Esus vor HErre er ogsaa beloven,
geglad er jeg, det kan jeg vel sige,
nnen er stor udi Himmeriges Rige.

11.

ommer almindelig Modgang og Plage,
:g vil dog derfor ret aldrig forsage,
Med- og Modgang jeg holder eens Maade,
)r al min Lykke vor HErre skal raade.

12.

iister jeg Venner, ja Rigdom og meere,
Erren gav, HErren tog, HErren vær ære;
)i alt dette jeg hannem vil prise,
ud lad mig aldrig min JEsum forliſe.

13.

et var ey mit, men det er mig kun laanet,
yrden er borte, og jeg er forskaanet,

Man-

Digitized by Google

Den Hellig Aands Glæde blev Hiertet af fuld,
Som glæded' mig over Demanter og Guld,
Han spisede mig med sit salige Ord,
Og beredde sit Bord.

5. Jeg smagte og saa,
Hvor sød og hvor verdig min JEsus var da,
Han gav mig sit hellige Legem og Blod,
Den Himmelske Spise og Saligheds Flod,
Og haver mig gandske forbunden til sig,
Jeg hannem til mig.

6. Mit Hierte og Troe,
Skal være den Hellig Trefoldigheds Boe;
Trods nogen skal gjøre den Fæstning Fortred,
Hvor JEsus er inde, der bliver vel Fred,
Ey Noden, ey Dsden, ey Yndest, ey Had,
Skal skille os ad.

7. Hvo vilde da vel
Nu klage paa JEsu Udvalde med Skiel?
Hvo vil mig fordomme? thi Christus er her,
Som gior mig retfærdig og haver mig kier,
Ham vil jeg og tiene med hiertelig Lyst,
Og lyde hans Røst.

8. Jeg lover paa nye
Det Gode at gjøre, Det Onde at flye,
Saa meget Gud giver mig Naade og Aand,
Og dertil mon rekke sin hielpertig Haand,
Saa vil jeg forbedre mit syndige Liv,
Det JEsus mig giv.

9. Mit

Digitized by Google

9. Mit Hierte ey skal
Nu være for Synden og Satan til Fal,
Men eene for JEsu til Tieneste sin,
Hans Ord skal gjemmes som Guldet i Skrin:
Derpaa vil jeg grunde ved Dag og ved Nat
Den ædelste Skat.

10. Mine Øyne skal see
Til Biergene, hvorfra mig Hielpen skal ske,
Men lukkes for Verdens forfængelig Pral,
Mit Øre skal høre hvad HErren han tal,
Derefter skal rette mit Levnet og Daad,
Giv Lykke og Raad.

11. Min' Tunge og Mund
Ey mere skal være, at lobe saa rund
Med Eeder og Bander, unyttige Skiemt,
Al raaden slem Tale skal være neddemt,
Jeg Løgn og Bagvaskelse kaster nu ud,
Og priser min Gud.

12. Min' HEnder ogsaa
Skal holde sig alt det forbundne fra,
Min Fødder skal vandre paa Saligheds Vei,
Ja alt det Gud haver, det elsker jeg ey,
Gud hielpe og styrke mit gode Forsæt.
Og give mig det.

13. Det Onde jeg vil
Ey mere betale med Lige og Skiel,
De som mig vill' ilde og giøre mig Spot,
Dem vil jeg ey hade, men giøre dem Got,
Og vær saagtmodig og ydmyg dertil,
Som JEsus han vil.

14. Ja bande de mig,
Saa vil jeg velsigne, saa ligner jeg dig;
Jeg heller vil lide end giøre Uret,
Som Heduingers Lærer tilraader mig ret,
Jeg spytter paa Gnisten, saa slukkes den ud,
Saa takker jeg Gud.

15. Af Vellystens Brynd
Vil jeg ikke øse og giøre den Synd,
Ey feyle i Drukkenskabs syndige Sø,
At Hofmod, Ærgierrigheds Gnister skal dø,
Guds Ords Lysthauge skal være min Lyst,
Den giver mig Trøst.

16. Af Hierte og Sind,
Af alle min' Kræfter, jeg legger paa Vind
At frygte, adlyde, at tiene min Gud,
At skikke mig efter hans Villie og Bud,
Og elske min Næste, ret saasom, mig selv,
Saa lever jeg vel.

17. Saa troer jeg da,
Og lever i Haabet, og lider derpaa,
At HErren skal give mig Styrke og Magt,
At giøre det Gode, jeg haver i Agt,
Hielp HErre, lad lykkes, saa æres dit Navn,
Saa fremmes mit Gavn.

18. Saa skal jeg engang
Og blive fuldkommen og være i Rang
Med Himmelens Borger og Englernes Trop,
Hvor

Digitized by Google

)vor Troen og Haabet de høre da op,
)g Kierlighed bliver i Fryd og i Fred
Evindelig ved!

En Taksigelse til den hellige Treenig
hed for allehaande aandelige og
legemlige Velgierninger.

Sluttes som:
O Gud, Du fromme Gud, ꝛc.

Min Siel, min Aand og Mund Lov du di
Gud og HErre, Og af dit Hiertes
Grund, Bær hid din skyldig Ære, Og i han
Tempel gak, Lov hannem der med Sang, Æ
)annem med en Tak; Som giver lifftig Klan

2. Glem ikke noget af det Gode, som d
lyd er, Og af hans Nagades Hav I Strøm
metal nedflyder, Jeg det bekiende maa; Di
Naade og Miskund Er som den dybe Ha
foruden nogen Grund.

3. Du i din Majestæt Er gandske høyt o
)øyet, Men jeg til Jorden slet Er ganst
nederbøyet: Jeg er, det jeg vel ved, Ku
inge, Støv og Lerr, Mod al den Miskun
)ed, Du daglig mig beteer.

4. Jeg er jo Skabning din, Og du mi
Skaber, HErre, Du est jo Fader min
Og jeg dit Barn saa kiere; Jeg er din Ti
ner er, Og du min HErre est; Jeg er vi
Huldener, Og du gior mod mig best.

5. Fra dig, min Gud! fra dig Fuldkon

Digitized by Google

En Christens Skriftemaal og Bøn til Gud om Syndernes Forladelse.

Singes som:

Kommer I Cimberske Helte med Ære, &c.

HErre! Ach HErre, mit Gud og min Fader!
Naadig, barmhiertig, taalmodig og mild;
See dog hvor jeg udi Synden geraader,
Paa vrange Veye saa farer jeg vild,
Jeg haver syndet, det maae jeg bekiende,
Saa derpaa ikke er Tal eller Ende.

2.

Jeg har med Sodoma vakt dig til Vrede;
Og har fortornet din høye Person:
Hvordan tor jeg nu som Abraham bede
Saa tit og ofte om naadig Pardon,
Fordi jeg har min Synds Maade opfyldet
Haver jeg Helved' og Døden forskyldet.

3.

Hvorledes tor jeg dig Fader da kalde,
Og i dig vente en naadefuld Gud,
Naar jeg min sønlig Pligt haver ladt falde
Og mig forsyndet mod alle dine Bud.
Jeg er ey værd at mit syndige Øye
Skulde beskue Guds Himmel den høye.

4.

Vil jeg mig skiule og fra dig bortvige,
Hvor jeg hen komme, det veed du saa grant,
Far jeg til Himmel, til Helved' desligе,
Eller til Havets den yderste Kant;
Skal dog din høyre Haand mig der oplede,
Fordi du est allevegne tilstede.

Digitized by Google

5.

eg er dig HErre ti tusind Pund skyldig,
For al den naade og Gode du gav,
ntet jeg haver, som for dig er gyldig,
At du for Gielden vil skrive mig af,
ynden er bleven min tungeste Byrde,
aaer over Hovedet, vil mig formyrde.

6.

oven anklager og vil mig fordømme,
Viser, hvor høylig jeg har mig forseet,
ievelen vil sig og ikke forsamme,
Viser mit Synde Register og Bret:
a min Samvittighed vil mig modtrætte,
g intet Menneske kan mig undsætte.

7.

vad da? O HErre! skal jeg nu forsage,
Vilt du selv brække det knusede Rør?
r der endnu ikke naade tilbage?
Har du tillukt din Barmhiertigheds Dør?
ney! det skulde min Gud ikke vilde,
t det skal gaae mig evindelig ilde.

8.

ney! jeg veed mig langt bedre at fare,
Jeg vil dog ikke fortvivle saa slet,
Esus han sveedte de blodige Taare,
Og fyldestgiorte for al min Uret,
ar mine Synder et tusind Gang grover;
Esu Blodsdraaber kan veye dem over.

9.

a Guds Barmhiertighed haver ey Ende,
Thi han vil ikke en Synderes Død,

Der-

Derfor jeg rundt ud vil Synden bekiende,
Og saa for hannem angre min Nod,
Og han at høre skal være tilrede,
Engler i Himmelen skal sig og glæde.

10.

Der tilmed hører jeg JEsum at kalde,
Det sætter Hierte og mod udi mig,
Kommer I Synder', besværede alle:
Jeg vederqvæge vil enhver for sig,
Skulde jeg da mig modtvillig udlukke,
Maatte jo Himmelen over mig sukke.

11.

Kunde dog Enken med dagelig Klage
Vinde den Dommer, ugudelig var,
At han omsider sig dog lod behage,
Mod hendes Fiender blev hendes Forsvar;
Skulle da Gud ikke sine Udvalde
Hielpe, som Dag og Nat ham vil paakalde!

12.

Hun bad om Retten, som hende best tiente,
Men jeg vil bede om Naade og Gunst,
Ellers saa maa jeg mig visselig vente,
Være forloren og alting omsonst:
Thi dersom Gud vil med Retten fremfare,
Et kan jeg ikke til Tusinde svare.

13.

Derfor saa vil jeg nu banke og lede,
Indtil min HErre oplader for mig;
Jeg vil nu sukke og hiertelig bede
HErre vær naadig, det beder jeg dig,

Digitized by Google
Tænk

Tænk ikke paa mine Synder nu mere,
Lad dem sker dode og magteslos være.

14.

Har jeg end syndet med Ord og med Tanker,
Tidt og utallig med Gierning og Daad,
Derfor vil jeg ikke slippe mit Anker,
Men vil hensøge til JEsum om Raad,
Som er min Talsmand hos Faderens Side,
Dertil min Bröder, hvorpaa jeg kan lide.

15.

Naar jeg kan hannem i Troen frembære,
Saa skal det mig gelinge saa vel,
Saa kan Gud ikke min Fiende være,
Og han kan da ikke slaae mig thiel,
Naar jeg mig JEsu Fortieneſt tilegner,
Aldrig han mig mine Synder tilregner.

16.

Men han skal svare, det kan jeg vel vide:
Var dine Synder saa röde som Blod,
Skal de dog blive som Sneen hin hvide,
Vær du kun trøstig og ved et frit Mod,
Nu er dig Synden tilgiven af Naade,
Nu kan ey Doden og Dievlen dig skade.

17.

Saa haver Gud da nu ladt sig forlige,
Han er min Fader, og jeg er hans Ven;
Med Guds Hielp vil jeg ey fra ham bortvige,
Eller saa höylig forsynde igien,
Bud, som gav Villien, skal Evne og give,
At jeg kan efterdags fromme re blive.

18.

Nu er mit Hierte ret lystig af Glæde,
Lovet vær' HErren, som hørde min Bøn,
Lad nu kun Synden og Satan fremtræde,
Min Gud dog elsker mig udi sin Søn,
Ingen af dem vil jeg giøre til Villie,
Ingen skal mig fra Guds Kierlighed skille.

19.

Derpaa jeg beder for mig og for andre!
Gud os opholde i denne Tillid,
At vi maa efter hans Villie vandre,
At han ey atter skal blive ublid,
Gud som begynder, skal det og fuldkomme,
Indtil vor Levetid ganske er omme.

20.

Gud lad dit Ordes Lys aldrig fordunkles,
Men lad det hos os oplysende staae,
Hos Efterkommerne ikke fordunkles,
At Sacramenterne rettelig maa
Uddeles ret i sin Mening den pure,
Udaf tro Vægter paa Israels Mure.

21.

Kongernes Konge vi ville befale
Kongen den Salved' og alle hans Mend,
Lad deres Lykke Soel aldrig neddale,
Vitsdom og gode Raad Himlen dem send!
At de for alting maa søge din Ære,
Kongen og Landet hvad gavnligt kan være.

22.

Alle de, som under Kronen vil bygge,
Og tiene Gud og vor Konge med Troe,

Digitized by Google Gud

Bud lad dem hvile tryk under din Skygge,
Hver ved sit Vintræe i Glæde og Roe,
Her udi Naaden, men der udi Æren,
Evig at leve og blive hos HErren.

Efter man har bekommet Absolution og Afsolning, og er deelagtiggiort i JEsu Legem og Blod.

Under den Melodie;
Far Verden far Vel, &c.

Op sødeste Sang!
Op Psalter og Harper! lad høre din Klang,
Og alle min' Lemmer med Hierter og Mod,
Tak JEsum, som altid har været saa god,
Og nylig forløste mit Hierte af Tvang,
Tak tusind Gang.

2. O glædelig Dag:
Da JEsus gik under mit syndige Tag!
Stor Salighed er vederfaren min Siel!
Mit Hierte-Huus blev da min JEsu til Deel,
Thi være dig Ære! Nu beder jeg dig,
Velkommen til mig.

3. Mit Hierte er læt,
Thi alle min' Synder er' ganske udslett'.
For var jeg for Synden bedrøvet med Skiel,
Men nu er jeg lystig i Hierte og Siel,
For JEsus han tog mig til Naade igien
Og jeg er hans Ven.

4. Han ledde mig ind
Udi sin Vinkielder og qvæget mit Sind,

Den Hellig Aands Glæde blev Hiertet af fuld,
Som glæded' mig over Demanter og Guld,
Han spisede mig med sit saligt Ord,
Og beredde sit Bord.

5. Jeg smagte og saa,
Hvor sød og hvor venlig min JEsus var da,
Han gav mig sit hellige Legem og Blod,
Den Himmelske Spise og Salighedes Flod,
Og haver mig gandske forbunden til sig,
Jeg hannem til mig.

6. Mit Hierte og Troe,
Skal være den Hellig Trefoldigheds Boe;
Trods nogen skal gjøre den Fæstning Fortred,
Hvor JEsus er inde, der bliver vel Fred,
Ey Noden, ey Døden, ey Yndest, ey Had,
Skal skille os ad.

7. Hvo vilde da vel
Nu klage paa JEsu Udvalde med Skiel?
Hvo vil mig fordømme? thi Christus er her,
Som gior mig retfærdig og haver mig kier,
Ham vil jeg og tiene med hiertelig Lyst,
Og lyde hans Røst.

8. Jeg lover paa nye
Det Gode at gjøre, Det Onde at flye,
Saa meget Gud giver mig Naade og Aand,
Og dertil mon rekke sin hielpertig Haand,
Saa vil jeg forbedre mit syndige Liv,
Det JEsus mig giv.

9. Mit

Digitized by Google

9. Mit Hierte ey skal
Nu være for Synden og Satan til Fal,
Men eene for JEsu til Tieneste sin,
Hans Ord skal gjemmes som Guldet i Skrin:
Derpaa vil jeg grunde ved Dag og ved Nat
Den ædelste Skat.

10. Mine Øyne skal see
Til Bietgene, hvorfra mig Hielpen skal skee,
Men lukkes for Verdens forfængelig Pral,
Mit Øre skal høre hvad HErren han tal,
Derefter skal rette mit Levnet og Daad,
Giv Lykke og Raad.

11. Min' Tunge og Mund
Ey mere skal være, at løbe saa rund
Med Eeder og Bander, unyttige Skiemt,
Al raaden slem Tale skal være neddemt,
Jeg Løgn og Bagvaskelse kaster nu ud,
Og priser min Gud.

12. Min' HEnder ogsaa
Skal holde sig alt det forbundne fra,
Min Fødder skal vandre paa Salighedsvei,
Ja alt det Gud haver, det elsker jeg ey,
Gud hielpe og styrke mit gode Forsæt.
Og give mig det.

13. Det Onde jeg vil
Ey mere betale med Lige og Skiel,
De som mig vill' ilde og giøre mig Spot,
Dem vil jeg ey hade, men giøre dem Got,
Og værr sagtmodig og ydmyg dertil,
Som JEsus han vil.

14. Ja bande de mig,
Saa vil jeg velsigne, saa ligner jeg dig;
Jeg heller vil lide end giøre Uret,
Som Heduingers Lærer tilraader mig ret,
Jeg spytter paa Gnisten, saa slukkes den ud,
Saa takker jeg Gud.

15. Af Vellystens Brynd
Vil jeg ikke øse og giøre den Synd,
Ey seyle i Drukkenskabs syndige Søe,
Al Hofmod, Ærgierrigheds Gnister skal døe,
Guds Ords Lysthauge skal være min Lyst,
Den giver mig Trøst.

16. Af Hierte og Sind,
Af alle min' Kræfter, jeg legger paa Vind
At frygte, adlyde, at tiene min Gud,
At skikke mig efter hans Villie og Bud,
Og elske min Næste, ret saasom mig selv,
Saa lever jeg vel.

17. Saa troer jeg da,
Og lever i Haabet, og lider derpaa,
At HErren skal give mig Styrke og Magt,
At giøre det Gode, jeg haver i Agt.
Hielp HErre, lad lykkes, saa æres dit Navn,
Saa fremmes mit Gavn.

18. Saa skal jeg engang
Og blive fuldkommen og være i Rang
Med Himmelens Borger og Englernes Trop,
Hvor

Digitized by Google

Hvor Troen og Haabet de høre da op,
Og Kierlighed bliver i Fryd og i Fred
Evindelig ved!

En Taksigelse til den hellige Treenighed for allehaande aandelige og legemlige Velgierninger.

Sungen som:
O Gud, Du fromme Gud, ꝛc.

1. Min Siel, min Aand og Mund Lov du din Gud og HErre, Og af dit Hiertes Grund, Bær hid din skyldig Ære, Op i hans Tempel gak, Lov hannem der med Sang, Ær hannem med en Takk, Som giver liflig Klang.

2. Glem ikke noget af det Gode, som du nyd'r, Og af hans Naades Hav I Strømmetal nedflyder, Jeg det bekiende maa; Din Naade og Miskund Er som den dybe Age Foruden nogen Grund.

3. Du i din Majestæt Er gandske høyt anhøyet, Men jeg til Jorden slet Er gandske nederbøyet: Jeg er, det jeg vel ved, Kun ringe, Støv og Lerr, Med al din Miskundhed Du daglig mig beteer.

4. Jeg er jo Skabning din, Og du min Skaber, HErre, Du est jo Fader min, Og jeg dit Barn saa kiære; Jeg er din Tiener er, Og du min HErre est; Jeg er din Guldener, Og du giør mod mig best.

5. Fra dig, min Gud! fra dig Fuldkom-

Digitized by Google

ne gode Gaver Nedkommen hid til mig, Ja alt det som jeg haver, Du mig selv givet har, Udaf din Naade Elv; Jeg intet godt formaaer, Ja intet af mig selv.

6. Fra Morgen-Soel opstaaer, Jeg Gud min Skaber lover; Indtil den undergaaer, Og Folk og Qvæget sover, For han har været god Imod mig hidindtil, Med lystig Sind og Mod Jeg dannem takke vil.

7. Tak for du skabte mig, Med friske sunde Lemmer, Dit eget Billed' lig, Gud jeg det aldrig glemmer, Med en fornuftig Siel Begaved' mig ogsaa, Du giorde alting vel, Jeg det beklende maa.

8. Udi din Kirkes Skiød, Der er jeg fød og baaren, Du tænkte paa vor Nød, Der vi var' slet forloren: De Faldnes ydmyg Bøn Du hører naadelig, Du gav for os din Søn Og oplød Himmerig.

9. Du Guds Søn, JEsu Christ, Skee ogsaa Dritz og Ære, At du est bleven vist, Min Ven og Broder kiære, Min Frelser' og Rancon Betalte i mit Sted, Min Regler og Patron, Og al min Salighed.

20. Tak for din Kierlighed, Og at du lod sit Blod sye, Tak for din Aldrest Sveed, Og at du for mig døde, Ja tak tusind Gang, At du opstanden est, Hold Døden saa i Tvang, Du hielpede en Pest.

Digitized by Google

11. Derved er jeg forligt Med Gud, og er i Naade; Saa er det jo min Pligt, At jeg skal ey aflade, Men altid prise dig, Som er endnu saa god, Og ledsker, spiser mig Alt med dit Kiød og Blod.

12. Og dig Gud Hellig Aand, Som mig i Sandhed lærer, Det beste som jeg kan Berømmer jeg og ærer, Udaf mit Hiertes Grund, Fordi jeg af dig faaer, Hvad Got min Haand og Mund udretter og formaaer.

13. Du giver Villie god, Naar noget Got skal giøres, Du styrker Sind og Mod, At det til Ende føres; I Gaver est du rund, Din Trost er saare rig, Og kraftig din Samfund, Din Godhed glædelig.

14. Ved Evangelium Du kalded' mig til Naade, Fra Syndeskarn og Skam, Du mig i Daaben bade', Du rendsed' Hiertet med, Opvakte Sielen min, Jeg kan nu sige frit, At jeg er ganske din.

15. Og, o du helligste Treenig Gud og HErre, Hvorledes kan det skee, At vi dig ret kan ære, Din Naade allenstund Er mange tusindfold Dyber' end Havets Bund, Bedre end Jordens Vold.

16. Du har til denne Tid Bevaret Skoel og Kirker, Fra Vildfarelse og Spliid, I vores Landemærker: Regieringen i Fred, Og Stæderne i Roe! At hver kan bygge ved Sit Figentræ og boe.

Digitized by Google

17. Du har vort Fodeland Fra Krig og Strid bevaret, Fra dyr Tid, Ildebrand og Pestilentz forvaret, Det gior din Trofasthed, At vi endnu er' til, Og hver udi sin Sted Lever og lider vel.

18. Det er dit Naadetegn, Hver Dag din Sool oprinder, Aarle og silde Regn, Naar du det godt befinder: Du kroner Landet vid, At Groden skyder Top, At Sæd og Høst-Tid Ret aldrig holder op.

19. Naar jeg, o HErre from, Betragter dine Gaver, Du fra min Barnedom Til mig uddelet haver, Da har jeg Aarsag jo Dybt at ydmyge mig, Med Hierte, Mund og Troe Altid at takke dig.

20. Du gavst mig Fedebrød, Du hialp mig af min Angest, Du trøsted' mig i Nød, Der jeg var ofte bangest, Udaf dit Lykkesstod Min Gierning Fremgang fik, Skiont andre det fortrød, Og de tilbage gik.

21. Der jeg var syg og laae, Du mig igien helbredde, Naar jeg mon fra dig gaae, Du mig paa Veien ledde; Men naar jeg giorde Bod, Og om Forladelss bad, Du Synden mig forlod, Mig giorde hierteglad.

22. Ved din Hielp finder jeg vel mange fremmed Venner, Som ikke kiender mig, Og lige vel mig tiener, Jea finder allesteds Endnu mit daglig Brød, Thi jeg er vel tilfreds Og haver ingen Nød.

23. Hav

23. Hav tusind Tak af mig For alt det
meget Gode, Som jeg har faaet fra dig Og
endnu kan formode, Hav Tak for Tid og
Aar, saa og for denne Dag, Som jeg op-
evet har efter dit Velbehag.

24. Hvor mange er der dog O Gud og
Frelser milde, Som har et tynger' Aag Og
lider mere ilde, End jeg og mangen een,
Som lider daglig Got, Og det dog ey for-
tien Af dig HErr' Zebaoth.

25. Tak og i tusind' Tal, Fordi jeg sligt
kan kiende, Jeg dig berømme skal, Og prise
uden Ende, Min Siel skal love dig, Mit
Hierte ligesaa, Min Mund skal gladelig
Synge Halleluja.

26. I Engle lover med, I alle Helgenska-
re, Hver Hedning i sin Sted Gud priser
saabenbare, Ja hver end Qvind' og Mand
Med Tak til HErren gaaer, Alt det som
noget kan, Og Liv og Aande har.

27. Vi kan paa denne Jord Ey nok hans
Ære fremme, Men naar i Himmelchor Vi
faae en Englestemme, Oprettes skal engang
Et evigt Sangerie, Med en langt bedre
Klang Og hvligt Harmonie.

Et Guds Barns Glæde i Gud.

Stunges som Dorthea Engelbrechts Datter:

Naar Gud sine Udvalgte fremsender, &c.

Lystig mit Hierte! lad Sorgen bortdrive
Alt

Altid glad, lad dog dit Symbolum blive,
Glæde dig min Siel udi HErren dig fryde,
Lystig i Vere kan ingen fortryde.

2.

Flittig ved Arbeyd og lystig til Mode,
Af det Gud giver, du gior dig tilgode,
Frydt Gud, i Landet bliv, nær dig med Vere,
Og Gud skal give dig Hiertens Begiere.

3.

Lad saa kun Nidding opæde sit Hierte,
Jeg vil ey bære for Mammon stor Smerte,
Ret vil jeg giøre i alle min' Dage,
Trods for dem alle, som mig vil anklage.

4.

Om mig end Satan vil ofte forhindre
Ud i min Glæde og giøre den mindre,
Syldsen jeg byder, saa maa han tilbage,
Glæden i Gud skal mig ingen betage.

5.

Er jeg syg, saa er jeg dog ubedrøvet,
Mangt et Guds Barn det har været berøvet.
Helsen og Helbred og længe lidt ilde,
Jeg er ey bedre kan jeg mig indbilde.

6.

Har jeg dog mange Aar været helbrede,
Haft min Fornøyelse og timelig Glæde,
Skulde jeg ey et Par liger og mere,
Korset alt efter Guds Villie bære.

7.

Har jeg dog altid Guds Godhed fornummet
Og gik Got ud af hans Naade bekommet,

Skulde

Digitized by Google

Skulde jeg ey det Onde annamme,
Om Gud saa ville, da maa jeg mig skamme.

8.

Om jeg paalyves og ilde bagtales,
Dm jeg foragtes og ilde afmales,
Daar jeg uskyldig alt dette kan høre,
Sandelig Glæden da bliver des større.

9.

Naar Gud min Tieneſt og levnet behager,
Og min Samvittighed mig ikke nager,
Hvad skiøtter jeg da Menneſken lyder,
Den som jeg er, jeg vil og saa forbliver.

10.

Skulle jeg derfor vel væde min' Øyen,
Esus vor HErre er ogsaa beloyen,
Igeglad er jeg) det kan jeg vel sige,
Sonnen er stor udi Himmeriges Rige.

11.

Kommer almindelig Modgang og Plage,
Jeg vil dog derfor ret aldrig forsage,
Med- og Modgang jeg holder eens Maade,
For al min Lykke vor HErre skal raade.

12.

Risler jeg Venner, ja Rigdom og meere,
HErren gav, HErren tog, HErren vor Ære;
Idi alt dette jeg hannem vil prise,
Gud lad mig aldrig min JEsum forliſe.

13.

Det var ey mit, men det er mig kun laanet,
Byrden er borte, og jeg er forskaanet,

Man-

Digitized by Google

Mangen Green brydes af Frugternes Tyngde,
Andre maa drage med Pengernes Dynge.

14.

Sorrig kan ingen Alen forlænge,
Ritger og ingen, end ikke en Penge,
Jeg lar Gud sorge, thi han er min Fader,
Og jeg veed, at han mig aldrig forlader.

15.

Jeg vil ey sorge, og mig ikke græmme
Uden for een Ting, den skal du fornemme,
For alt det, som kan fortorne min HErre,
Deafor jeg sorger og ikke for mere.

Et Guds Barns Bøn imod falske Tunger og onde Menneſker, tagen af Davids den 120 Pſalme.

Stunges som:
Nun las uns Gott den HErren:

Jeg holt mig i min Smerte Til HErren af mit Hierte, Jeg raabte og han hørde, Og mig af Noden førde.

2. Min Bøn jeg for ham lagde, Og saa til hannem sagde: Frels mig, min Gud og Fader! Fra alle dem, mig hader.

3. Fra de logngagtig' Munde, Der vilde, om de kunde, Min Ære slet forringe, Og ganske undertvinge.

4. Fra falske Tungers Svøbe, Som ingen kan undløbe, Men skiær som Ragekniv, Og lader ingen blive.

Digitized by Google

5. Men

5. Men naar jeg mig betænker, Hvad onde Tunker skienker, Da hører jeg Gud svare: Bær derfor ingen Fare.

6. Hvad vil den falske Tunge Imod din Ære prunge? Han skal mig intet giøre, Han skal dig ikke rere

7. Han skal dig ikke skade, Vil Gud det ey tillade: Gud kan ham saa indklemme, At han skal mig forglemme.

8. Vel er den som en Pile, Som i en Haft og Jile, Den stærke Arms Formue Har udskiodt af en Bue.

9. Som Ilden den opbrænder Alt det som den antænder, Saa fyrig er dens Vrede, Som Ild i Straae paa Hede.

10. Ovee! at mig saa længe Skal saa de Onde trænge, Og som i Kedars Bolig Jeg boer hos de Ukroelig'.

11. Og de Ugudelige, som ville fra Gud bige, Som en uhellig Skare, Hvor kan jeg mig forsvare.

12. Det er saa tungt, o HErre, For mig at boe og være Hos dem, som Freden hade Og søge mig at skade.

13. Jeg holder Fred med alle, Og det foruden Galde, Som mueligt mig kan være: Det veedst du selv min HErre.

14. Jeg aldrig Aarsag giver, At nogen med mig kiver, Jeg aldrig Freden bryder, Og dog ey Freden nyder.

15. Vil

Digitized by Google

15. Vil jeg om Freden tale, Da vukke de og prale, Og færdig er at stride, Og jeg maa det alt lide.

Et Guds Barns Bøn og Arbeyde.

Stunges som:

Dagen viger og gaaer bort, ꝛc.

1. Gud gir vel sine Venner Brød, At de li-de ingen Nød, Hans Velsignelse gior dem rig, Naar de sove sødelig.

2. Det skal ingen saa forstaae, At vi af Gud skulle faae, Uden Bøn og uden Flid, Vor Fornøyelse al vor Tid.

3. Ingen tænke saa ved sig, Gud ved, hvad der fattes mig, Han skal uden Bønnen min, give efter Villie sin.

4. Vist er det den HErre sød Kiender al vor Trang og Nød, Vil dog bedes om vort Gavn, og det udi JEsu Navn.

5. Kald paa mig, jeg hielpe vil, Du skal takke mig der til, Beder, og I skulle faae, Siger JEsus gierer saa.

6. Munden op at bede med, Hiertet sukke om Lykke, Fred, Haanden saa i Gierningen, Tækkes Gud i Himmelen.

7. Af sin Hænders Gierninger Skal sig nære en og hver, paa den Maade og Maneer At det Gud til Ære skeer.

8. Jeg har været frisk og ung, Men nu gammel, svag og tung, En Retvis jeg aldrig saa søge Brød, og intet faae.

9. Saa

Digitized by Google

9. Saa skal vi adsporge Brød Med vort Arbeyde, som Gud bød, Hver udi sit Kald og Sted, og udi vort Ausigtes Sveed.

10. Thi enhver, som æde vil, Han maa ogsaa svede til: Uden Arbeyde intet vis Kommer os tilfaldendes.

11. Ney! det har alt mere paa, Bonden endelig ploye maa, Saa med Graad og Kinderleeg, Bære siden Glædeneeg.

12. Graver først, og siden Guld, Striden først saa seyerfuld, Lea først, saa Rachel skion, Tieneſt for og siden Løn.

13. Jagten først, saa Dyret næst, For en Pebling, end en Præst, Vand for Bitn, først suur, saa sød, Græs og Straa for Korn og Brød.

14. Skum fra Sølvet renses brav, Saa faaer man et Kar deraf, Arbeyd først, saa Arbeydslon, Alt for Maden HErrens Bøn.

15. Nu et Træ og siden Frugt, Saa vil Gud det lave smukt, Nu et Barn af lidt Forstand, Siden en fuldkommen Mand.

16. Bange her af Smerte, Vee, Glade der i Hierterne, Møye her i Jorderig, Hvile der i Himmerig.

17. Josva stridde, Moses bad, De to maa ey skilles ad; Bede og arbeyde maa Endelig tilsammen staae.

18. Vær ogsaa fornøyelig, Saa skal alting lykkes dig, Her i Verden timelig, Siden faaer du Himmerig.

Digitized by Google

En ret Christens Alliance med Døden.

Sjunges som: Ach Amaryllis, &c.

Den Gierning, som skal være giort,
Og ikke kan omstødes,
Den Tid som vist forsvinder bort,
Og ey kan igienkiøbes,
Den Gierning bør med sin Behør,
Med største Flid forrettes,
Og Tiden ey forgiettes.

2.

Vor Salighedes Arbeyde da,
Som ikke kan omgiøres,
Bør vi med Flid arbeyde paa,
Før vi til Graven føres;
Naar det skal skee, At Dødens Lee
Vort Levnet skal afskiære,
Vi da maa færdig være.

3.

Lyksalig den da priises bør
Af alle, som ham kiender,
Der først sin Grav og Kiste gior,
Og Tiden vel anvender,
Siden sit Huus Af Jord og Grus;
Det er den beste Maade,
Ham kan ey Døden skade.

4.

Hvad hielper det at frygte sig
For det, som ey kan vendes,
Det er jo alle vitterlig
Med Døden Livet endes:

Digitized by Google

Der

Der er og ey En anden Vey,
Til Livet at indgaange,
Og Himmerig erlange.

5.

At døe; og vel og salig døe:
Er tvende saa ulige,
Som denne onde Verdens Øe,
Er mod Guds Himmerige.
Det første er For en og hver:
Det andet for de Fromme,
Der skal til Himlen komme.

6.

Gid ingen var saa slem og ond,
Der skammes ved at leve,
Ey heller frygte nogenlund
For Dødens Sendebreve,
Men hvad Bud vil, Og siger til,
Det skal vor Villie være,
Saa tækkes vi vor HErre.

7.

Døden vil ey, som Josva vil,
Sit Folk i gamle Tide
Tre Dage før dem sige til;
Derpaa tør ingen lide,
Men mangen døer, Og bliver for
Tre Timer ey advaret,
Derfor er mangen daaret.

8.

Gak haanem derfor frisk imod
Med Fryd saa og med Sorgen;

Digitized by Google

En ret Christens Alliance med Døden.

Sjunges som: Ach Amaryllis, &c.

Den Gierning, som skal være giort,
Og ikke kan omstødes,
Den Tid som vist forsvinder bort,
Og ey kan igienkiøbes,
Den Gierning bør med sin Behør,
Med største Flid forrettes,
Og Tiden ey forgiettes.

2.

Vor Salighedes Arbeyde da,
Som ikke kan omgiøres,
Bør vi med Flid arbeyde paa,
Før vi til Graven føres;
Naar det skal skee, At Dødens Lee
Vort Levnet skal afskiære,
Vi da maa færdig være.

3.

Lyksalig den da prises bør
Af alle, som ham kiender,
Der først sin Grav og Kiste gior,
Og Tiden vel anvender,
Siden sit Huus Af Jord og Grus;
Det er den beste Maade,
Ham kan ey Døden skade.

4.

Hvad hielper det at frygte sig
For det, som ey kan vendes,
Det er jo alle vitterlig
Med Døden Livet endes:

Digitized by Google

Der

Der er og ey En anden Vey,
Til Livet at indgaange,
Og Himmerig erlange.

5.

At døe; og vel og salig døe:
Er tvende saa ulige,
Som denne onde Verdens Øe,
Er mod Guds Himmerige.
Det første er For en og hver:
Det andet for de Fromme,
Der skal til Himlen komme.

6.

Gid ingen var saa slem og ond,
Der skammes ved at leve,
Ey heller frygte nogenlund
For Dødens Sendebreve,
Men hvad Bud vil, Og siger til,
Det skal vor Villie være,
Saa tækkes vi vor HErre.

7.

Døden vil ey, som Josva vil,
Sit Folk i gamle Tide
Tre Dage før dem sige til;
Derpaa tør ingen lide,
Men mangen døer, Og bliver for
Tre Timer ey advaret,
Derfor er mangen daaret.

8.

Gak hannem derfor frisk imod
Med Fryd saa og med Sorgen;

Digitized by Google

Og nu i Dag giør Pligt og Bod,
Tsv ikke til i Morgen;
Nu est du her, I Morgen der,
Est du nu ey bedrede,
Da maa du siden grædе.

9.

Frygt da for Døden ey min Ven;
Vær ey for ham saa bange;
Hans Beeskhed den er viget hen,
Han er en braadlos Slange.
Men tak vor Gud, Som hialp os ud,
Og gav os Seyers Ære
Ved JEsum Christ vor HErre.

10.

Lad dem for Døden frygte da,
Hedninge, som ey have
Haab, om et bedre Liv at faae,
Men vi, som har den Gave,
Og bedre veed dermed Beskeed,
Og venter Himmerige,
Os er han ønskelige.

11.

Om nogen var saa from og god,
Kom til en fattig Fange,
At flye ham ud paa frisk en Fod:
Blev han for den vel bange?
Vi fangne gaaer, Men han formaaer
Vor Fangebaand opskiære,
Og føre os til Ære.

12. Naar

Digitized by Google

12.

Naar du er modig, træt og mat
Af Dagens Byrde lange,
Kan jeg mig ey indbilde, at
Du est for Natten bange:
Men hviler sød, Saa er vor Død
En Hvile fra vor Møde,
Til vi opstaae af Døde.

13.

Bedre er ogsaa Dødens Dag;
Og helst for Syg' og Svage,
End der vi fik paa Livet Smag,
Kom ind til Vee og Klage:
Thi naar vi døer, Os Døden fører
Fra Verdens Sorg og Møye
Til Glæden i det Høye.

14.

Op da, o Christen! tænk dig om,
At vandre gior dig rede,
Imens du har end Tid og Rum,
Din Gud om Naade bede,
Det er jo vist Og uden Tvist,
Du veed ey Dag, ey Time;
Naar du skal dø og svime.

15.

Du siger vel i Hiertet saa:
Jeg har end langt tilbage;
Jeg er ey gammel eller graae,
Jeg dør vel ey saa snage,
Paa Sygdoms Dag Jeg bliver svag,

Digitized by Google

Saa vil jeg mig berede,
Saa kan jeg doe med Glæde.

16.

Om du end saae, som du begier,
Din Sygdoms Aften-Stierne,
For Dødens Nat kom dig saa nær,
Du skuffes dog ugierne;
Du bliver snart angreben hart;
Hvor gierne du da vilde,
Saa er det dog for silde.

17.

Hvad du da gier i Verden her,
I hvor du monne vanke!
Lad dette Raad dig være kiær,
Hav Døden alt i Tanke;
Saa er han dig Ey skrækkelig,
Og gior dig ikke bange,
Som han gior ved saa mange.

18.

Tag hannem til din daglig Giæst.
Naar du ved Bordet æder;
Lad hannem dig og sove næst,
Mellem din Sengeklæder,
Tag hannem med Paa hver en Sted,
Ja, hvor du dig henvender,
Tænk, Døden Livet ender.

19.

Og naar du da forlyster dig
Med Dødens søde Tanker,
Saa gaaer den Tid saa sødelig,

Paa

Digitized by Google

Paa Naadens Dør du banker,
Du est bereed Og vel tilfreds,
Du frygter ey hans Tromme,
Men glædes ved hans Komme.

20.

Naar den begierte salig Stund
Vil dog engang frembryde,
At jeg skal faa det sidste Blund,
Hvor gierne vil jeg yde
Min Siel og Aand Min Gud i Haand
Fra Graad og Dynevæde,
Til evig Fryd og Glæde.

21.

Saa skal mit Hierte fryde sig,
Min Aand skal lystig være,
Min Siel er i Guds Himmerig,
Og seer vor Gud og HErre,
Den Himle-Stad, Den Engle-Mad,
Skal jeg der see og smage,
Ey Ende faae de Dage.

22.

Kom søde Død, kom naar du vil,
Kom dog min Ven og Broder,
Og føer min Siel ad Himmerig til,
Mit Legem til sin Moder!
Her hviler det Fra Arbeyd sit
Min Siel i Himmerige
Lever evindelige.

Digitized by Google

En Christens Testamente, eller Forberedelse til Døden.

Sjunges som:

Den lyse Dag forgangen er, ꝛc.

See, Dagen den helder og skynder sig bort, Min Levetid snarlig er omme, Jeg bliver i Verden kun stakket og kort, Thi Døden vil snarligen komme, Og tage mig med til Himmerig.

2. Bliv hos mig, o HErre! thi Dagen gaaer ad, Mit Timeglas snart er udrunden, Jeg haver nu ikke ret meget i Fad, Og Lyset er snarlig udbrunden, Nu kommer jeg snart til Himmerig.

3. Lov, Ære vær' Gud over Himmel og Jord! Som vil mig nu agte saa værdig, Mit Testamente det er nu alt giort, Og jeg er bereed og færdig At følge med dig til Himmerig.

4. Saa far da al Verden evindelig vel; Nu maae jeg og vil dig forlade, Jeg længes til Himlen, der finder min Siel Opreysning for al hendes Skade, Og noyes da vel med Himmerig.

5. Jeg holder dig med al din Rigdom og Guld For Skade og Skarn at være, Det er dog ey andet end jordiske Muld Mod Himmeriges Glæde og Ære, men Glæden er stor i Himmerig. 6. Gud

Digitized by Google

6. Gud var mig saa god, jeg ikke blev fø
Hos Hedninger eller hos Tyrker, Men u
den christelige Kirkes Skiød, Hvor alle de
sande Gud dyrker; Thi takker jeg Gud
Himmerig.

7. Jeg er ikkun fød udaf ringe Stand, 9
fattig Forældre, dog ærlig; Nu leve de u
det himmelske Land Og er' baade rige og he
lig, Der finder jeg dem i Himmerig.

8. Strax udi min Ungdom, jeg kommi
thu, Da lærde jeg HErren at kiende, I Tro
til hannem jeg lever endnu, I Troen jeg Liv
vil ende, Saa kommer jeg vist i Himmeri

9. Og som jeg tiltog udi Alder og Aa
Saa haver Gud ladet mig lære En ærli
Haandtering som christelig var, Hvorm
jeg mig kunde ernære, Thi takker jeg Gu
i Himmerig.

10. I alle mine Dage da haver min Gu
Mig giver baade Klæder og Føde, Jeg
ikke truffen af Sorrigens Skud, Mig kon
ey Ulykke i møde, Thi priser jeg Gud
Himmerig.

11. Nu længes jeg saare, nu længes j
hiem Til andre Guds salige Siele, Gu
Engle opvarte og følge mig frem! Dog
jeg først Gaver uddele, Saa følger jeg m
til Himmerig.

12. Gud Fader skal have min Siel, og m

Digitized by Google

Aand Til troer Haand at forvare, Sle
ingen skal rive den ud af hans Haand, Me
der er den sikker for Fare, Og hviler sa
sødt i Himmerig.

13. Min JEsus, som for mine Syn
der selv leed, Vil og mine Synder nu bær
Han kaste dem bag sig i Havets Dybhed,
Og tænke paa dennem ey meere; Men tag
mig med til Himmerig.

14. Den Hellig Aand vil sig og til mig
nedbukk' Sorr. mig her mon trøste og lære,
Fremtræde for mig med usigelig Suk, Og
med min Aand Vidnesbyrd bære; Jeg ar
ver med Gud i Himmerig.

15. J Engle, som mig paa Hænderne
baar', Tilhøre min Bedrings Taare, Jeg
veed dog, naar nogen af Synden afstaaer,
Da glæde J eder saa saare, Saa bærer J
mig til Himmerig.

16. Du Dievel! begierer du noget af mig?
Jeg har dig slet intet at give, Men tag det,
som dit er, og pakke du dig Til Helvede evig
at blive, Du haver forspildt dit Himmerig.

17. Men Jorden min Moder skal gjem
me for mig Mit Legeme udi sit Bære, Ind
til det opstaaer uforkrænkelig, Dog Ormen
det først skal fortære, Saa skal jeg opstaae
til Himmerig.

18. Jeg giver min Hustrue langt bedre en
Mand,

Digitized by Google

Rand, End nogen i Verden kan være, Han alder sig Enkernes Dommer for sand, Han varer til Navnet med Ære, Han tager ig med til Himmerig.

19. Om nogen i Verden vil gjøre dig Svig Og ingen Mand vil dig forsvare, Er der ikke Ret udi Verden for dig, Gud Fader han skal dig bevare, Og skaffe dig Ret i Himmerig.

20. Sørg derfor kun ikke, for meget for mig, Derom jeg dig gierne vil bede, Men tænk, at jeg kommer ey meere til dig: Mis-und mig dog ikke den Glæde, Du kommer til mig i Himmerig.

21. Og, I mine Børn! I kyne mig vel; Men Gud eders Fader skal være: Thi tiener ham troelig, gior Ret og Ckiel; Saa skal I vel komme til Ære, Og siden til Gud i Himmerig.

22. Der har I en Fader langt bedre end mig, Han vil jer for Børn erkiende, Han doer ey fra eder, men uden al Svig Vil blive hos eder til Enden, Og tage jer saa til Himmerig.

23. Ja alle mine Venner, som sørge for mig, Dem skal Gud Graaden aftørre, Og give dem Glæde i Himmerig, Hvor Pinen skal dennem ey røre, Men glædes hos Gud i Himmerig.

24. Min Lærer og Leeder, som føder min

Siel

Digitized by Google

Siel med Guds Ord og himmelske Spis
Gud give det gaaer ham evindelig vel! Ha
skal jeg sidst Ære bevise, Gud spise ham se
i Himmerig.

25. De Fattig', som have ei Solv eller Gul
Men lidet til Klæde og Føde, Den rige Gu
Fader han være dem huld, At de ikke hung
til døde, Men spiser dem selv i Himmerig.

26. Og haver jeg giort noget Mennes
imod, Jeg beder de vil mig tilgive, Gu
vende mine Fiender til Bedring og Bod, A
de maatte salige blive, Og komme saa me
til Himmerig.

27. Herpaa vil jeg gierne henfare i Fred
Naar Gud mig behager at kalde, Far
vel da al Verden, det bliver derved, Gu
give os Himmerig alle! Saa lide vi ve
i Himmerig.

Et Guds Barns Søndags Morgen-Andagt.

Sjunges som:

Kommer til mig, sagde Guds Søn.

See Solen Dagens Lys opstaaer, Og son
en Brudgom den udgaaer, Og til si
Gierning iler, Den gaaer med Fryd sin Ve
og Sti, Den reyser os hver Dag forbi, O
ey paa Veyen hviler.

2. De Fugle smaa paa vilden Qvist, Pa
sin Maneer for JEsum Christ, En Morge
san

Digitized by Google

ang udſiunge: Op da min Siel, vær ikke ad, Tak Gud, og vær af Hiertet glad dan gav dig Mund og Tunge.

3. Stung HErren Lov, ſom har ſaa vel Bevaret baade Liv og Siel Udi forgangen lge, Du var ſaa ſikker i hans Skiød, Mod Diev'len og al Verdens' Nød, Som Barnet ſin Vugge.

4. Tak ogſaa for en rolig Nat, For Himevægter han har ſat Omkring din Seng og eye; Beed, at han endnu naadelig Fremeles vil bevare dig Paa alle dine Veye.

5. See nu er HErrens Hviledag, Som an efter ſit Velbehag Vil have for ſig ene; hi vil jeg til Guds Tempel gaae, Guds ellig Tieneſt vare paa, Den ganſke Dag am tiene.

6. Op da, o HErre vær bereed, Og ſtat p til din Roligbed, Du med din Magtes Arme Adſpreed din' Fiender hver for ſig, Og alle dem ſom hade dig, Og gior din Tiener Harme.

7. Adſpreed fra mig, o HErre kier, De Tanker og Begieringer, Som imod Sielen trider! Og i min Bon indſnige ſig, Og i min Andagt hindre mig, Og du kan ikke lide.

8. Bered mig ved din kraftig Haand, Mit Hierte ved dit Ord og Aand, Alt Ondt deraf iderive. Dig ſelver til en Roligbed, Tag dig

Digitized by Google

dig det til en Bolig Sted, Som du har Ly
at blive.

9. O! at jeg som nu kommer frem
Guds Hus og Jerusalem, Hvor sig Gud
Folk forsamler, Kan af Guds Aands In
gydelse For dig i hellig Prydelse Tilbede fo
din' Skamlek.

10. Saa beder jeg, o HErre, dig, D
selver vil føre mig Med Kraft udaf det Høy
At jeg saa kunde tiene dig I Helligheds re
færdelig, Som er din Lyst og moye.

11. Men ach! jeg klager det for dig, At de
boer intet Godt i mig, Jeg er i Synd undfan
gen, og Synder er jeg fød udi, Og mange
syndig Dyr og Sti Har jeg min' Dage gangen

12. Men som din Søn min Frelser er
Dertil i Verden kommer her, Synder' a
saliggiøre, Saa bær jeg ham i Troen fren
Det bliver dig saa angenem, At du vilt mi
bønhøre.

13. Lad mig for hans Fortieneſt' Skyld
Bekomme Naade, Gunst og Hyld, Og tro
mit bange Hierte, Tænk paa hans Død sa
dyrebar, Giør mig fra Synden reen og kla
Skaan mig for Straffens Smerte.

14. Giv mig, og Gud og Frelsermand
Mit Sinds Oplysning og Forstand, A
jeg dig ret kan kiende, Gyd din Søns Kie
lighed i mig, At jeg ret her kan elske dig
Og siden uden Ende.

15. A

Digitized by Google

15. At jeg i denne Grædedal Maa vær
iblant deres Tal, Som hellig er og herlig
Til hvilke du har Velbehag, Og paa dei
ſtore Dommedag Annammer vel og kierlig
16. Saa ſkal jeg blandt de Hellige O
Herlig' udi Himlene Evindeligen være: O
love dig til evig Tid, Ja glædes for dit An
ſigt blid, I evig Fryd og Ære.

De fire ſidſte Tings Betragtning udi fire aandelige Pſalmer.

Den Forſte:

Om Døden og alles vores Ende.

Den Anden:

Om Dommen, ſom følger paa den

Den Tredie:

Om Himmeriges Glæde ſaa ſød.

Den Fierde:

Om Helvedes Pine og Død.

Den Forſte:

Siunges ſom:

Sorrig og Glæde de vandre tilhobe, ꝛc.

Salig og evig hos Gud udi Naade Er de
i Tide betænke ſig om; Leve for Gu
og for Menneſken baade, Ærlig, gudfryg
tig, oprigtig og from, Saa at vi maa Him
merig faae, Naar vi omſider ſkal lægge
paa Straae.

Digitized by Google

2. Si

2. Syrach hans Ordsprog, han pleyer a
fore, Er jo sandfærdig og gives vel Magt
I al den Gierning, som nogen vil giore, Bo
det ham Enden at have i Agt: Meener der
med Sidste Afskeed, Naar man skal doe o
hensove i Fred.

3. Forraad og Efterraad er ikke lige
Læres jo ofte med største Forlitis, Hører
man ikke saa mangen at sige: Ach! at je
for havde været saa vitis, Derfor er han
En daarlig Mand, Som ey betænker sit
dødelig Stand.

4. Drukner først Barnet og Haabet e
ude, Fyldes jo Bronden for silde med Leer,
Løser først Døden den Syge hans Knude,
Hielper ey Medicamenterne meer, For silde
man Gior da Modstand, Naar som at
Skandsen er Fienden i Haand.

5. Da er for silde paa Døden at tænke,
Naar du skal drages med hannem i Kamp,
Da er dit Hierte som fangen i Lænke, Livet
udgaaer som en Skygge og Damp, Du
fældes om, Kaldes til Dom, Da er for
sildig at tænke dig om.

6. Tanker kan ingen Mands Gierning
forhindre, Thi de er snarer end Pile o
Skud, Bonden ey ployer en Furre desmin
dre, At han opsender sin' Tanker til Gud
At alting maa Lykkelig gaae Med hans Ar
beyde, at ploye og saae.

7. Krig

Digitized by Google

7. Krigsmanden kan jo sit Vaaben bere-
de, Skyde paa Fienden, beskyde hans Levr;
Midlertid kan han dog sukke og bede Til
Bud sin HErre om Lykke og Seyr; Saa kan
hver Mand Udi sin Stand Bede til Gud og
arbeyde med Haand.

8. Vel da! saa vil vi ey slippe vort An-
ker, Arbeydet skal og ey ligge slet ned, Og
dog paa Døden vil fæste vor' Tanker, At vi
kan altid med Gudelighed, Hver i sin Stat
Være parat til at begynde en Himmel-
Sabbath.

9. Hvad er vort Levnet i Verden dog an-
det, End som det lignes ved Blomster og Høe,
Sorrig med Glæde er sammenblandet,
Enden paa dette er engang at døe, Falde
omkuld Fra Solv og Guld; Ædes af Orme
og blive til Muld.

10. Vel er der mange i Verden ophøyet,
Ligesom Ceder paa Libanons Top, Der imod
andre saa nedrig er bøyet, Som Jsop voxer
paa Veggene op, Begge Slags vil, uden
Forskiel Ormen' fortære, og glæde sig til.

11. Somme kan gyldene Scepter frem-
vise, Somme i Vadmel skal trælle sig træt,
Somme har neppelig Krummer til Spise,
Somme gaae dagligen fulde og mæt, Som-
me de har Sobel og Maar! Somme har
Pialter, ja Bylder og Saar.

Digitized by Google

12. Nogle boe udi de skionne Palladser
Og have Kisterne fulde af Guld, Nogle boe
udi de nederste Pladser, Udi Leerhytter i Støv
og i Muld, Liden og stor Bliver til Jord,
Døden dem træffer i hvor de boer.

13. Nogle maa bryde sit Hoved og Hierne, Vigtige Sager at ponse op paa; Andre i
Mollen skal male paa Qværne, Endeel maa
dette for Føde at faae, Unge og graa Alle
de maa Efter hans Pibes Lyd dandse og gaae.

14. Adam den første Gud skabte og giorde, Maatte af Døden dog fældes omkuld,
Methusalem blev den ældste paa Jorde,
Maatte dog dødes og blive til Muld, Abraham med Døde i Fred, Moses og Aaron,
andre paa Red.

15. Saul den høye og David den yndig,
Absalon som var saa deylig og skion, Vare
dog ikke mod Døden saa myndig, At de
kund' enten for Skienk eller Bøn Nyde
Pardon, Denne Baron Gior ikke Forskiel
paa nogen Person.

16. Samson hans Styrke hvad kunde den
gielde, Salomons Visdom dog hialp hannem ey, Nabocodnosors Rigdom og Vælde Kunde ey giøre ham anden Udvey, Alle
er' Høe, Alle skal døe, Ormen dem dække
og overbestrøe.

16. Tiden er uvis, det vide vi alle, Gud,
vil

Digitized by Google

til ey vise os Tid eller Sted, Naar og hvor-
edes han vil os bortkalde, Paa det vi altid
kal være bereed, Færdig at staae Med han-
em gaae, Naar som han kommer og ban-
er oppaa.

18. Somme er' døde i Modrenes Live For
e saae nogen Tid Verden saa viid, Andre i
Vuggen ey sikker kan blive, Nogle i Ung-
ommens feyerste Tid, Endeel opnaaer
Hundrede Aar, Og med Forlængsel hans
Komme attraaer.

19. Tiden den er os saa ganske forbor-
en, At vi ey vide, naar vi gaae til Seng,
Om vi kan leve til anden Dags Morgen,
Fordi han hugger ulige i Fleng, Naar man
aaer hen Besøger sin Ven, Det uvist er,
m man kommer igien.

20. Steden maa heller ey Menneſken læ-
es, Abel han døde paa Marken saa gron,
Kræsten hos Porten og Kongen fortæres,
Der han sad best paa sin Throne saa skion,
Mangen til Giest, Og lystig Fest, Nogle
il Vogne og nogle til Hest.

21. Dræbes ey nogle i Skov og i Lunde,
Guds Hus og Tempel kan os ey befrie, Sen-
en, hvorpaa man skal hvile og blunde, Er
g vel mangen een død bort udi, Stig mig
vad Sted Han er ey med, Venter kun Or-
re at fælde os ned.

Digitized by Google

32. Og at jeg kunde saa lære og høre, Tælle
n' Dage og blive saa vils, Naar jeg min
ælvogn ey meré skal kiøre, Jeg da til Him-
med Ære og Priis Kunde opnaae, Sa-
hed faae, Eya hvor evig vel farer jeg da.

33. Sover ey Fangen i Bolt og i Lænke,
aar han skal anden Dag miste sit Liv, Skul-
i ikke paa Døden og tænke, For vi det vide,
ligge vi stiv; Det siges tidt, men agtes
t, Vi vide for hannem ingen Respit.

34. Skipperen søger i Storme og Vinde,
or han kan komme i Havn og i Lye, Rey-
de søge et Herberg at finde, Saa vil jeg og-
i til JEsum henflye, Udi hans Navn,
i hans Favn, Udi min Saligheds Klippe
Havn.

35. Saa skal mig Døden ret aldrig kun
de, Aldrig jeg frygter hans Moye og Lee,
risto jeg lever, at døe er min Baade, Jeg
des snare Guds Herlighed see, Kom
o Død! Du est mig sød, Jeg slipper
ne fra Angest og Nød.

36. Fordi du fører fra Sorrig til Glæde,
er for Møye den evige Roe, Derfor saa
eg vente og bede, At jeg maa døe udi
u hans Troe, Efter min Død Hviler
ød Evig med Glæde i Abrahams Skiød.

Et Guds Barns Tanke
om Dommen.

Siunges som:
Chrysillus du mit Verdens Guld, ꝛc.

Saa

Digitized by Google

Saasom det er en gammel Pagt,
At alle og enhver
Som udi Verden er,
Er undergiven Dodens Magt,
Saa vil det folge paa,
At vi for Dommen maa
Stilles ind Mand og Qvind,
Allesammen stor' og smaa.
Alle maa Mode da
Riig og Fattig, ung og Graa,
Saa der da blive skal
En Mængde uden Tal
Af allehaande Sect
Og Folke-Slegt:
Fra forste Verdens Aar,
Indtil den undergaaer,
Alle som fodte er
Skal mode der.

2.

Vel er det saa og bliver vist,
Den Dag vi kaldes bort
Og gaae med Døden fort,
Det vor Doms Dag uden Tvist,
Som vi da findes her,
Saa skal vi dommes der;
Og det maa Hede da:
Hvorhen Træet falden er,
Der er ey Anden Vey,
Men det maa alt ligge der.

Digitized by Google

Skal her af Glæde lee,
Men den Ugudelig
Skal skamme sig:
Thi hver skal fare med
I sin Samvittighed
Hvor det opskrevet staaer,
Hvad Løn de faaer.

6.

En Konge med sin Undersaat
Skal da tilsammen staae,
Og Løn, som Gierning faae,
En HErrens Tiener og Legat
Skal svare til de Faar,
Som ham betroet var,
Fædre graa Svare maa,
Hver de tugte Børn og Tiund',
Om de sely Ogsaa vel
Skyldig' er' i deres Synd,
O evig, evig vel
Er da hver christen-Siel
Som sig kan da bestaae,
Og svare saa:
See! HErre, her er jeg
Og de som du gav mig,
Jeg har dem alle vist,
Og ingen mist.

7.

Du uretfærdig Dommere,
Som Retten har betient,
Og ofte dog forvendt:

Og

Og har anseet Personerne,
Og domt for Gunst og Hyld,
For Skienk og Gaves Skyld,
Det vil dig Visselig
Ikke blive Børneleeg,
Naar du der For enhver
Stander baade rød og bleg,
Og lader domme dig
Igien retfærdelig,
Om du i Tide ey
Gaaer Naadens Vey;
Men vil du giøre Bod,
Saa er og JEsus god,
Og han skal visselig
Annamme dig.

8.

Du rige gierrig Mammonist,
Hvor vil du da bestaae?
Hvad vil du da finde paa;
Da skal du see, at det er vist,
Rigdom ey frelse kan
Dig fra den vrede Mand:
Du ey det Brugte ret
Du den Fattig intet gav,
Men han maa Trøstlos gage.
Og du banker hannem af;
Her giorde Verdens Guld
Dit Hierte frydefuld,
Som bliver da til Steen
Og Hiertemeen,

Digitized by Google
Om

Om du betimelig
Ikke omvender dig,
Og sover hen i Roe
I JEsu Troe.

9.

Du Stolte som hoffærdelig
Foragter een og hver,
Som kandskee bedre er,
Og som Vaafuglen speyler dig
Udi din Klædedragt,
Og du maa nøgen staae,
Og med Skamme vises ned,
Og ey faae Klæder paa
Af JEsu Retfærdighed,
Det beste Liberie,
Du klædes da udi,
Er evig Spot og Vee,
Forbandelse,
Du maa med Satan gaae
Til Pinested og Vraae:
Om du ey vender om,
Og bliver from.

10.

En Doeg og Forklikkere,
Som søger andres Fald,
Uden sit eget Kald,
En Løgner og Skamslikkere
Skal da staae gandske stom
For Guds den strenge Dom,

Digitized by Google

En og hver Hvo det er
Af slig Vereskiendere,
Skal ikke Torde see
Paa Sandheds Bekiendere;
En Ubarmhiertig, Grum,
Faaer ubarmhiertig Dom,
Som er ham lavet til
Foruden tvivl,
Ingen gaae ham forbi,
Og ingen kiendes frii,
Som ey af Synden stod,
Og giorde Bod.

II.

Tyranner, Voldsmænd, Rover' grum,
Som uden Anger, Bod
Udgyd uskyldig Blod;
Hvad vil da blive deres Dom?
Hvor vil I da henflye?
Hvor vil I finde Lye?
Horen sledsk, Tyven tredsk,
Drukkenbolten findes der:
Og enhver Udi sær,
Som Vellysten havde kiær,
Da faae de høre paa,
Det skal dem breydes da,
Alt hvad de have giort,
Lidt eller stort;
For Gierning ey alleen,
Men Tankerne ureen
Skal gieres Rigtighed,
Som alle veed

12.

Lad være, hvo det være kan,
Pav', Keyser, Konge, Præst.
Krigsmand til Fods og Hest,
Saa og den rige Adelsmand,
En Borger og en Træl,
En nødbetrænget Siel,
Alle skal uden Val
Svare til sit eget Pund;
Ingen er Som sig der
Kan undskylde nogenlund;
O! salig', salige
Er' alle alle'de,
Som har en velbereed
Samvittighed:
Og som har været troe,
Udi en liden Vee,
Da skal de Lønnen faae,
I Glæden gaae.

13.

Stræng og retfærdig kommer han,
Almægtig og dertil,
Kan giøre, hvad han vil,
Alt hvad der skeer, han vide kan,
Thi for hans Øyne klar
Er alting blot og bar,
Løgnen slem Bringe frem,
For sig ingen bilde ind;
Jordemuld Solv og Guld,

Skal

Skal ham ikke giøre blind:
Men Dommen bliver sæt,
Der holdes høyste Ret,
Det Gode roser hån
For alle Mand:
De Onde lastes der
For Ondt de giorde her,
Og Godt de har forsømt,
Saa blive dømt.

14.

Han skal adskille dennem, som
En Hyrde sine Faar,
Fra Buk- og Giede-Hiord,
De Gode faae en naadig Dom,
Og høre Glæde Røst:
Hvert Ord er fuld af Trøst:
Kommer ind, Mand og Qvind'
Alle Guds Velsignede,
Som med Flid Allen Tid
Hannem efterlignede:
Kommer, annammer det,
Som er jers Arve-Ret,
Riget, som er bereed
Af Evighed,
En Krands og Krone er
Henlagt for eder hver,
I blive Kong' og Præst,
Og JEsum næst.

15.

De Onde faae en anden Dom,

Digitized by Google

M

Men fuld af Vee og Klage,
Hvert Ord er Tordenslag;
Saa meget skrækkelig og grum;
Gaaer I Forbanded fort
Nu fra mit Ansigt bort,
Gaaer ey vild Ad den Ild,
Som for Dievelen er bered,
Hans Partie Bliver I
Udi evig Evighed,
Saa kommer Dievelen
Og forer dennem hen,
Med Siel, med Krop og Skind
I Pinen ind;
Men de Udvalde da
Skal ind i Livet gaae,
Og følge Engle-Trop
Til Himlen op.

Et Guds Barns Trøste-Tanker om Himmeriges Glæde og Salighed.

Sjunges som:

Hiertelig mig nu længes, &c.

Om Himmeriges Glæde Jeg noget melde vil, Saa vidt Gud vil tilstæde Og give Naade til, Hvad Hiertefryd og Ære, Hvad Himmel-Herlighed, Og Glæde der skal være, I salig Evighed.!

2. Dog hvad vil jeg begynde, Det er jo lidet værd, Han kan det ey forkynde, Som sel

Digitized by Google

elv var himmellærd, dog maa jeg lidet tunge Derom paa børnevis, Til engang Mund og Tunge Skal være fuld af Pris.

3. Naar jeg skal Livet ende, Og gaae fra Verden af, Naar jeg skal Sielen sende Til Gud, som hende gav, Naar jeg skal heden flytte Herfra til Himmerig, Og giøre herligt Bytte, Hos Gud evindelig.

4. Da har alt Ont en Ende, Al Uroe, Tvist og Strid, Al Jammer og Elende, Al Verdens Plagerie, Al Avind, Had og Vrede, Al Vold og Tyrannie Er ikke der tilstede, Da er jeg sorgefrie.

5. Al Sorrig skal forglemmes, Som her har plaget mig: Da skal der Sang istemmes, Hellig! Hellig! Hellig! Da skal jeg lystig leve, Ey fattes nogen Ting Af alt det, jeg kan kræve, I Glædes fulde Spring.

6. Der skal mig ingen bande, Der skal mig ingen slaae, Der skal mig ingen Vaande Og Modgang komme paa, Mit Gods skal ingen stiæle, Og ingen spotte mig, Jeg skal ey heller tvivle, Men hvile sødelig.

7. Mig skal ey Sygdom kue, Og ingen vandske meer, Døden skal mig ey true, Han kan ey komme der, Der ingen Nat skal være, Som her med Mørkhed fuld, Og ingen Vinter mere, Som her med Frost og Kuld.

8. Men derimod skal være Sundhed og

Deylighed, Med evig Liv og Ære Og himmelherlig Fred, Ja evig Lys deslige Min JEsus Gud og Mand, Oplyser Himlens Rige, Ach deylig Sommer-Land!

9. Armod maa der ey blive, Men Rigdom meer end nok, Vil Gud tilovers give, Blandt de Udvalges Flok, mit Huus mig ey opstiges, Min Ven doer mig ey fra? Af ingen jeg besviges, Hvor suliger jeg da.

10. Al Synd skal udeblive, Og Uretfærdighed, Som Satan pleyer drive, Skal sendes med ham ned, Al Smiger, Løgn og Bander, Bedrag og Hyklerie I denne Havn ey lander, Men gaaer en anden Stie.

11. Men som den mægtig HErre Nye Himmel og nye Jord Da skaber til sin Ære, Hvor Retfærdighed boer: Saa skal enhver der komme Foruden Syndemeen, Retfærdig, hellig, fromme, Fornyet, englereen.

12. De Porter og de Mure Er' udaf Perler reen', De Gader Guldet pure, Besat med dyrebar' Steen' Hvor maa det herlig glandse, Hvor deylig bliver der, Naar vi skal lystig dandse Til Lammets Bryllupsfær.

13. Dig skal jeg uden Ende, Hellig Trefoldighed! Ansigt fra Ansigt kiende, Og aldrig blive kied, Med Engle jubilere, For Thronen skal jeg staae, Med Glæde triumphere Med Krands og Krone paa.

14. For

14. For Throne skal jeg tiene For Guds og Lammets Stoel Med Mund og Læber rene, Og dig, o Lysets Stoel! Sjunge Lovsang og Psalmer, Af Hiertet glædelig Med Seyerkrands og Palmer, Ja uafladelig.

15. Udaf Vellystens Flode Vil Gud da skienke mig, Og af hans Huses Gode Mig mætte rundelig, Jeg svækkes ey af Vælde, Jeg svækkes ikke meer, Mit Huus skal ikke hælde, Som her i dette Leer.

16. Saa læt og saa bestandig Blir jeg foruden Tvivl, At jeg saa rask og vendig Kan komme i en Ild Til vore første Fædre Og Patriarcherne, Som stedse Gud mon hædre, Saa og Propheterne.

17. Martyrer der og ere Som blev uskyldig myrdet For JEsu Navn og Lære, Og holdt ey Livet dyrt, Der sværmede i Glæde, Gud er der Soel og Skiold, De frygte ingen Vrede, Og ingen Overvold.

18. Min' Venner allesammen, Som for i Veyen er, Skal jeg i Lyst og Gammen Og Glæde finde der, Da skal der først angange Det store Jubel-Aar, som ey skal Ende fange, Men evig, evig staaer.

19. Alt det, som man kan nævne Til Sielelyst og Fryd, Til Rigdom, Magt og Evne, Musik og Syngelyd, Skal være overvættes, Og Skaalen oven fuld, Saa gandske skal forgiettes Al Verdens Gods og Guld.

Digitized by Google

20. Den Glæde nogensinde Er aldrig seet og hørt, At nogen Mand og Qvinde, Og ey med Ord udført, I disse Jammerdale; Den ey udgrundes nær: Men først i Himmelsale, Eya, ach var' vi der.

21. Hvo vilde der ey være, Hvo længes ikke did? Thi ønsker jeg o HErre! Kom snart, kom mild og blid; Min JEsu! vil du komme, Ach kom, jeg venter dig: Tag mig og alle Fromme, For os til Himmerig.

22. Thi vil jeg ey fortryde, Hvad jeg her lide skal, Maa jeg kun Glæden nyde I JEsu Himmelsal, Saa har jeg vel forvunden Al min Elendighed, Saa har jeg Kronen funden, Saa har jeg Roe og Fred.

23. Nar jeg da salig ender Mit Liv i Troen reen, Naar mig alt dette hænder, Saa er jeg uden Meen, Saa skal det evig vare, At være engleliig, Og blive fri fra Fare, I JEsu Himmerig.

24. O! du livsalig Bolig Udi Guds Himmelstad! Hvor jeg skal boe saa rolig Og i dig være glad, Naar skal jeg til dig komme? Naar skal jeg nyde dig Med alle andre Fromme? Jeg længes inderlig.

Et Guds Barns Tanker
Om Helvede.

Stunges som:
Vaag op og slaae paa dine Strenge, ꝛc.

Nu

Digitized by Google

Nu vil vi vore Tanker vende Til Helveds evig Pinested, Som eviglig forunden Ende Er de Fordomte tilbereed, Og er saa pinefuld og lang, Og veed af ingen Undergang.

2. O! at jeg kunde den afmale, Saa det kan have Fynd og Klem; Og Menneskerne overtale I Tide at omvende dem, At de skuld' ikke komme der, Da var det Tid og Stunden værd.

3. Vi horte deres Sag agere, Vi horte deres haarde Dom, Nu vil vi hore ydermere Om deres Straf og Pine grum, Som dem skal evig overgaae, Og aldrig nogen Ende faae.

4. Fra Dommen skal der jo leveres Hver Dode demt og skyldig Siel Til Bodlen at exeqveres, At pines, plages, staaes ithel, Og hvordan Dommen falden er, Saa vederfates da enhver.

5. Det er stor Ynk at see og skue, Hvor Bodlen parterer een, Men ach! hvor maa mit Hierte grue, Naar jeg tænker, hvor Dievelen Vil ynkelig traactere dem, Som han faaer i sin' Kloer og Klem.

6. Dommen var denne: I Forbandte, Gaaer bort udi den evig' Vee, Hvor alle Piner er' beblandet Med Graad og Tænders Gnidsel, Ja i den evig Ild hengaaer, Som alt for eder færdig staaer.

7. Det kaldes her en Ild og Hede, En Ovn, hvor Klinten brænde maa, En Ild Gud tændte i sin Vrede, Som brænder til den nederst' Vraae, En Ildstrom og et Svovelhav, Et vandløs Dyb, en Fængsel Grav.

8. HErren skal lade paa dem komme Af Svovel, Ild, en Regn og Slud, De maa da lyde Djevelens Tromme Og barkes udi Pinens Lud, Og vild' ey vaa hans Godhed sky-ne, Thi gir han dem slig Straf til Løn.

9. Kan man i Verdens Ild og Lue Dog skammelig forbrænde sig, Saa maa dog Polens Svovel grue, Dog være meer ulideli̇g, Hvor skal der nogen være kaa I Evighedens Ild og Brand?

10. Hvis Rog i Evighed opganger, Hvor Ilden altid brænder heed, Hvis Orm ey doer, men altid stanger Udi deres Samvittighed, Hvor aldrig kan Forløsning skee, Men evig, evig, evig Vee.

11. Om jeg for eder kan optænde En Ild saa grum som Helved' selv; Som I kund' see for Øyne brænde, Som Pinens Sø og Svovel-Elv, Jeg spor foruden Gunst og Vild, Hvad synes jer om denne Ild?

12. Hvor megen Rigdom, Lyst og Ære, Vil I vel have for et Aar, Ja for en Dag deri at være? Jeg vist det Svar af eder faaer: Ey for den gandske Verden fuld, Og var den end saa stor af Guld.

13. Og

13. Og dog er' de Ugudelige Saa blinde og forhærdede, At de sig udi Satans Rige Selv styrte uforfærdede, Kun for en Haandfuld Ære, Guld, som dog kun er og bliver Muld.

14. Paa denne Brynde, Qval og Hede Vil følge Torst ulidelig, Den rige Mand vel monne bede Om en Taar Vand at ledske sig: Da dog en ganske Søe og Strand Ham ey tilfulde ledske kan.

15. Det Lem, som meest var overdaadig, Og høyest har forsyndet sig, Skal straffes meest og overmaadig I Helvede evindelig; Thi hvormed nogen synder her, Derpaa skal han og plages der.

16. Der er en hæslig Stank for Næsen, For Dæsmerlugt og Balsom sød, Den Mund, som lækker var og kræsen, Skal smage der den evig Død, For Klæder, vrægtig', brammende, Rød' gloend' og ildflammende.

17. For Spil og Leeg og Horesange Et høyt fortvivlet Skrig og Skraal, Som grumme vilde Dyr og mange Skrød hver paa deres eget Maal; Og alle skrækkelige Raab De kunde høres paa en Haab.

18. Saa kunde de dog intet regnes Mod de Fordømtes Klagemaal, Og ey med nogen Pen optegnes, Den Hvlen, Luden, Jammerskraal,

ſkraal, Den Ynk og den Elendighed Sla
igen Mand udſige veed.

19. Der er et tykt udvortes Mørke, Der
en evig Froſt og Kuld, Der er en evig
brynd og Tørke, Der er og altid ynkefuld,
der er ey Dag, men evig Nat, Der er det
igt tilde fat.

20. Der ſkal udaf ſtor Vee og Smerte
nhver ſin Tunge tygge ſmaa, Og ſpotte
ud i deres Hierte og Dagen, ſom de fo
s paa, Skal de forbande meer og meer,
g al den Tid de leve her.

21. Som ſlagtet Faar til evig Tide De
ige ſkal i Helvede, Dem ſkal og Døden
id ſlide, De aldrig ende deres Vee: De
ſe Døden allenſtund, De finde ham dog
jenlund.

22. Tiden er lang, maa de bekiende,
aar tuſind Gange tuſind Aar Er alt for-
og gaaer til Ende, Da lige mange fore-
ier, Det varer ſaa evindelig, Og er ſaa
ofigelig.

3. Thi vil jeg dig, o Chriſten raade, I
du eſt og være kan, At du dig vogter
ra Skade, Men naadens Tid er end for
und, Søg Venſkab, Naade, Gunſt og
d, Hos Gud for JEſu Pines Skyld.

4. Kan dig intet fra Synden lede, Ey
r Guds Langmodighed, At vende om,
Naade bede, Slet ingen Raad jeg mere
veed,

Digitized by Google

eed, Saa tænk paa Helveds Pin' og Tvang
Og de Fordømtes Jammersang.

25. Og paa det, som nu er til Ende, Om
ire Ting jeg har dig mindt, Og det forvist
kal dig vinvende, Om du ey est af Staal
g Flindt! At du skal leve christelig, Og
iden arve Himmerig.

En liden aandelig Jule-Sang udi Steden for den forfængelige Jule-Leeg; Vel ret og vel slet, &c.

Kan sinnges med samme Melodie.

Nu stunae vi saa lystelig
I disse Juletide,
Om Guds Søn den elskelig
Og nyfød Konge blide,
Gud Fader kiere,
JEsus vor HErre,
Hellig Aand giv Naade til,
At det skeer Gud til Ære.

2.

Der Tiden nu fuldkommen var,
Spaadommen var til Ende,
Scepteret fra Juda var
Til fremmed Herskab vende:
Da det var ret paa Tide,
Da vilde JEsus blide
Tage paa vort Klæd og Blod,
Og for os dee og lide.

3.
Da udgik Brev og strænge Bud,
Saa vidt Augustus raade,
Ingen giorde derimod,
Det ingen overtraade.
Alle lod han byde,
Skatten skulde yde,
Ingen af hans Undersaat
Sig lod det fortryde.

4.
Da reiste og Maria med
Og Joseph samme Stunde,
Fra Nazareth i Davids Stad,
De lod sig villig finde,
Lydig ham at blive,
Lade sig beskrive:
Agt nu vel, o christen Siel!
Hvad sig mon her begive.

5.
Som de nu kom til Bethlehem,
Med mange andre flere,
Da kom Mariæ Fødetid,
Med JEsu Livsens Herre,
Lidet Rum han finge
Udi Stalden ringe,
Som dog ganske Verden kan
Med Magt sig undertvinge.

6.
De Hyrder, som paa Marken gik,
Og Vagt hos Qvæget hulde,
De

De Engle Bud fra Himlen fik,
Hvor JEsus findes skulde,
En Engleskare
Lod sig aabenbare,
Sang og Ære være Gud,
Lad Fred paa Jorden være.

7.

Der Englene fra dennem far,
De sig paa Veyen skynder,
At see den Gierning aabenbar,
Som dennem var forkyndet,
Gud det saa føyet,
At de blev fornøyet,
Vendte saa tilbage igien,
Hans Ære de ophøyet.

8.

Kom kiere Siel, og vi vil med
Til JEsu Stald og Krybbe,
Og dette deylig Himmel-Barn
Udi vort Hierte svøbe,
Som uden Pude
Ligger udi Klude,
I en skiden Asenstald,
I Vinter-Kulden ude.

9.

Er ikke det et Under stor,
Hvo det betænke kunde,
Hvordan Gud er bleven Mand,
Det er for dybt at grunde,
Han uden Lige
Fødes usselige,

Digitized by Google

Af en Jomfru, hvor det gik,
Kan ingen Mand udsige.

10.

Hvor stor Forskiel er der dog
Imellem Stald og Throne?
Hvad Forskiel er ikke der
Imellem Krybb' og Krone?
Hvi vil min HErre
Da saa ydmyg være,
At forlade Himmerig,
Og Tieners Tiener være.

11.

See nu vor Emanuel,
Og Guds Søn den eenbaarne,
Som var ventet mange Aar,
Og spaaet om langt tilforne,
Nu er han kommen,
Leeger nu paa Trommen,
Fryder eder alle, som
Den Glæde har fornummet.

12.

Velkommen da, o JEsu blid!
Velkommen skal du være,
Du deyligste blandt Menneskен,
Du Himmel-Prinds og HErre!
Hvad skal jeg gisre?
Had skal jeg fore
Dig din Lov nyysommelig,
Gud selv min Tunge rore.

13. Dy

Digitized by Google

Op, op min Siel, vær aarle op,
Op Psalter, op min Harpe,
Til at love JEsum Christ
Med Toner, Lov og Skarpe,
Op med Himmel-Stemme,
Og Guds Ære fremme;
Al den Stund du leve maa,
Det aldrig slaae i Glemme.

14.

Jeg takker dig Gud Fader blid,
Af Hjertet tusind Gange,
Jeg lover JEsum al min Tid
Med Bøn og hellig Sange,
Hellig Aand deslige,
Vil jeg Priis udsige,
Til engang jeg lover dig
Evig i Himmerige.

Et Guds Barns Klagemaal over Verdens Veestand.

Under den Melodie:

Eya mit Hjerte vel inderlig jubelerer.

Ach HErre; hvad dine Børn vel maa Beklage;
Trofaste de er' saa ganske faa Og svage,
Al Trofasthed, er sunket ned,
Gudsfrygt og al Retfærdighed, Af Dage.

2. Guds

2. Guds hellige Bud og Kongens bor
Vi hold
Men vi vil ikke derefter gior'
Maa volde
At Menneſken Er ſnarligen
Til alt det Gode frossen hen
Og kolde
3. Guds Tiener raaber at frygte Gu
Og lære
Vor Næſte elske, og holde hans Bud,
Og ær
Kongen dernæſt, Og saa hans Præſt,
Og give enhver ſin Deel, ſom beſt
Kan være
4. Hvo gior derefter, hvad frugter der vel
Desverre,
Man glemmer vor Herre, og tiener ſin Bu
Til Ære
Man bander og ſværr, Det agtes ey meer
Sabbathen den brydes, ſom du ſelv ſeer
O HErre
5. Ulydige Børn man finder ſteer
Og ſtere
En Tiener vil nu ikke agte meer
Sin HErre
Der giøres Mord, Der drives Hoer;
Thi Synden er bleven saa gandske ſtoer,
Desverre
6. Den eene han over ſig ſlux udi
At ſtiæle
De

Den anden han staaer ham trolig bi
At hæle,
Falsk Vidne gaaer Og fast bestaaer,
Hvorfor den fattig', som lidt formaaer,
Man knæle.

7. Begierligheds Syge gaaer udi Svang
For sande
Ned Vierrighed, Anger og stor Forsprang.
I Lande
Naar man kan naae, Og Rigdom faae,
De skiotter ey om deres Næste laae
I Strande.

8. Nabver, som burde forliges vel,
Mon svige,
Og trættes saa ofte foruden Skiel,
Og Lige.
Enhver da paa sin Ret vil staae,
Og ingen den anden et Halmstraa
Vil vige.

9. De Venner, som man sig skulde til
Forlade,
De vende til Ryg, og siden vil
Forraade.
Men Gud vor Ven i Himmelen
Han vil da tage os an igien
Af Naade.

10. O beder Gud det saa sandelig
Om Naade,
Der kan sig ingen bestandelig
Forlade
Paa

Paa nogen Mand I noget Land,
Det Onde vil tage Overhaand
Og raade.

11. Den Rige gior ikke den fattig Mand
Tilgode,
Den Fattige misunder den Rige sin Stand
Og Mode,
Fortrædelighed, Fortrydelse med
Har Menneſken hver i sin Sted
Begrede.

12. Hvorfor vi have jo Aarsag nok
At kiere;
Thi Sorgen kommer i tuſind Flok
Og meere,
Her er ikke got, men Sorrig og Spot,
Hvorfor jeg længes til Himlens Slot
At være.

13. Nok giver os Verden Materie til
At græde,
Saa mange Slags Kors der korte vil
Vor Glæde,
Hver finder sit, Og er ey qvit
Men maa bekiende, Øynene tit
Maa væde.

14. Nu miſter en Mand sin Øyens Lyſt
Og Glæde,
Og Taare utallig bliver udoſt
Saa hede,
Nu Manden hen Fra Huſtruen,
Hvad

Digitized by Google

Hvad kan den ander, som er igien
End gribe.
15. Nu græder Børnen for Faderen
Og Moder,
Nu sørger Søsteren for sin Ven
Og Broder.
Forældre vgsaa Begræde maa
Deres unge Børn, de plantet smaa
Og Føder.
16. Gar haver mand Sygdom og
Svaghed med
At drages,
Ved andre Gienvordighed og Fortred
Maa plages.
Saa Fattigdom den Mennge grum,
Hvorfore saa mangen Christen from
Beklages.
17. Ja mangen sin Sorrig og Sygdom
bar
Forborgen,
Var ikke Guds Godhed altid der
Hver Morgen,
Da maa man ret Fortvivle slet
Helst de, som længe har grædt sig træt
I Sorgen.
18. Har ikke en Christen alt dette med
At stride,
Hver har dog nok udi sin Sted
Og Side,

Digitized by Google

Vi trøe os ved I Evighed
Skal det ey vare og blive ved
At lide.

19. Men tænker jeg paa det Gode til
Mig giemmes,
Jeg bliver saa glad, at Hierte og Stel
Fornemmes,
At brænde i Glød Af Kierlighed sød,
Til Gud mig elsker; saa al min Nød
Forglemmes.

20. Da finder jeg Ende paa al min Sorg
Og Qvide,
Naar jeg skal glædes i Himmelens Borg
I Saa vide,
Og blive betagt Med himmelsk Pragt
Og overklædes med Engle-Dragt.
Saa hvide.

En Christens Flytte-Tanker.

Uader sin egen Melodie.

Jeg hør et Ordsprog sige Blandt Fattige og Rige, At flytte og at fare vel Kan ikke skee tillige.

2. Det samme ikke lyver, Forfarenhed det giver, Mens vi i Verden flytte om, Det derved ogsaa bliver.

3. Med første nogen flytter, Og Boelig-sted ombytter, Da flytter man fra Moders Liv, Og ind i Verdens Hytter.

4. Til megen Sorg og Plage, Til mang[e] ond[e]

Digitized by Google

nde Dage, Bi spaae os selv vor Skiebne
nd, Med største Graad og Klage.

5. Udi den spæde Alder Saa meget fore-
falder, Vi faaer saa mangt et Knek, jeg veed
Ey alt hvad man det kalder.

6. Vel mange kor jeg sige, Som JEsus
elv dedlige Maa flytte i sin Barnedom Til
fremmed Land og Rige.

7. Ja mange smaa og spæde Med Døden
maa afstræde, Dog de har best, Der flytter
først til Himmerriges Gierde.

8. Saa flytter vi og strider, Og det alt
frem ad Tider, Fra Barndom til de blom-
strende Og lystig Ungdoms Tider.

9. Da er vi frisk og kaade, Og lystig
overmaade, Ja smukke, stærke, meenen-
des Vi kan da intet skade.

10. Dog er der ingen sikker, Men tidt i
Fare stikker, Og maa dog ogsaa vandre fart
Med Døden naar han pikker.

11. Naar Flyttetiden kalder Os til den
mandig Alder, Al Ungdoms Leeg og Bør-
neværk Os ikke da befalder.

12. Da falder mere Fare For hver at ta-
ge vare, Da maa man flytte fra et Sted
Og til et andet fare.

13. For Næringen at søge, For Godset
at forøge, Man vove maa saa mangt et
Pust Og udstaae mange Tøge.

34. Naar Øynen bliver dumme, Naar Lemmerne blir krumme, Da bliv hos os, o HErre Gud, Da er snart Dagen omme.

35. Naar Husets Piller beve; Maa vente Dødsens Breve, Aar, Sind og Sands er tagen af, Er ey lang Tid at leve.

36. Naar Mollerne staae tomme, Da vent kun Dødens Komme, De Tænder faa og stumpede, Ey male kan en Kromme.

37. Naar Mælet monne skorte, Og Sovnen bliver borte, Man vækkes op med Fuglesang, Dog Lysten den er borte.

38. Thi Sangens Døttre skulde Sig bøye need ad Mulde, Man har ey Lyst til Sang og Spil, Man er da avindfulde.

39. Da er de onde Dage, Paakommen alt for sage, Om hvilke du skal sige saa: De kan mig ey behage.

40. Den som da vel har levet, Og al sin Tid hendrevet, Med Gudsfrygt og Retfærdighed, Lyksalig er han blevet.

41. Hielp da min Gud og HErre, Naar Flyttetid skal være, Mit Legem til sit Hvilested, Min Siel til evig Ære.

42. Saa kan jeg da tillige Her flytte fra og sige: Nu er jeg flyt og fattet vel, Og er i Himmerige.

De triumpherende Sieles Velstand i Himmelen, paa de pillegrimmerende Christnes Tilstand paa Jorden.

Og

Og kan synges som den tydske Vise:

Wer ist doch nun so seelig wie ich bin.

Hvo er som du saa salig, glad og trøstig?
Hvo er som du saa frydefuld og lystig?
Hvo er som du fra alt det Onde trygger,
Af alle, som i Verden bor og bygger.

2.

Jeg meener dig, du salig Siel, som hiemme
Er alt forvart udi Guds Haand og Giemme,
Som nu er flyt fra Kedars Strids Paulüner
Til Himmelen, vi høre Frydes-Basüner.

3.

Nu kan dig ingen Pine røre mere,
Nu har du ingen Sorrig mere at bære,
Nu er du ikke meer i Verdens Tieneſt',
Nu er du hos din Brudgom og din Venneſt',

4.

Som Fuglen der er ſlupen ud af Snare,
Saa er den salig, ſikker fra al Fare,
Vi andre maa endnu i Verden trælle,
De hvile blant de Himmelsalig Siele.

5.

For maatte de, som vi, i Verden græde,
Nu deres Skaal er oven fuld af Glæde,
Tilforn en Træl udi Ægypti Lande,
Men nu er frie, dertil Guds egen Grande.

6.

Vi gaae endnu i sorte Sorgeklæder,
I Engle-Dragt de nu saa blank fremtræder,
Vi sidde nu ved Babels Flod og græde.
De staae nu alt for Lammets Stoel og qvæde.

7.

De mætte sig med Guds Huses Formue,
Og hans høytidelige Ansigt at beskue,
Vi nyde kun et Grædebrød til Spise,
Og der foruden sikker Roe og Lise.

8.

De skienkes med Vellystens Strømme klare,
Men vi med store Maader fulde af Taare,
Den Glæde, hvorudi de monne vrimle,
Er over stor udi Guds Æres Himle.

9.

Vi ældre gaae endnu som Pillegrimere;
De derimod i Himlen triumphere,
Vi boe endnu i Bochims Grædedale,
De derimod i Himlens Frydesale.

10.

Vi har i Ønsk'det, de har alt i Eye,
Vi flytte maa og boe endnu til Leye,
Men de er nu udi Guds Himmels-Boelig,
Hvor de evindelig skal leve rolig,

11.

Om alle Verdens Steene var Demanter,
Og Verden fuld af Guld i alle Kanter,
Dertog det ey altsammen (tør jeg sige)
For kun en Times Fryd i Himmerige.

12.

Far Verden vel med al din fiiden Ære,
Far evig vel, hver Guds Barn der maa være,
Gud give her en salig Heden-Vandring
Naar der skal ske en Vexel og Forandring

En

Digitized by Google

En Christens sidste Afskeed og salige Endeligt fra Verden.

Siunges som:

O Hierte Suk og Graad, ꝛc.

Man pleyer gierne saa at sige, Og det med Billighed og Skiel, Er Enden god, saa er tillige Altingest baade got og vel.

2. Men hor min Ven: hvad er din Tanker? Og hvad mon det betyde vil, Du bryder op og sammensanker, Og laver Reyse-Tøyet til.

3. Her er af dine Venner mange, Som holdet paa dig hver ifær, Og beder dig saa mange Gange, Om du vildt dog ey bie her.

4. Her staaer din egen Kones Fader, Og beder: bliv i denne Nat, Og du det ikke dog tillader, Hvorledes er det med dig fat?

5. De mange Doctre gierne vilde Dig holde, om det kunde skee, Og Lægerne dit Sind formilde, Og hiudre Flytte-Tankerne.

6. Vor Apotheker vil dig skikke Hin skionne guldbeblandet Vand, Og beder: Bie ingang at drikke, Du svarer kort: Du intet kan.

7. Du beder: Lad mig kun passere, Og jeg vil fare til mit Sted, Og til mit Land, hvor jeg skal verre, Far vel, og lever kun i Fred.

8. Nu vel, i Guds Navn, lad saa blive

Men det ey andet være vil, Gud dig paa Reysen Lykke give; Det vil jeg ønske dig dertil.

9. Om vi ey her vedtales mere, Saa findes vi i Himmelen, Der er saa godt at boe og være, Der vil vi og med Guds Hielp hen.

10. Vi er dog her kun til Herberge, Enhver for sig en fremmed Giest, Naar alt er friist, os skal besværge, Saa er vort Hiem og Himmel best.

11. Nu er jeg alt bereed til Færden, Og under Armen har min Hat, At tage Afskeed min fra Verden, Og vil den sige gode Nat.

12. Thi Dagen mon til Ende lakke, Og jeg gir ey reyst længer fort, Fra Verden vil jeg nu aftakke, Og banke strax paa Himlens Port.

13. Der ind vil jeg min Siel logere I Abrahams det blødre Skiød, Der faaer min Siel en Sehg med Ære, Som bliver baade lind og blød.

14. Min Siel, det er nu aabenbare, Gud nu til Bryllup kalder dig, Vilt du med denne Mand henfare? Svar: Jaa, det vel behager mig.

15. Til Lykke! giv dig da vor HErre, Dog jeg ey glemme maa min Pligt: Jeg skylde

Digitized by Google

ilde vel dig dedicere Et Bryllups-Vers
i Prædigt.

16. Og det vil jeg endnu spendere, Men
i i Brudeseng skal i Nat, Med JEsu din
rudgom vor HErre, Det hos din Seng
al være sat.

17. Udi min JEsu Arme blode, Jeg hvi-
r nu saa meget sød, I JEsu Navn det
ersøde, Jeg al min Salighed har med.

18. Jeg ved min Brudgoms JEsu Bry-
r Nu patter Glædens Melk og Viin, Og
t det, som min Siel forlyster; Thi jeg er
ns, og han er min.

19. Jeg kiender Verden aldrig mere,
eg gandske takker hende af, Men salig blev
g, da min HErre Mig min Afskeed fra
nde gav.

20. Nu er der Bud jeg faaer marchere
Min Regnskabsbog dog først tag hid, Hvad
g er skyldig, vil clarere, At alt er klart
i denne Tid.

21. Af Hiertet vil jeg dig forlade, Og
drig mere bære Had, Det lader ilde, om
i baade Saa skilles skal Ilvenner ad.

22. Min egen Gield var meget større,
leg maa see hvor jeg mager det, At jeg kan
et og rigtig giøre, Ret Regnskab holder
Jenskab ved.

23. Jeg seer et Regnskab for vor HErre,
Hvor

Digitized by Google

Hvor vil jeg gode Raad nu faae, Den stor
Gield til at clarere, Renten vil Summe
overgaae.

24. Den Gield er rigtig nok desverre, Je
kan det ingen Mangel slaa, I dette Regn-
skab for vor HErre, Hvordan skal jeg de
komme fra.

25. Jeg veed dog vel hvad jeg vil giøre
For HErren vil jeg falde ned, Og bede, a
han vil mig høre, Og være naadig og ey vred

26. Gud vær mig arme Synder naadig,
Jeg sige vil som Tolderen, Og ikke vare
vil tvivlraadig, Saa faaer jeg nok min Gud
til Ven.

27. Nu gik det an, Lov, Priis og Ære
Skee Gud, som var saa meget god, Fordi
jeg bad den gode HErre, Al Gielden han
mig efterlod.

28. Nu maa mig Gud Forsikring give,
Det ey skal kræves, jeg er død, Qvitteran-
gen jeg selv vil skrive Med JEsu Christi
Blod saa rød.

29. Jeg skriver det paa den Maneere,
Vær kun frimodig du min Søn, Din
Synder dig forladne ere, Han skriver under
for min Bøn.

30. Den Haandskrift som var mod mig
skrevet, Jeg ganske have vil udslet, Og
udi tusind Stykker revet, Til Korset nag-
let og forgiæt.

31. Men

Digitized by Google

31. Men see, her er endnu vel flere, Som
g er skyldig, veed jeg vel, Min Naboe
ager for vor HErre. Veg rykte ham ey
m mig selv.

32. Han har et heel Register fyldt, Hvor
dt jeg giorde ham Urve Aldt sin Handel,
forskylds, Alt dette har han regnet met

33. Hvor tidt jeg haver hannem ban-
et; Hvor tidt jeg haver ham fortalt, Og
gt at faae baad' et og endet Fra ham, det
ar han skrevet alt.

34. Alt dette kan jeg ey modsige, Jeg
il see, paa hvad Maade jeg Kan svare
annem Ret og Liges Og krydse den be-
le Streeg.

35. Aldaf min Syge Seng og Leye Jeg
ierne ud til hannem gaaer, Og føre
am paa rette Veye, Ekundre ham sit Fa-
er vor.

36. Forlad vor Gyld, som vi forlade,
Hvad andre sig mod os forseet, Med Si-
mei iligemaade, Regn ey til ont det, som
r skeet.

37. Det Regenskab er stort og vigtig,
Gud hielp mig vel af dette Liv, Han ha-
ver skrevet op saa rigtig, Halvfierdsfinstive
Gange syv.

38. Nu vil jeg ham til finde fore Guds
egen Sons Befaling god, Dersom din

Digitized by Google

Broder monne giøre Syv Gange dig hver Dag imod.

39. Og han vil syv Gange sig bekere, Og bede om Forladelse, Da skal du dertil villig være, Og Villighed mod hannem tee.

40. Det Raad vel godt, han lod sig lære, Det hialp og stedz paa Sagen saa, Han gav mig Haand, han aldrig mere Vil tænke nogen Tid derpaa.

41. Nu Gud ske Lov alting er rigtig, Vi skiltes gode Venner her, Nu er jeg ingen mere pligtig, Og ingen mig en Skillings Værd.

42. Nu vil jeg og den Stund jeg lever, Testamentere Midlerne Til dennem, som det best behøver, Og dog skal stande paa Dommen seg.

43. Min Siel og Aand jeg Gud vil give, Og Legemet sin Jordeblee, Til Dommedag der at forblive, Og ey en Time længere.

44. Nu har jeg her ey meer at giøre, Nu vil jeg i mit Kammer gaae, Og Verdzklæderne afføre, Og lukke Døren til med Slaae.

45. Nu kan I see mig denne finde, Men atter om en liden Tid Saa kan I mig ey meer finde; Thi jeg gaaer til min Fader blid.

46. Jeg gaaer i Seng og Lyset slukker, Og hviler i min Seng og Grav, Til JE

Digitized by Google

ſelv igten oplukker, Og kalder mig ſelv udaf.

47. Dog før jeg ſlutter mine Dage Jeg nu ſiunge vil engang. Af Kingos ſte Chor vil tage Dit ſidſte Vers til Af ſang.

48. Nu er her Bud, at Gud vil komme ; hente vil mig ſnarlig bort, Jeg ſvarer: a! kom, JEſu fromme, Og gior det med ig kort og godt.

49. Jeg ønſker eder alleſammen: Vor Erres JEſu Naade vær, Med eder alle, le, Amen, Det er det ſidſte jeg begier.

Regiſter over Pſalmerne i denne Bog.

Ach HErre! hvad dine Børn vel maa beklage 77
It vove, og ſove i Verden det Skiød 11
Da ſtaaer det meget vel med Land og Kongeriger 6
Den Stierning, ſom ſkal være glemt 34
Bud gir vel ſnie Vennet Brød 52
HErre, ach HErre! min Gud og min Fader 14
Hvo er ſom du ſaa ſalig, glad og troſtig 87

Digitized by Google

14. Vel kan det ogsaa være Man flytte kan til Ære, Paa Lykkens høie Trappetrin, Og ſtive til en Herre.

15. Hvad er dog der at vente? Man kan ey meere vente? Misundelſe, ofte ſtorſe Fald, Og Spot om han kan ſkrente.

16. Nu flytter een't Fængſel, Til megen Sorg og Trængſel, Og ſiden for Misgierning Skuld Fra ſine med ſtor Længſel.

17. Vel er der mange rige, Derhos ugudelige, Som lide altid del og ved Aftutet Ont at ſige.

18. Hvor friſt de er' og holde, Skal de til Døden tolde. Naar ſom det falder dennem til Efter Guds givne Rolde.

19. Om efter Guds Regiering, Enhver i ſin Haandtering, Man flytter udi Ægteſtand, Der leeges og Forkering.

20. Man tænker da at leve Ved Dage gild og gieve, At have alting ſom man vil, Og alt det man kan kræve.

21. Men ſee! hvad er det andet End Vin med Vand beblandet, Da kører man ſaa meget, ſom Man før ey har forſtandet.

22. Da lærer man at bede, Naar Korſet vil tiltræde, Ja Gudsfrygt og Taalmodighed, Og ſig i Sorgen glæde.

23. Hvo vilde da omſkytte, Fra Verden at bortflytte? Om min Husherre ſagde ſaa Til mig flyt af din Hytte.

24. Du

24. Du skalt en bedre have, Jeg vil dig
d begave Et Kongeslot, en Herresal, Det
l dig ingen ave.

25. Saa vil jeg ey fortryde Om Gud vil
erbryde Mit Tabernakels Jordehuus Og
g i Himlen fryde.

26. De stærke Manddoms Dage Bortlø-
: dog saa sage, Saa kommer Alderdom-
n gråae Og gior os tung og svage.

27. Hvo da ey klog har været, Og Eka-
manden æret, Og tænkt paa ham i Ung-
ms Aar, Sin Tid har ilde tæret.

28. Han tænker Hæld vil komme, Naar
ste Tid er omme, Og Ungdoms Blom-
r falde af, Han følger Dødens Tromme.

29. All Lyst og Glæde svinder, Som Vin
Fadet rinder, Naar der kun Bærme er
ien, Og Stygdom overvinder.

30. Da gaaer det visselige, Saasom man
eyer sige, Den gamle Mand, den syge
eng Vil ey hverandre svige.

31. Det Moses kunde sige, Ja Caleb og
slige, Kan ingen sige: eller nu Saa høyt
Alder stige.

32. De saadan Ord lod høre, De friske
r' og føre I deres høye Alderdom, Hvo
n det efter giøre.

33. Vi mere har Aarsage Med Barsti-
lage, Vi kan ey høre Sangeren, Ey
rik og Maden smage.

Digitized by Google

34. Naar Øynen bliver dumme, Naar Lemmerne blir krumme, Da bliv hos os, o HErre Gud, Da er snart Dagen omme.

35. Naar Husets Piller beve; Maa vente Dødsens Breve, Aar, Sind og Sands er tagen af, Er ey lang Tid at leve.

36. Naar Mollerne staae tomme, Da vent kun Dødens Komme, De Tænder faa og stumpede, Ey male kan en Kromme.

37. Naar Mælet monne forte, Og Søvnen bliver borte, Man vækkes op med Fuglesang, Dog Lysten den er borte.

38. Thi Sangens Døttre skulde stig beye need ad Mulde, Man har ey Lyst til Sang og Spil, Man er da avindfulde.

39. Da er de onde Dage, Paakommen alt for sage, Om hvilke du skal sige sag: De kan mig ey behage.

40. Den som da vel har levet, Og al sin Tid hendrevet, Med Gudsfrygt og Retfærdighed, Lyksalig er han blevet.

41. Hielp da min Gud og HErre, Naar Flyttetid skal være, Mit Legem til sit Hvilested, Min Siel til evig HErre.

42. Saa kan jeg da tillige Her flytte fra og sige: Nu er jeg flyt og faret vel, Og er i Himmerige.

De triumpherende Sieles Velstand i Himmelen, paa de pillegrimmerende Christnes Tilstand paa Jorden.

Og

Og kan synges som den tydske Vise:

Wer ist doch nun so seelig wie ich bin.

Hvo er som du saa salig, glad og tryftig?
Hvo er som du saa frydefuld og lystig?
so er som du fra alt det Onde trygger,
alle, som i Verden boe og bygger.

2.

g meener dig, du salig Siel, som hiemme
r alt forvart udi Guds Haand og Giemme,
om nu er flyt fra Kedars Strids Pauluner
il Himmelen, vi høre Fryds Basuner.

3.

u kan dig ingen Pine røre mere,
u har du ingen Sorrig mere at bære,
u er du ikke meer i Verdens Tieneſt',
u er du hos din Brudgom og din Venneſt',

4.

om Fuglen der er slippen ud af Snare,
aa er den salig, sikker fra al Fare,
i andre maa endnu i Verden trælle,
e hvile blant de Himmelsalig Siele.

5.

or maatte de, som vi, i Verden græde,
u deres Skaal er oven fuld af Glæde,
ilfort en Træl udi Ægypti Lande,
Ren nu er frie, dertil Guds egen Grande.

6.

i gaae endnu i sorte Sorgeklæder,
Engle-Dragt de nu saa blank fremtræder,
i sidde nu ved Babels Flod og græde.
De staae nu alt for Lammets Stoel og qvæde

7.

De mætte sig med Guds Huses Formue,
Og hans høytidelige Ansigt at beskue,
Vi nyde kun et Grædes-Brød til Spise,
Og det foruden sikker Roe og Lise.

8.

De skienkes med Vellystens Strømme klare,
Men vi med store Maader fulde af Taare,
Den Glæde, hvorudi de monne vrimle,
Er over stor udi Guds Æres Himle.

9.

Vi ældre gaae endnu som Pillegrimere;
De derimod i Himlen triumphere,
Vi boe endnu i Bochims Grædedale,
De derimod i Himlens Frydesale.

10.

Vi har i Ønsk'det, de har alt i Eye,
Vi flytte maa og boe endnu til Leye,
Men de er nu udi Guds Himmels-Boelig,
Hvor de evindelig skal leve rolig,

11.

Om alle Verdens Steene var Demanter,
Og Verden fuld af Guld i alle Kanter,
Det og det ey altsammen (tør jeg sige)
For kun en Times Fryd i Himmerige.

12.

Far Verden vel med al din skiøden Ære,
Far evig vel, hver Guds Barn der maa være,
Gud give her en salig Heden-Vandring
Naar der skal skee en Vexel og Forandring

En

Digitized by Google

En Christens sidste Afskeed og salig Endeligt fra Verden.

Siunges som:

O Hierte Suk og Graad, ꝛc.

Man pleyer gierne saa at sige, Og d
med Billighed og Skiel, Er Ende
od, saa er tillige Altingest baade got og v

2. Men hor min Ven: hvad er din Ta
er? Og hvad mon det betyde vil, Du br
er op og sammensanker, Og laver Røy
Loyet til.

3. Her er af dine Venner mange, So
oldet paa dig hver ifær, Og beder dig sa
nange Gange, Om du vildt dog ey bie he

4. Her staaer din egen Kones Fader, O
rder: bliv i denne Nat, Og du det ikke d
llader, Hvorledes er det med dig fat?

5. De mange Doctre gierne vilde Dig h
e, om det kunde skee, Og Lægerne dit Si
ormilde, Og hiudre Flytte-Tankerne.

6. Vor Apotheker vil dig skikke Hin skø
e guldbeblandet Vand, Og beder: B
ngang at drikke, Du svarer kort: Du i
t kan.

7. Du beder: Lad mig kun passere, O
g vil fare til mit Sted, Og til mit Lan
vor jeg skal verre, Far vel, og lever kun
reb.

8. Nu vel, i Guds Navn, lad saa bli

Digitized by Google

Men det ey andet være vil, Gud di
paa Reysen Lykke give, Det vil jeg ønst
dig dertil.

9. Om vi ey her vedtales mere, Sa
findes vi i Himmelen, Der er saa god
at boe og være, Der vil vi og med Gud
Hielp hen.

10. Vi er dog her kun til Herberge, E
hver for sig en fremmed Giest, Naar alt
friist, os skal besværge, Saa er vort Hiem
Himmel best.

11. Nu er jeg alt bereed til Færden, D
under Armen har min Hat, At tage Af
skeed min fra Verden, Og vil den sig
gode Nat.

12. Thi Dagen mon til Ende lakke, D
jeg gir ey reyst længer fort, Fra Verde
vil jeg nu aftakke, Og banke strax paa Him
lens Port.

13. Der ind vil jeg min Siel logere I
Abrahams det bløde Skiød, Der faaer mi
Siel en Sehg med Ære, Som bliver baa
de lind og blød.

14. Min Siel, det er nu aabenbare
Gud nu til Bryllup kalder dig, Vilt d
med denne Mand henfare? Svar: Ja, de
vel behager mig.

15. Til Lykke! giv dig da vor HErre
Dog jeg ey glemme maa min Pligt: Je
skuld

Digitized by Google

de vel dig dedicere Et Bryllups-Vers
Eredigt.

6. Og det vil jeg endnu spendere, Men
Brudeseng skal i Nat, Med JEsu din
udgom vor HErre, Det hos din Seng
være sat.

7. Udi min JEsu Arme blode, Jeg hvi-
nu saa meget sød, I JEsu Navn det
rsøde, Jeg al min Salighed har med.

8. Jeg ved min Brudgoms JEsu Bry-
Nu patter Glædens Melk og Vin, Og
det, som min Siel forlyster; Thi jeg er
ns, og han er min.

19. Jeg kiender Verden aldrig mere,
g gandske takker hende af, Men salig blev
, da min HErre Mig min Afskeed fra
nde gav.

20. Nu er der Bud jeg faaer marchere
in Regnskabsbog dog først tag hid, Hvad
er skyldig, vil clarere, At alt er klart
denne Tid.

21. Af Hiertet vil jeg dig forlade, Og
drig mere bære Had, Det lader ilde, om
baade Saa skilles skal Ulvenner ad.

22. Min egen Gield var meget større,
eg maa see hvor jeg mager det, At jeg kan
t og rigtig giøre, Ret Regnskab holder
Jeuskab ved.

23. Jeg seer et Regnskab for vor HErre,
Hvor

Digitized by Google

Hvor vil jeg gode Raad nu faae, Den stor Gield til at clarere, Renten vil Summen overgage.

24. Den Gield er rigtig nok desverre, Jeg kan det ingen Mangel slaa, I dette Regnskab for vor HErre, Hvordan skal jeg der komme fra.

25. Jeg veed dog vel hvad jeg vil giøre: For HErren vil jeg falde ned, Og bede, at Han vil mig høre, Og være naadig og ey vred.

26. Gud vær mig arme Synder naadig, Jeg sige vil som Tolderen, Og ikke være vil tvivlraadig, Saa faaer jeg nok min Gud til Ven.

27. Nu gik det an, Lov, Pris og Ære Skee Gud, som var saa meget god, Fordi jeg bad den gode HErre, Al Gielden han mig efterlod.

28. Nu maa mig Gud Forsikring give, Det ey skal kræves, jeg er død, Qvitteringen jeg selv vil skrive Med JEsu Christi Blod saa rød.

29. Jeg skriver det paa den Maneere, Vær kun frimodig du min Søn, Din Synder dig forladne ere, Han skriver under for min Bøn.

30. Den Haandskrift som var mod mig skrevet, Jeg ganske have vil opsat, Og udi tusind Stykker revet, Til Korset nagslet og forgiort.

Digitized by Google

31. Men

1. Men see, her er endnu vel flere, Som
er skyldig, veed jeg vel, Min Naboe
er for vor HErre. Veg rykte ham ey
mig selv.

2. Han har et heel Register fyldt, Hvor
jeg giorde ham Uret aldi sin Handel,
skyldt, Alt dette har han regnet ret.

3. Hvor tidt jeg haver hannem ban-
Hvor tidt jeg haver ham fortalt, Og
at faae hvad et og andet Fra ham, det
han skrevet alt.

4. Alt dette kan jeg ey modsige, Jeg
see, paa hvad Maade jeg Kan svare
ingen Ret og Liges Dg krydse vil den be-
Streeg.

35. Udaf min Syge Seng og Leede Jeg
rne ud til hannem gaaer, Dg føre
m paa rette Veye, Erindre ham sit Fa-
vor.

36. Forlad vor Gield, som vi forlade,
vad andre sig mod os forseet, Med Si-
i ilgemmade, Regn ey til ont det, som
skeet.

37. Det Regenskab er stort og vigtig,
ud hielp mig vel af dette Liv, Han ha-
r skrevet op saa rigtig, Halvfierdsfinstive
ange syv.

38. Nu vil jeg ham til finde fore Guds
en Sons Befaling god, Dersom din

Digitized by Google

Broder monne giøre Syv Gange dig hvo
Dag imod.

39. Og han vil syv Gange sig bekere, O
bede om Forladelse, Da skal du dertil villi
være, Og Villighed mod hannem tee.

40. Det Raad vel godt, han lod sig lære
Det hialp og strax paa Sagen saa, Han
gav mig Haand, ham aldrig mere Vil
tænke nogen Tid derpaa.

41. Nu Gud ske Lov alting er rigtig
Vi skiltes gode Venner her, Nu er jeg in
gen mere pligtig, Og ingen mig en Skil
lings Værd.

42. Nu vil jeg og den Stund jeg lever,
Testamentere Midlerne Til dennem, som
det best behøver, Og det skal staae paa Ti
mens Fee.

43. Min Siel og Aand jeg Gud vil give,
Og Legemet sin Jordeblee, Til Dommedag
der at forblive, Og ey en Time længere.

44. Nu har jeg her ey meer at giøre, Nu
vil jeg i mit Kammer gaae, Og Mey-Klæder
ne affore, Og lukke Døren til med Slaae.

45. Nu kan I see mig denne finde, Men
atter om en liden Tid Saa kan I mig ey
mere finde; Thi jeg gaaer til min Fader blid.

46. Jeg gaaer i Seng og Lyset slukker,
Og hviler i min Seng og Grav, Til Je-
sus

Digitized by Google

ſelv igten oplukker, Og kalder mig ſelv udaf.

47. Dog før jeg ſlutter mine Dage Jeg nu ſlunge vil engang. Af Kingos ſte Chor vil tage Det ſidſte Vers til Af ſang.

48. Nu er her Bud, at Gud vil komme , hente vil mig ſnarlig bort, Jeg ſvarer: ! kom, JEſu fromme, Og giør det med g kort og godt.

49. Jeg ønſker eder alleſammen: Vor Erres JEſu Naade vær, Med eder alle, le, Amen, Det er det ſidſte jeg begier.

Regiſter over Pſalmerne i denne Bog.

Ach HErre! hvad dine Børn vel maa beklage 77
lt vove, og ſove i Verden det Skiød 11
Da ſtaaer det meget vel med Land og Kongeriger 6
Den Gierning, ſom ſkal være gi[illegible] 34
Bud gir vel ſine Venner Brød [illegible] 52
HErre, ach HErre! min Gud og min Fader 14
Hvo er ſom du ſaa ſalig, glad og troſtig 87

Digitized by Google

Jeg holdt mig i min Smerte 30
Jeg hør et Ordsprog sige 81
Lystig mit Hierte lad Sorgen bortdrive 27
Man pleyer gierne saa at sige 89
Min Siel, min Aand og Mund 23
Naar jeg skal reyse ud 10
Nu sjunge vi saa lystelig 73
Nu vil vi vores Tanker vende 69
Om Himmeriges Glæde jeg noget 64
Op sødeste Sang, og Psalter 19
Saasom det er en gammel Pagt 55
Salig og evig hos Gud udi Naade 47
See Dagen den helder og skynder sig bort 40
See Solen Dagens Lys opstaaer 44

Digitized by Google

Himmerige

paa

Jorden,

Som bestaaer i

Den Christne Kirkes aandelige Samfund og Eenighed med GUD,

Indeel derudi, at de Troende have og eye Gud, som boer i deres Hierter,

Indeel derudi, at de stadigt troe Gud, inderlig elske Gud, idelagen lyde Gud, og med andægtige Læber, flittelagen paakalde, prise og takke Gud, nu ved Bønner, nu ved Sange;

Til det sidste Slags henhører de eenfoldige Riim, som i denne liden Bog fremstilles udi syrgelige Sange

Af

E. Beich.

Kiøbenhavn 1806.

trykt hos Directeur Johan Frederik Schultz,

og faaes til Kiøbs hos Bogbinder og Boghandler Hybert Løisch i Bergen.

Digitized by Google

Imprimatur,

C. W. Worm.

Imprimatur

Censor. Hafniæ.

Censor. Hafniæ.

Digitized by Google

O Almægtige HErre over Himmel og Jord!

O store Konge over alle Konger

Jesu Christi!

Den Tid Du i Dine Kiøds Dage synligen vandrede her paa Jorden, da var Dit Rige for Menneskene usynligt, det var ikke af denne Verden, det var som (a) det skiulte Ligzendefæe. Det som Du er, og i al Evighed bliver, nemlig: (b) Herlighedens Glands, (c) Retfærdighedens Soel, og Den, udi hvilken (d) al Guddoms Fylde boer legemlig, det samme var Du og

a) Matth. 13, 44. (b) Ebr. 1, 3. (c) Mal. 4, 2. d) Col. 2, 9.

Digitized by Google

i; Men der gik en tyk Skye af
rmod og Verdens Spot for den-
: Verens Soel, saa Du blev ikke
endt for den, som Du var; Du
)m en Konge, men fordi Du kom (e)
ittig (f) da blev Du intet agtet.
)ine mange Dyder; Dit uskyldi-
e Forhold, Dine kraftige Gier-
inger og utallige Velgierninger
lev intet anseet, fordi Du blev ei
:et med udvortes verdslig Pral.
Nen da havde Du, som er Her-
ighedens (g) HErre, sat Din Her-
ighed tilside, og var nogen Tid
ingere end Englene, ja mod Din
)øds-Stund blev Du saa usel og
elendig, at Du paa Korset (h)
)ar ligere en Orm end et Menne-
ke, saa jammerlig havde Dine Rib-
er og Saar tilredt Dig. Men stigt
eed, Du, O allervenligste Frel-
sere!

(e) Zach. 9, 9. (f) Marc. 9, 12. (g) 1 Cor. 2, 8.
(h) Phil. 2, 7.

Digitized by Google

ere! med største Taalmodighed;
Den Kierlighed Du havde til os
Menneſker at forløſe, fordrog alt
dette, og vor Frelſe og Salighed
var dig kiærere end Dit eget Liv,
vilket Du villig (i) ſatte til, at
Du kunde bevare os; Du holdt
det ikke for et Rov, at være Gud
lig, men Du (k) fornedrede Dig
meget dybt, Du giorde Dig ſelv
til en Tienere, at Du kunde gio-
re os til (l) Konger. Du lod det
ikke blive derved, at Du ſelv eje-
de Himmerige, men Du anvendte
og al Flid, at forhverve os Him-
merige, og det var Dit Ærende,
hvorfor Du (m) kom til Verden,
at Du vilde giøre Syndere ſalige,
og forlige det fortabte Menneſkens
Kiøn med Din fortørnede Fader;
til hvilken Ende Du og paatog Dig

(i) Joh. 10, 15.
(k) Phil. 2, 6.
(l) Aab. 5, 9.
(m) 1 Tim. 1, 15.

Digitized by Google

Menneskens Kiød og Blod, Menneskens Sag og Synd, Menneskens Giæld og (n) Straf, og baade med Din Retfærdighed og Din Lidelse til den sidste Skærv fuldkommelig betalte for os. Og imidlertid Du levede i Din Fornedrings Stand, da var det (o) Din Mad, Din Glæde, ja Dit Himmerige at giøre Din Faders Villie; Det var Dit Himmerige at helbrede de Svage, at trøste de Bedrøvede, at hielpe de Elendige, at gaae omkring og giøre (p) vel mod alle. Og naar dette rettelig betragtes, da maa vi bekiende, at om alle vore Lemmod vare Hierter, og alle vore Blods-Draaber vare Tunger, da kunde vi Dig dermed dog ikke nokſom elske og takke. Du, som vilde lide saa ilde paa

(n) Esa. 53, 4. 5. (o) Joh. 4, 34.
(p) Ap. G. 10, 8.

Digitized by Google

aa Jorden, at Du kunde faae os
Nenneſker, og der iblant mig ar-
ue Synder til at lide vel i Him-
uelen, disforuden, førend jeg ſam-
es med Dig i Dit ævige Himme-
ige, da haver jeg endogſaa mit
Himmerige her paa Jorden, Du,
Du, O JEſu er mit Himmerige i
Din Værdſkyld og Fortieneſte, jeg
ar mit Himmerige i Din Piines
g Døds Frugt, jeg har mit Him-
nerige i Din Opſtandelſe og Him-
nelfart, jeg har mit Himmerige i
Dit Ord og Dine Sacramenter,
eg har mit Himmerige i Dine Raa-
der og Miſkundheder, jeg har mit
Himmerige i Din Lovs og Eres
Forkyndelſe. Ja jeg har mit Him-
merige udi den aandelige Sam-
fund, ſom min Siæl ſtedſe nyder
i Dig med Faderen og den Hellig
Aand; derpaa tænker mit Hierte,
deromtaler og ſiunger min Tunge,

Digitized by Google

som med andre, saa og med diss
eenfoldige Sange, som i denne li
den Bog befattes; Hvilke, som d
ere udgangne fra Dig, igien ende
hos Dig, dem Du, som er fuld
af Naade, vilde i Naade anse
modtage og forsvare, og løfte Dit
hellige Aasiun med al Fred og Vel
signelse over

Din Guddommelige Almagts

Evige Tilbedere

E. Beich.

Digitized by Google

I.

Den Troendes Omgiengelse med Gud.

Mel. Fryd dig, du Christi Brud! ꝛc.

1.

Det er et Himmerig
At have GUd hos sig;
Det er saa sødt at være
I Samfund med vor HErre;
Den Siæl som er GUds Bolig,
Er altid glad og rolig.

2.

De, som har faaet Smag
Paa HErrens Hiertelag,
De saa betaget blive
At de aldeles give
Sig til vor HErre over;
Saa vel det dennem hover.

3.

De holde Giæstebud
Med Himmelen og Gud,

Digitized by Google

At de hans Venskab nyder,
Det inderlig dem fryder;
Mod det for Galde skatter
De Verdens Lyst og Latter.

4.

I Munden GUd de bær,
I Hiertet GUd og er;
I GUd de røre Haanden,
I GUd de drage Aanden,
I GUd de Foden flytte,
I GUd de sig beskytte.

5.

I GUd de sove hen
Og vaagne op igien,
I GUd de sig iklæde,
Og deres Kald betræde,
I GUd de Maaltid giøre,
I GUd de Brødet røre.

6.

Hos GUd de tage Raad
I deres Verk og Daad,
Og hvad de ved GUd ynder,
Den Gierning de begynder;
Men hvad vor Herre hader,
Det skyer de og lader.

7.

Saa HErren GUd og de
Er meget enige

De

ſtedſe med hverandre
n beſte Venner (*) vandre
ſtudes altid ſammen,
ſt her, saa hiſſet. Amen!

II.

Attraae til Himmelen.

Mel. Far Verden far vel! ꝛc.

1.

D himmelſke Land!
t Hierte til dig ſtaaer i Lue og Brand;
haver aldeles betaget mit Sind;
n ſode Hukommelſe falder mig ind;
ejer mig gandſke med al min Forſtand,
D himmelſke Land! :,:

2.

D himmelſke Land!
ıa mange Vands-Draaber der er ej i Strand,
)m udi dig Glæders mangfoldige Tal!
ngt flere Fornoielſer udi din Sal
:r ſandelig findes, end Jorden har Sand,
D himmelſke Land! :,:

3.

(*) 1 Moſ. B. 5, 24.

Digitized by Google

3.

O himmelske Land!
Du er jo den høieste Herlighed; man
Kan ønske med Sind, og forlange m
Mund,
Du er jo den skionneste (*) Ædelste
Grund,
Du er jo det klareste Salighedes Vand
O himmelske Land. :,:

4.

O himmelske Land!
I mine Bedrivter og Tanker du bland
Dit Minde med daglig Begierlighed,
Jeg paar dig maa ponse ved Dag og N
Nat,
Dig har jeg udkaaret til Brudgom
Mand,
O himmelske Land. :,:

III.

Kierlighed til Gud.

Mel. Som Hiorten med Tørst ꝛc.

1.

Dig, min GUd, min GUd jeg lover
Ene al min Kierlighed,
Du

(*) Aabenb. 21, 19.

Digitized by Google

)ehager mig langt over
lt det Ædelste, jeg veed;
Sandeligen jeg af Dig
Holder mere, end af mig;
hos mia skal mere gielde,
hvad Verden har i Vælde.

2.

Hukommelse mig smager
)vermaade skion og sød,
med Troens Arme tager,
:ager jeg i Hiertets Skiød;
Dig jeg dybt udi mit Sind
Prente vil og grave ind;
vil jeg en Vaaning lave,
hos mig til Huuse have.

3.

s mig selv jeg Dig afmaler
Paa det allervenligste,
lig om Dig jeg taler,
Som min Ven og Kiæreste;
Hvor jeg kommer, hvor jeg er,
Dig paa Læberne jeg bær;
d, jeg aldrig Dig skal savne,
en i Troen stedse savne!

4.

t er som jeg saae Dig stedse
For mit Diesyn at staae;

Du

Digitized by Google

Du min Andagt lader hvæsse,
At den skionne kan derpaa;
Dog en Forsmag det kun er,
Hvilken jeg erlanger her;
Men den rette Fryd Du hiemme
Til mig haver i dit Gienme.

IV.

Suk til GUD om et helligt Hiertе.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

1.

GUd! tag mit Hierte, stød det om!
Og sæt derpaa den Skabning, som
Du ved dig kan behage!
Af begge Hierter, dit og mit,
Kan derved vorde saasom et
Herefter alle Dage.

2.

Annam mit Hierte i Din Haand!
Afræt det med din gode Aand!
Og byg det til din Tempel!
Udvælg det til dit Huus og Boe!
Bepryd det med den sande Troe!
Og merk det med dit Stempel.

Digitized by Google

3.

dig jeg lukker op, kom ind
z Herredømmet i mit Sind!
ſ Bryſtet jeg dig ſætter
Konge, og din Villie
d allerunderdanigſte
ydagtighed forretter.

4.

i er en HErre over hvad
ed Jord og Himmel følges ad,
Du ſkal en HErre være
z over mig og mit Gemyt,
l dig det er allene knyt,
Og ofres til din ÆEre.

V.

Tryghed udi GUD.

Mel. Far Verden far vel! ꝛc.

1.

Mit Liggendefære
r JEſus, min Tilflugt, min Skygge og Læ,
eg under hans trygge Beſkiermelſe har,
ans vinger mig ſkiule, hans Øje mig ſpar
ans Hierte mig elſker, og under mig vel
Til Legem og Siæl. :,:

2.

Digitized by Google

2.

Ret intet af al
Den jordiske Glæde og synlige Pral
Kan mig udi Hiertet fornøie, o nei!
Den glimrende Verden den mætter mig ei;
Min Attraa jeg vender til Himmelen hen,
Der har jeg min Ven. :,:

3.

Der har jeg mit Boe,
Der har jeg min høieste Glæde og Roe,
Der bygger mit Hierte, der hviler mit Sind
Der reiser min Længsel sig idelig ind,
Der har jeg min Rigdom og ædelste Skat
I Gienme hensat. :,:

4.

Ret aldrig jeg vil
Med Sindet og Tankerne hælde mig til
Den daarlige Verden, der skuffer saa tit,
Der lover saa meget, men holder saa lidt;
Paa GUD vil jeg bygge i Liv og i Død,
Saa har jeg ei Nød. :,:

VI.

Et aandeligt Offer til GUD.

Mel. Hiertelig mig nu længes, ꝛc.

I.

Digitized by Google

1.

Offer GUd vil have,
Et Offer GUd skal faae,
Bæste jeg kand lave,
Og allermeest formaae:
ham alvorligt ærer,
Men i et ringe Kar
t Offer jeg frembærer,
O, at det bedre var!

2.

ofrer jeg mit Hierte,
O alle Guders GUd!
n skiulte Brøst og Smerte
For dig jeg øser ud:
t Bryst det staaer i Lue
Af Kierlighed til Dig,
ar skal jeg hisset skue
Dit Aasyn væsentlig!

3.

ofrer jeg min Tunge,
Med den jeg glædelig
l om din Ære stunge
Og altid prise dig;
ia længe jeg kan røre
Min Mund, da skal Du faa
n Lov deraf at høre,
Det vil jeg svære paa.

Digitized by Google

4.

Dig ofrer jeg mit Øie,
Og beder inderlig,
At du mit Syn vil bøie
Til Lydighed mod dig
Og naar du vil udslukke
Mit Lys i Dødens Qval,
Lad Englene da lukke
Mig ind i Ærens Sal.

5.

Dig ofrer jeg mit Øre,
Min Andagt ofres dig,
Jeg lystes ved at høre
Hvad du befaler mig;
Din Lærdom, Trøst og Tale
Er Sindets rette Mad,
Som kan det best husvale,
Og giøre Siælen glad.

6.

Dig ofres mine Hænder,
Dem du regiere saa,
At hvor de sig henvender,
De da velsignes maae!
Lad mig ei noget giøre
Med Hænderne, hvorved
Jeg kunde dig oprøre
Til Harm og Bitterhed!

Digitized by Google

7.

I ofres mine Fødder,
Og hvert et Fied jeg gaaer,
d Glæde jeg dig møder,
Der, som din Tempel staaer.
i gode Aand ledsage
Paa Sandheds Stie min Fod,
jeg skal aldrig drage
Den Vei, dig er imod.

8.

; ofrer jeg min Alder
Og gandske Livets Tid,
hvad som dig bifalder
seg gior med beste Flid;
r Stund, som du mig giver,
seg skienker dig igien,
uforandret bliver
i Liv og (*) Død din Ven.

9.

ofrer jeg min Styrke,
)g troligen dermed
tiene vil og dyrke
i al Retfindighed.
sigelse jeg yder
for Legems Forlighed,

i Liv. Joh. 15, 14. I Død. Joh. 11, 11.

Digitized by Google

Og Helbred, som jeg nyder
For Sygdomme i Fred.

10.

Dig ofrer jeg min Ære,
Mit Rygte og mit Navn
Skal Dig befalet være,
O see dog paa mit Gavn!
Mod Folkes Løgn og Sqvalder
Du mig i Forsvar tag!
Og, at jeg ikke falder
For onde Tunger, mag!

VII.

GUD er vor Fader.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode &c.

1.

GUD jeg for min Fader kiender,
Denne Kundskab i mit Bryst
Mange blide Straaler tænder
Af Husvalelse og Trøst,
At jeg haver slig en Mand
Til min Ven og Fader, kan
Hiertet alle Tider lætte,
Og med Glæde Sindet mætte.

2.

GUd jeg billigt Fader kalder,
Det af JEsu lært jeg har,

met hammem og tilfalder,
Dertil han jo rigtig svar;
Thi, foruden Faders Navn,
Bier han mig og Faders Gavn;
ers Hierte, Faders Gaver
t til alle Sine haver.

3.

d jeg som min Fader lyder,
Og i største Ydmyghed
erlever hvad han byder;
Hvad han vil, det vil jeg med;
Hvad han elsker, elsker jeg;
Men hvad han behager et,
nig ikke heller tækkes,
rtet ham allene rækkes.

4.

ld jeg som min Fader haver
Af al Kraft og Evne kiær,
m i Sindet jeg indgraver,
Ham i Tankerne jeg bær;
Han mig smager sødere
End det Allersødeste;
m jeg elske vil og dyrke
al Evne Kraft og Styrke.

5.

ld jeg som min Fader ærer,
Og med Hierte, Haand og Mund

Digitized by Google

Priis og Hæder hannem bærer,
Han er baade rig og rund
Paa mangfoldig Miskundhed,
Og Velsignelse, hvormed
Han mig dagligen besøger,
Og min Tilstand vel forsøger.

6.

Gud jeg som min Fader troer,
Hvad han siger, det er sandt,
I hans Løfter jeg mig roer:
Ingen Falskhed eller Tant
Findes der hos ham, hvorfor
Jeg og dristig paa hans Ord
Mig i alle Ting forlader,
Saa gior Barnet ved sin Fader.

7.

Gud jeg som min Fader beder
Først om hvad jeg trænger til,
Og for ham min Bøn udbreder,
Vist forsikkret, at han vil
Svare Ja til min Begier,
Hvad han seer mig tienligt er,
Giver hand i rette Tide,
Sikkert jeg derpaa kan lide.

Digitized by Google

VIII.

Himmeriges Urtegaard og Paradis.

Mel. Sjunge vi af Hiertens Grund, ꝛc.

1.

lskelige Paradis,
Som GUd mig i Aanden viis,
g forlanger inderlig
forflyttes ind til dig.
)ad jeg ønsker Dag og Nat,
:rudi begribes, at
g maae faae din Sødhed fat.

2.

du ædle Urtegaard!
om saa yndigt prydet staaer,
)ldt med mange rare Beed,
g adskillig Herlighed;
)! hvor deilig er din Frugt!
)! hvor liflig er din Lugt!
)! hvad er dit Ansigt smukt.

3.

)u aldeles har mit Sind
Ved din Skionhed taget ind,
)u har gandske knyttet mig
faft ved Elskovs Baand til dig;
Paa mit Hierte har du Hold!

Digitized by Google

Det er gandske i din Vold,
Du mig glæder mangefold.

4.

O hvad er Du fuld med Dyd!
Fuld med ideel Lyst og Fryd!
O hvor smukke Værelser
I dit skiønne Eje er!
O hvor sødt er der at boe!
O hvor glade! o hvor froe
Skal vi leve der i Roe!

IX.

Himmeriges Indvaanere.

Mel. Far Verden far vel! ꝛc.

1.

I Himmelen boer
Og det i uendelig Velstand og Flor,
Min himmelske Fader, den mægtige Gud,
Hvor Vælde og Herredom strækker sig ud
Saa vide at Stiernernes Omgang og Vei
Begriber den ei. :,:

2.

Der bygger og boer
Min Broder og Frelser JEsus, hvis Ord
Mig lover, at han udi Døden til sig
Med venlige Arme annamme vil mig,

D

Og sætte mig blank som den skinnende Soel (*)
Paa Saligheds (**) Stoel. :/:

3.

Der bygger og boer
Min Trøstere Aanden, hvis Tilsagn jeg troer;
Han udi mit Hierte tiltaler mig saa:
Som Arving du vist nok Guds Rige skal faae!
Og selv vil han være min Arvedeels Pant,
Jeg veed det er sandt. :/:

4.

Der bygger og boer
De hellige Engles livsalige Koor,
Som omgaaes usynligt paa Jorden med mig,
Fra Fald mig at frelse bemøder de sig;
Omsider i Døden de fører mig frem,
Og leder mig hiem. :/:

5.

Der bygger og boer
En Skare, som findes usigelig stor,
Af HErrens Udvalgde, som kronede er,
Og Seierens (***) Palmer i Hænderne bær!

(*) Matth. 13, 43. (**) Aab. 3, 21.
(***) Aab. 7, 9.

Digitized by Google

Som lever foruden al Angest og Qval
I Glæde og Pral. :,:

6.

Min stadige Troe
Det er, at jeg sammesteds nyder mit Boe;
Nu har jeg derinde mit Huske og Sind,
Paa Dommedag kommer jeg ganske derind;
Og skal da hos Gud baade Legem og Siel
Fornøie sig vel. :,:

X.

Et roligt og fornøiet Hierte i Gud.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son.

1.

Vær glad i Gud, vær altid glad
Mit Sind og Hierte, thi alt hvad
Han veed jeg har fornøden
Til Liv og Siel, han skaffer mig,
Og til Beslutning Himmerig
Han skienker mig i Døden.

2.

Jeg derfor min Fornøielse
I hannem har alleneste,
Han er det bedste Gode

Af

Digitized by Google

alle Ting, der nævnes kan,
n sande Glæde er og han,
Som drage kan til Rode.

3.

aa Verdens Lysters brede Vei
estandighed der findes ei,
Den staaer paa svage Fødder,
g kastes om, det første der
i lden Vind af Fristelser
Paakommer eller møder.

4.

Vellyst somme fryde sig,
den Fryden er forfængelig,
Ja ofte fuul og skiden;
)en er vel skion af Førstningen,
)g smigrer i Begyndelsen,
Men svier ilde siden.

5.

Som det iblant med Rosen gaaer,
daar den i fulde Blomster staaer,
At man den da afriver;
Saa gaaer det undertiden med
)en jordiske Lykksaligbed,
Kuldkast den hastig bliver.

6.

Langt anderledes er det med
)en Glæde i Guds Kjerlighed,

Den

Den uforandret bliver,
Ja udi Evighed den staaer
Uryggelig, og ei forgaaer,
Det Vidne Skriften giver.

7.

Forunden al Bemængelse
Er Vinen i Guds Kieldere
Ublandet og oprigtig;
Den gandske uden (*) Bærme er,
Hver Dryp og Draabe puur og skiær,
Og overmaade vigtig.

8.

Guds Glæde er saa meget reen,
Den ikke veed af Brek og Meen,
Den haver ikke Lige;
Jeg andre Glæder imod den
Ei agte vil for noget, men
Den er mit Himmerige.

9.

Og denne Glæde er det, at
Jeg til min allerbeste Skat
Og Trøst udkaaret haver;
Til denne Glæde staaer mit Sind,
I denne Glæde jeg mig ind
Med gandske Hierte graver.

10.

*) Esa. 25, 6.

Digitized by Google

10.

et ſmager ſødt og lifligen
t tænke paa vor Herre; men
Det ſødere vil ſmage,
os Gud at være ſynligen
ed Glæde udi Himmelen.
Naar komme dog de (*) Dage?

XI.

Nok om Fornøielighed.

Mel. Far Verden far vel! ꝛc.

1.

Fornøielighed
Ströer Sukker og Honning paa Harm
og Fortred,
Ned Glæde uddrikker den Kalk og den
Skaal,
Som Himelens Herre iſkienker og maal,
Mod Korſet at tage den findes bered,
Fornøielighed. :,:

2.

Fornøielighed,
Er ſtille hen venlig, og ingen Tid (**) vred;
Den

(*) Num. plur. pro ſing. thi i Himmerige er kun een Dag og ingen Nat. Aab. 21, 5. Solen gaaer aldrig ned.

(**) Fordrager alting, forbittres ei. 1 Cor. 12, 5. 7

Den lider og tier, den bærer alt hvad
Der møder paa Veien, dog inder hen glad,
Blant Torne taalmodig den gior sine Fied,
Fornsielighed. :,:

3.

Fornsielighed
Heel rigtig i Tiden at skikke sig veed:
De tungeste Skiebner den letteelig bær,
Og midt udi Heden frimodig den er,
Den kysser paa Riset, og takker til med,
Fornsielighed. :,:

4.

Fornsielighed
Paa lidet kan æde sig vakker og feed,
Den tager til takke med Smuler af Bred,
Den knurrer og pukker ei udi sin Nod,
Den venter i Haabet, og trives derved,
Fornsielighed. :,:

5.

Fornsielighed
Ei lader sig skrekke for Møie og Sveed,
Paa haardeste Stene den ligger fuld blødt,
De beskeste Drøvelser smager den sødt;
Den sig ei bekymrer, naar Verden er vred,
Fornsielighed. :,:

6. For-

(*) 1 Mos. B. 28, 11.

Digitized by Google

6.

Fornøielighed
Bisr Sindet frimodig, af Mistvivl ei veed
:r Tiderne onde, den føier sig dog,
)g drager sin Byrde i Kierligheds Aag;
lt reise til Himmelen er den ei (*) kied,
Fornøielighed. :,:

XII.

Glæde i Gud og det Himmelske.

Mel. Jeg beder dig Fader i Himmerig, ꝛc.

1.

Paa Jorden min Krop og mit Legeme er,
Men Sielen i Himmelen findes,
)id stunder mit Ønske og al min Begier,
Did længes jeg mere og meer,
Et Glimt jeg i Tankerne seer
Af Glæden, som hisset skal vindes.

2.

)eg Verden og Verdens Forfængelighed
For Skade og Skarn ikkun agter,
)et Synlige mættes mit Hjertꝫ ei med,
Men efter den evige Fred,
Som oven til mig bereed,
Med Fyrighed stedse jeg trager.

3. Tid

---

*) Endskiønt der møder Modgang paa Veien.

Digitized by Google

3.

Til Englenes Skare og hellige Koor
Min Andagt sig idelig svinger,
Endskiønt jeg i Støvet en Syndere boer
Dog veed jeg, hvor Jesus opfoer,
Til hannem mit Hierte med stor
Forlystelse iler og springer.

4.

Den Salighed, som alle Helgene skal
Hos Herren evindelig nyde,
Mig svever i Brystet, er Veien end smal,
Jeg dog ind i Himmelens Sal
Skal igiennem Torne og al
Gienvordighed lykkelig bryde.

XIII.

Længsel til at adlyde Gud.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

1.

Den Vei der gaaer til Himmerig,
Derpaa min Fod forlyster sig,
Det er min Hu og Længsel,
At giøre hvad den fromme Gud
Paalegger udi sine Bud,
Dog hindrer mig mit (*) Fængsel.

2. Min

(*) Rom. 7, 23. Et Guds Barn holdes som fangen af sin skrøbelige og onde Natur, at han ei kan der han vil.

Digitized by Google

2.

Min ſtørſte Hiertens Glæde er,
At holde Guds Befalinger,
Jeg gierne ham vil lyde;
Og om jeg kunde, ſandelig
Da ſkulde jeg mod ham ei mig
I nogen Ting forbryde.

3.

Jeg mere her forlanger ei,
End at jeg maae paa rette Vei
Et helligt Liv fremdrage,
Og ſiden herfra ſaligen
Ende, og arve Himmelen,
Naar jeg ſkal Afſked tage.

4.

Jeg under Verden intet af
Mit Hierte, Gud, ſom mig det gav,
Skal have det allene;
For Jorden lukker jeg det til,
Den det for Gud oplade vil,
Ham troelig det ſkal mene.

XIV.

En Ærekrands at legge paa Gud,
ſammenſat af de fornemſte Navne, hvilke

Digitized by Google

Gud har behaget i den hellige Skrivt at tilegne sig, fremstillet udi to Sange, den første synges som:

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

I.

Gud flux over alle Guder,
En almægtig Gud du er!
Jeg din (*) Herlighed bebuder,
Og en Ærekrands dig bær,
Den paa dig jeg kaster med
Aandelig Frimodighed,
Og er vis du ikke vredes,
For jeg dig begegn saaledes.

2.

Jeg af dine egne Navne
Krandsen binde vil og snoe,
Som dit Hierte skal omfavne
Udi Kierlighed og Troe;
Jeg kan ikke bare mig,
Jeg jo høit og lydelig
Skal om dine Navne sjunge
Med en glad og lystig Tunge.

3. Ver-

(*) Saadan som jeg kan, ej som jeg burde og vilde.
(**) I det jeg holder dig det store Navn for, saa gjorde David ꝛc.

Digitized by Google

3.

erdens Skabere du heder,
Jordens Klode du har giort,
Imelen din Haand udbreder,
Alting baade Lidt og Stort,
Levende og døde Kree
For en kunstig Mestere
ig erkiende, og fortælle
m din Visdom, Magt og Vælde.

4.

ores Frelser og Forløser
Du og er af alskens Nød,
røst og Salighed vi øfer
Imod Satan, Synd og Død,
Af din Qval og Lidelse,
Hvormed du betalede
or den gandske Verdens Brøde,
er du dig lod villig døde.

5.

u en Konge over alle
Konger stoer og mægtig er,
ig til Fode de maae falde,
Og bekiende en og hver,
At du (*) Sene æres bør
For hvis Vælde, dem tilhør,

) De maae sige: Ikke os Herre, men dit Navn bør Æren. Psalm. 115, 2.

Digitized by Google

Sig dit Herredom udstrekker
Videre, end Solen rekker.

6.

Alle dig en Fader kalde,
O et sødt og lifligt Navn!
Du er Fader, derfor falde
Vi med Glæde i din Favn.
Vi som Børn er dristige,
Visse og forsikkrede,
At du er vor rette Fader,
Som os ingen Tid forlader.

7.

Du er vores Ven og (*) Broder,
Ja en Broder troe og huld,
Vi af dig alt godt formoder;
Thi af Naade er du fuld:
Du beviser aabenbar,
At du Broders Hierte har,
Og i Forsvar dine tager,
Og din Haand fra dem ei drager.

8.

Vi i dig en (**) Brudgom haver,
Du os elsker som din Brud,
Derfor mange skionne Gaver
Du til os og deler ud,

Udi

(*) Matth. 12, 50. (**) Esa. 62, 5.

Digitized by Google

Udi Himmeriges Sal
Vores Brøllup holdes skal
Der vil vi med dig vor kiære
Gud og Fader boe og være.

XV.

Naar disse otte Vers ere siungne; kan et Guds Barn lidet drage sin Aande, og imidlertid sende nogle Hiærte-Suk til Himmelen, hvorefter han igien, om saa behager kan tage den anden Deel for sig af Guds Ærekrands, hvis Melodie er:

Mel. Som Hiorten med Tørst ꝛc.

1.

Du vor Trøstere med rette
Maae o Gud! nok kaldes; thi
Du giør vore Hierter lette,
Og udøser derudi
Alle slags Huspalelse
Imod Sielens Qval og Vee;
Saa vi rolige og trygge
Leve under Lammets Skygge.

2.

Du som Vægtere og Hyrde
Tager dig os stedse an,

Digitized by Google

Større gior du ei vor Byrde,
End du veed, vi taale kan;
Du os vogter troligen,
Og forsørger stille hen
Med fornøden Brød og Klæde,
Saa vi os i dig maae glæde.

3.

Du er vores Skiold og Klippe,
Vores Værn og faste Muur,
Som kan ei slaae Feil og glippe;
Ligger Fienderne paa Luur,
Og vil overvælde os,
Da kan vi dem byde Trods!
De som agte os at støde,
Selv de blive skiendt og øde.

4.

Du er Fredens Gud, og giver
Os i Hierterne din Fred,
Ja vor Fred du selv og bliver,
Og dit Folk velsigner med
Fred for farlig Ildebrand,
Fred for Sværd og Fiendens Haand;
Du forlener ogsaa dine
Fred for evig Qval og Pine.

Digitized by Google

5.

Du er Veien, som os fører
Ind i det forjette Land,
Du vort Sind og Hierte rører,
Du opmintrer Siel og Aand,
At vi med alvorlig Flid
Ideligen stunder did,
Og fordi du os ledsager,
Feil af Kaasen vi ei tager.

6.

Du er Christendommens Læge,
Som Samvittighederne,
Der er somme, veed at qvæge,
At de blive stillede.
Vi i dine dybe Saar
Lægedom mod Synden faaer,
Den Bekrugstede du trolig
Dig antager, og gior rolig.

7.

Du er vores Kraft og Styrke,
Du er vores Liv og Mod,
Al den Stund vi dig kun dyrke,
Snubler aldrig vores Fod.
Naar vi kommer engang til
Dødens Mørke Dal, da vil

Digitized by Google

Du os saadan Kraft indgive,
At vi Seier-Herrer blive.

8.

Du er vores Lys og Lygte,
Du er vores Soel og Glands,
Dig vi elske, dig vi frygte,
Du opfylder Sind og Sands.
Ved dit Evangelio
Og den Christelige Troe
Du i vore Hierter skinner,
Hvor dit Kundskabs Lys oprinder.

9.

Til din Kirke er du Døren,
Du er ogsaa Døren til
Vores Lykke, Drivt og (*) Gioren,
Derfor vi og bygge vil
Frit paa dig vor Salighed,
Og vor gandske Velfærd med:
Vi vil og omsider stige
Ind ved dig i Himmerige.

XVI.

(*) I dit Navn og Tilsagen vil vi gaae ind i vort Arbeide og giøre vore Gierninger. Col. 3, 17.

Digitized by Google

XVI.

Nytte af Jesu Navn.

Mel. Hvo sig fortroster ꝛc.

1.

Dit Navn jeg bærer
O Jesu i min Mund,
Dit Navn jeg ærer
Af Hiertets ganske Grund,
Dit Navn jeg tegn og skriver ind
Ned en varig Pregning udi mit Bryst og Sind,
Udi mit Bryst og Sind.

2.

Jeg haver fundet
I det et Kilde-Veld,
Hvoraf er rundet
Alt Godt til Liv og Sæl.
Jeg sige maae: Det Navn har Klem,
Nerkelig det haver mig hiulpet frem og frem,
Mig hiulpet frem og frem.

3.

Det Navn har lettet
Min Byrde dagligen
Og meer udrettet
I mine Sager, end

Digitized by Google

Min egen Mote eller Sveed,
Derfor det skal prises med al Ærbødighed
Med al Ærbødighed.

4.

Fremdeles tager
Jeg sammne Jesu Navn,
Og deraf drager
Bestandig Hielp og Gavn;
Jeg har til det saa stor en Lid,
Som jeg kan ei sige, det gior min Tilstand blid,
Det gior min Tilstand blid.

5.

Det Navn al Vaade
Afværger idelig,
Med Trost og Naade
Det stedse kroner mig;
Det er en Muur omkring mit Boe,
Mig gior indvortes i Sielen glad og froe,
I Sielen glad og froe.

6.

Det Navn bereder
Min Lykke og mit Brod,
Det Navn mig leder
Uskad forbi al Nod,

Digitized by Google

Det Navn i Dødens sidste Blund
Ogsaa mig forlener en salig Afskedsstund,
En salig Afskedsstund.

7.

Det i Guds Rige
Mig ogsaa lukker ind,
Der skal jeg sige
Med et fortrøstet Sind:
For Kronen, som jeg haver paa,
Jesu Navn allene jeg evig takke maae,
Jeg evig takke maae.

XVII.

Gud er de Troendes Trøst.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

1.

Gud er min Tillid og min Trøst,
Han har mig skabt og igienløst,
Mig i sin Barm han bærer;
Paa mig han tænker idelig,
Han klæder og opholder mig,
Og uden Mangel nærer.

2. Han

Digitized by Google

2.

Han elsker mig, det kiendes paa,
Han hindrer Satan at han maae
Mig intet Ondt tilføie,
I Gabet han heel troelig staaer,
Og mig beskiermer hvor jeg staaer,
Med egen Haand og Øie.

3.

Han ved sit Hierte legger mig,
Der hviler jeg saa tryggelig,
Og mig i sine Hænder
Han kierligst tegnet har, saa han
Mig ingenlunde glemme kan,
Men for sit Barn mig kiender.

XVIII.

Guds Ords Ypperlighed.

Mel. Fryd dig, du Christi Brud! ꝛc.

1.

Guds dyrebare Ord
Er paa den ganske Jord
Det ædelste og bedste,
Til hvilket jeg vil feste
Min ganske Hu og Villie,
Og mig derefter stille.

2. Guds

Digitized by Google

2.

Guds Ord mig giører vis
Om Salighedernes
Erlangelse og Eie,
Der styrer mine Veie,
Vos mig i alle Maade
Der herske skal og raade.

3.

Guds Ord en Ild det er,
Som mine Længseler
I Aanden saa optænder,
Alt Hiertet ganske brænder
Til Gud ogsaa min Neste
Alt tiene til det beste.

4.

Guds Ord det er et Speil,
Som viser mig min Feil,
For mig det rigtigt setter
Mit Levnets Feil og Pletter,
Og naar jeg dem beskuer,
Mit Sind da skjelv og gruer.

5.

Guds Ord er og min Trøst,
Som det beklemte Bryst
Forbinder og helbreder,
Og mig til Jesum leder,

Paa

Digitized by Google

Paa ham det saasom peger
Og siger: Han mig lærer.

6.

Guds Ord det er den Skat
Mig fryder Dag og Nat,
Al Verdens Guld og Eje
Mod det kan intet veje,
Det bedre er end rare
Og kostelige Vare.

XIX.

Rok om Guds Ord.

Mel. Fryd dig, du Christi Brud! ꝛc.

1.

Guds Ord det er min Deel,
Som bliver altid heel,
Der ingen Tid aftager,
Langt mindre mig bedrager:
Det holder fast i Noden,
Og saliggior i Doden.

2.

Guds Ord det er en brav
Og meget vakker Stav,
Ved den min Siel sig styrter
Og giennem Verden flytter,

Den

)en skal mig ogsaa lige
indlede i Guds Rige.

3.

Guds Ord mit Sværd det er,
Som alle Fristelser,
5amt Dievle, Løver, Drager,
)aa Flugten slaaer og jager,
)et Sværd skal ogsaa fælde
)en grumme Dødens Vælde.

4.

Guds Ord det er min Lyst,
Som hemmelig og tyst
Nit Hierte giennemtrænger,
Ved Sødhed og bemænger
Nit Sind med mange Glæder,
5om deri sig indæder.

5.

Guds Ord det ligger mig
I Tanker idelig,
)et gior, at Sielen vaager
indog i Nattens Taager,
)a alle mine Sandser
)et fylder og indskandser.

6.

Guds Ord det er en Vej
Ved hvilken Gud og jeg

For-

Digitized by Google

Fortrolig med hverandre
I denne Verden vandre,
Det fører os og sammen
I Evighedens Gammen.

XX.

Begiering til Gud om den Hellig Aand.

Mel. Jeg beder dig Fader i Himmerig, x.

1.

Kom Hellig Aand, du min Salighed Pant!
Kom søde og Himmelske Due!
Med Troen i Daaben i mig du oprandt
Hvor du dig og til mig forbandt,
Kom ind i mig, at du der kan
Et godt og smukt Levnet udrue.

2.

Tag du mig ved Haanden, ledsag du min Fod,
Du skal mine Gange indrette,
At jeg dig ei nogen Tid giører imod,
Det dyre og hellige Blod,
Som Jesus paa Korset udlod,
Mig dagligen rense og tvette.

3. Vær

3.

Vær du min Raadgiver, vær du og min Vei!
Som Förmand du mig skal ledsage,
At jeg paa min Vandring til Udyder ei
Afvrier, o sig ikke nei!
Indtag du mig ganske, at jeg
I Gudsfrygt min Tid maa fremdrage.

4.

Ned Bønner, med Taare og dybeste Suk
Jeg ind i Guds Rige vil stige,
Dit Die til mig *) giennem Skyerne buk,
Min Angest med Glæde udsluk!
Og mig udi Døden indluk
I Verens det herlige Rige!

XXI.

Om Guds Beskiermelse.

Mel. Siunge vi af Hiertens Grund, &c.

1.

Hvor jeg ligger eller gaaer,
Hvor jeg sidder eller staaer,

D Har

*) Dette er talt menneskelig Viis; thi Skyerne er ikke nogen Skillerums Væg imellem os og den Hellig Aand; thi han boer i vort Hierte.

Digitized by Google

Har jeg Guds Beskiermelse
Til min Værn og Vægtere;
Herrens Engle leire sig
Allevegne rundt om mig,
Og mig vogter idelig.

2.

Himmelen jeg har til Skiold
Imod alles List og Vold,
Gud mit fulde Harnisk er
Mod den Ondes Fristelser.
Jeg vil intet grue; thi
Mig jeg har indsluttet i
Herrens Hevd, som staaer mig bi.

3.

Gaaer jeg giennem Ild og Vand,
Jeg dog ei forderves kan;
Thi den Allerhoieste
Gud er min Medfølgere;
Mine Dage, mine Aar,
Mine Lemmer, mine Haar
Ikke nogen Skade faaer.

XXII.

Tillid til Gud.

Mel. O Gud efter dig mig forlanger ꝛc.

1. A

Digitized by Google

1.

I den Tid jeg haver levet,
Er jeg vel forsørget blevet
I min Tilstand og mit Kald;
aab jeg har, at i de Dage,
om fremdeles er tilbage,
Jeg og vel forsørges skal.

2.

hi den samme Gud og Herre,
om behaget har at nære
Mig fra første Fødsels-Stund,
kal for mig fremdeles drage
aders Omhue, og mig tage
I sin Hevd til sidste Blund.

3.

g naar Dødens Kamp og Vælde
ig besøger for at fælde
Mit Paulun og Legem ned,
a vil Gud og være rede,
trax ved Englene at lede
Sielen ind til Salighed.

XXIII.

Nok om Tillid til Gud.

Mel. Dagen viger og gaaer bort ꝛc.

Digitized by Google

1.

Gud er min den sødeste
Glæde og Fornøielse,
Gud min Læremestere,
Gud min Vederqvægelse.

2.

Gud min Rigdom og mit (*) Guld,
Gud min Fader troe og huld,
Gud min Ven og Yndere,
Gud min Sieles Prydelse.

3.

Gud (**) min Alder og min Tid,
Gud min faste Borg og Lid,
Gud min Værn, min Muur og Vagt,
Gud min Styrke og min Magt.

4.

Gud min Frelsere i Nød,
Gud min Sålighed i Død,
Gud min Velfærd, Lykke, Liv,
Min i Evighed du bliv.

XXIV.

Nok om Tillid til Gud.

Mel. Naar vi i største Nøyen staae ꝛc.

I. T

(*) Aab. 3, 18.
(**) 5 Mos. B. 30, 20.

Digitized by Google

1.

Vil Gud min Sag jeg trolig stil,
Og ham for Fader kiende vil,
an skaffer mig alt hvad han veed
ig tiener til Fornødenhed.

2.

ans Forsyn gior mig daglig glad,
ornøiet lever jeg med hvad
ans milde Hænder rekker mig,
g lader Verden jevne sig.

3.

ud har nu i saa mange Aar
orsparet mine Hoved-Haar,
ud har mig baaret i sin Favn,
g altid været paa mit Gavn.

4.

refter han fremdeles skal,
denne Verdens Jammer Dal
rsørge og beskierme mig,
rtil han har forpligtet sig.

5.

g tvivler ikke paa at han
baade vil, saa ogsaa kan
lskikke mig saa meget Brød,
om jeg behøver til min Død.

Digitized by Google

6.

Jea derfor vil ei plage mig
Med Dkovelse og anden slig
Uroligheð, men sige saa:
Gud for min Skiebne raade maae.

XXV.

Fierde Sang om Tillid til Gud.

Mel. Behold os Herre ved dit Ord ꝛc.

1.

Gaaer det iblandt, o Christne Siel!
Dig noget tvert, dig dog ei qvæl!
Den Gud, som boer i Himmelen,
Har du til Fader og til Ven.

2.

Og al den Modgang du udstaaer,
Ham sandelig til Hierte gaaer!
Han kan dog ikke bare sig,
Han skal jo vederqvæge dig.

3.

Er Tiden ond, Gud er dog god,
O vil paa Sorrig raade Bod,
Raad veed han mange tusinde,
Naar du veed ei et eneste.

4. Op

4.

Opvark du kun dit Embede,
Befal saa Gud det Øvrige;
Og naar du har forrettet dit,
Tænk da: Gud gior nok ogsaa sit.

XXVI.

Femte Sang om Tillid til Gud.

Mel. Synge vi af Hiertens Grund ꝛc.

1.

Gud du bliver dog min Gud!
Du min Brudgom, jeg din Brud,
Du min Fader, jeg dit Barn!
Jordens Glands mod dig er Skarn,
Du min Hyrde, jeg dit Faar,
Du min Skaber, jeg dit Kar,
Alle Ting i dig jeg har.

2.

Gud du bliver dog min Gud,
Jeg ei agter om hvis Brud
Mig de Onde giøre vil,
Du kuldkaster deres Spil;
Kunde du vel see derpaa,
At jeg skulde undergaae?
Nei, sligt ikke tænkes maae.

Digitized by Google

3.

Gud du bliver dog min Gud,
Verdens Lyster og Ukrud
Ikke mig indtage skal,
Dig tilhører jeg med al,
Al min Evne og Forstand
Hvad jeg mægter, har og kan,
Ydes dig min Frelsermand.

4.

Gud du bliver dog min Gud,
Siel og Legem, Been og Hud,
Sind og Sandse, Liv og Aand
Jeg antvorder i din Haand,
Og er vis forsikret, at
Du mig vogter Dag og Nat,
Saa med mig det vel er fat.

5.

Gud du bliver dog min Gud,
Naar mit Lys [illegible] slukkes ud,
I den sidste Kamp og Strid
Vil jeg dog med den Tillid,
At du selv vil lyse mig
Ved dit Aasyn glædelig
Ind til dig i Himmerig.

Digitized by Google

XXVII.

Kierlighed til Gud.

Mel. Jeg lofver høit op Dine mine ꝛc.

1.

Saa vidt jeg kan, af ganske Siel
Jeg elsker dig Immanuel,
Og hvis jeg mægter og formaaer
Indvortes og udvortes, staaer
Dig aabent for, jeg intet spar
Og skiul for dig, af hvis jeg har.

2.

Alt hvad der findes udi mig,
Som rører og bevæger sig,
Vil jeg aldeles øse ud
Paa Lyst og Kierlighed til Gud;
Din Elskov hersker i mit Sind,
Den har mit Hierte taget ind.

3.

Af Kierlighed jeg knyttes saa,
At jeg din Fange være maae;
Mig selv jeg ikke mægtig er,
Du har ved dine Sødheder
Mig i din Vold, paa Siel og Aand
Og al min Agt du har lagt Baand.

Digitized by Google

4.

Den Attraa, som jeg bær til dig,
Aldeles overvinder mig,
Jeg kan ei giøre andet end
Der fordres af et Barn, en Ven;
Mit Hierte bundet er til dit,
Og er nu ikke længer mit.

5.

Jeg ſtevner hvert et Ledemod,
Jeg ſtevner hver en Draabe Blod
Som i mig er, at jeg dermed
Vil favne dig i Kierlighed.
Med Tanker, Ord og Gierninger
Din Eiendom jeg bleven er.

6.

Her vil jeg elſke dig ſaadan,
Som jeg af al min Evne kan;
Jeg veed du under mig ſaa vel,
Dig er jeg ſkyldig ſamme Skiel.
O! var min Evne og min Magt,
Som jeg har Villie, Lyſt og Agt!

XXVIII.

Takſigelſe til Gud for beviiſte Godhed.

Mel. Guds Godhed ville vi priſe ꝛc.

1. Jeg

1.

Jeg takker dig min Fader,
Jeg priser dig min Gud,
Mit Hierte jeg oplader,
For dig det bredes ud,
Min Tunge fryder sig,
Min Siel af Glæde springer,
I Høiheden til dig.

2.

Blant Englerne (*) fremtræder
Jeg med min Rogelse,
Fri Adgang du tilstæder
Jo dine Troende,
Det stoler jeg og paa,
Det er min Lyst at (**) giøre
Dig Ære, og udføre
Hvad dig behage maae.

3.

Du alle Ting forvalter
Saa smukt og viselig,
At David i sin Psalter
Maae nok ophøie dig,

Ja

(*) I Aanden, conf. Aabenb. 8, 3.
(**) Vi arme Syndere kan ingen Ære giøre Gud, dog oprages der, som vi giorde ham Ære, naar vi lyde, elske, tiene og takke ham.

Digitized by Google

Ja al Naturen med
Dig og til Fode falder,
Og slig en Mester kalder,
Som ei af Lige veed.

4.

Dit Forsyn og bereder
Saa meget vel mit Brød,
Dit Øies Lys mig leder,
Saa jeg har ikke Nød;
Du mig forsørger saa,
At alle mine Dage
Kan af din Godhed smage,
Det jeg bekiende maae.

5.

Med Skiønsomhed betænker
Jeg slig Velsignelse,
Som du saa flittigt skienker
Udi mit Begere;
Du venlig seer til mig,
Fred over mig du lyser,
Det Onde bort du kyser,
Saa det maae pakke sig.

6.

Min Stand du har indhegnet
Med al Lyksalighed,
Udi mit Skiød er regnet
Mangfoldig Naade ned,

Jeg

Jeg ikke tælle kan
De mange skiønne Gaver,
Som jeg annammet haver
Udaf din runde Haand.

7.

Naar jeg har Hielp behøvet,
Da har du hiulpet mig,
Naar jeg har vær't bedrøvet,
Da har du rigelig
Huſvalet mig med Trøſt,
Og mig i alle Maade
Fra Drøvelſe og Vaade
Betimelig forløſt.

XXIX.

Et taknemmeligt Hierte ydes Gud.

Mel. Fryd dig, du Chriſti Brud! ꝛc.

1.

Alt hvad ſom der er mit
Af meget eller lidt,
Af Gud jeg haver faaet,
Fra ham det er udgaaet,

For

For det han og skal have
Mit Hierte til en (*) Gave.

2.

Der jeg i Fødselen
Kom frem, da var Gud den,
Som mig til Lyset bragte,
Og Førlighed forstrakte;
For dette Gud skal have
Mit Hierre til en Gave.

3.

I Favnen Gud mig tog
Velsignede mig, og
I Daaben mig sit Rige
Som Arving lod tilsige;
For dette Gud skal have
Mit Hierte til en Gave.

4.

Og siden fra den Tid
Har Gud med største Flid
Mig faderlig ernæret,
Og paa mit Bedste været;

For

(*) Men det kan intet forslaae mod de bekomne Gaver, dog vil jeg give Gud det jeg har, og fordi jeg bærer ham mit Hierte i Jesu Navn, og bestenkt med Jesu Blod, saa troer jeg, at Gud skal tage kierlig imod Gaven, hvor ringe den end er.

Digitized by Google

for dette Gud skal have
Nit Hierte som en Gave.

5.

Min Lykke og min Stand
Med Flid indhegner han,
Nin Velfærd han ei glemmer
Ren stedse den forfremmer;
for dette Gud skal have
Nit Hierte til en Gave.

6.

Gud giører Englene
Til mine Vægtere,
Som mig skal allevegne
Ledsage og indhegne;
for dette Gud skal have
Nit Hierte til en Gave.

7.

Om Natten tryggelig
Jeg hviler, thi Gud mig
Ned sine Vinger dækker,
Saa intet Ondt mig skrækker;
For dette Gud skal have
Nit Hierte til en Gave.

8.

Om Dagen følger Gud
Mig baade ind og ud,

Beva-

Digitized by Google

Bevarer mine Lemmer,
Og alt mit Verk forfremmer.
For dette Gud skal have
Mit Hierte til en Gave.

9.

Naar jeg har været sted
I nogen Slags Fortræd,
Da haver Gud mig reddet,
Og med sin Bistand glædet.
For dette Gud skal have
Mit Hierte til en Gave.

10.

Gud mig og skienkede
Sin Søn, vor Frelsere,
Som for min Synd og Brøde
Paa Korset leed og døde.
For dette Gud skal have
Mit Hierte til en Gave.

11.

Sin Aand den gode Gud
I mig og øser ud,
Som Sindet vederqvæger,
Oplyser, trøster, læger.
For dette Gud skal have
Mit Hierte til en Gave.

12. Af

Digitized by Google

12.

Af Naade Gud og mig
Forlener Himmerig,
aar jeg fra Verden drager,
g vist nok det indtager.
r dette Gud skal have
it Hierte til en Gave.

XXX.

ligeledes Taknemmelighed til Gud.

Mel. Vender om med Poenitentze ꝛc.

1.

ommer alle, som kan bære
Nogen Byrde, kommer hid!
g til Herren bærer Ære!
Giører eders bedste Flid!
undene med Tak opfylder,
illigt Gud det jo forskylder.

2.

orene (*) for ham oplukker!
Tager ham i Hiertet ind!
dmygst ham tilbeder! sukker
Med et smukt andægtigt Sind!

(*) Aab. 3, 20.

Digitized by Google

Ingen spare Maal og Mæle,
Men for ham med Hæder knæle!

3.

Alle har han hiulpet, alle
Bor igien at love ham,
Og hans høie Navn paakalde,
Ellers var det Spot og Skam,
Hver for ham sin Harpe stemme,
Og haus Ære ei forglemme.

4.

Thi det Gode, som vi nyder
Af Guds faderlige Haand.
Os erindrer og paabyder,
At vi med en fyrig Aand
Og med en frivillig Tunge
Om hans Kierlighed skal sjunge.

5.

Meer end nokſom Gud fortiene
Kan den Tak, af os han faaer,
Ja vi reent ud maae bekiende,
Den slet intet dog forslaaer.
Imod det vi burde yde,
Om Gud Retten skulde nyde.

6.

Meget vel han os jo pleier,
I hans Haand vi tegnet staaer,

Digitized by Google

Alle vore Saar han læger,
Og forbedrer vore Kaar.
Han at give er tilrede
Naar vi ham om noget bede.

7.

Han os med sit Die freder,
Bærer os udi sin Favn,
Vores Lykke han opleder
Hvad der tiener til vort Gavn,
Han os efter Haanden skienker,
Og os meget vel betænker.

8.

Og naar vi paa Jorden ikke
Længer Boelig have skal,
Engle-Bud vil Gud da skikke
Efter os, og i sin Sal
Meget venligt os tiltage,
O! hvor sødt vil det ei smage!

9.

Saadant maae vi ei forgiette,
Ei i Glemmebogen slaae,
Men for Øiet altid sætte,
Og med Andagt tænke paa
Slig og anden overmaade
Guds Bevaagenhed og Naade.

Digitized by Google

10.

Vi paa ham vil kaste Krandser
Af retsindig Lov og Priis,
Ære ham med alle Sandser,
For hvad Godt han os bevtis;
Ja enhver, som Mund oplader,
Skal ham kalde Abba Fader!

XXXI.

Tredie Sang om Tak til Gud.

Mel. Jesu søde Hukommelse ꝛc.

1.

Saa længe Gud mig Livet spar,
Saa længe som jeg Aande har,
Vil jeg, det flittigste jeg kan,
Berømme Gud min Skabermand.

2.

Af Englene sin Lov han faaer,
Af mig, saa meget jeg formaaer,
Han og sin Ære nyde skal,
End og i denne Jammerdal.

3.

Guds Lov og Hæder smager sød,
Den er mig kiærere end Brød,

Langt

Langt heller jeg det miste vil,
End am Guds Naade tie stil.

4.

Det er min allerbedste Mad,
At prise Gud, og giøre hvad
Som ham kan være til Gefal,
Derpaa jeg mig beflitte skal.

5.

Det er af Herrens milde Haand
Jeg haver Legem, Siel og Aand,
Min Velfærd og min Salighed
Af anden Herkomst ikke veed.

6.

Guds Miskundhed har over mig
Over Morgen-Stund fornyet sig!
Velsignet stedse haver han
Mit Brød, min Helbred og min Stand.

7.

Naar jeg har raabt, da har han svart,
Og ei paa Trøst og Redning spart,
Men hiulpet mig i rette Tid,
Og for min Frelse giort al Flid.

8.

Og omendskiønt jeg grovelig
Mod Gud har tit forgrebet mig,

Digitized by Google

Saa har han dog af Kierlighed
Min Synd og Udyd hyllet ned.

9.

I alle Maader har han vel
Forsørget mig til Liv og Siel,
Det bedste Gode han til mig
Dog haver giemt i Himmerig.

10.

Om dette jeg nok tale maae,
Og med mit Hierte ponse paa,
Den Stund min Mund kan rore sig,
Vil jeg, o Fader, takke dig.

XXXII.

Fierde Sang om Tak til Gud.

Mel. Lover nu Herren! lover nu Herren ꝛc.

1.

Tak, fromme Fader! Tak, fromme Fader!
Som stedse lader
Mig under dine Vingers Skygge hvile,
Vingers Skygge hvile,
Saa jeg kan trodse Satans Skud og Pile.
Tak, fromme Fader! Tak, fromme Fader!

2. Med

Digitized by Google

2.

ed Haand og Øie, med Haand og Øie
Min Velfærd vaie:
Agt og Hevd du alle Tider tager,
Alle Tider tager,
g for min Lykke trolig Omhu drager.
ak, fromme Fader! Tak fromme Fader!

3.

in Fod du leder, min Fod du leder,
Min Dug du breder,
u rigelig forskaffer mig de Klæder,
Skaffer mig de Klæder,
eg har behov, saa og det Brød jeg æder;
ak, fromme Fader! Tak, fromme Fader!

4.

or alle Farer, for alle Farer
Og skiulte Snarer
ig Dag og Nat du vogter og befrier,
Vogter og befrier;
ligt sig et somme kan, at jeg forties,
ak, fromme Fader! Tak, fromme Fader!

5.

e mange Gaver, de mange Gaver
Jeg haaet haver
lf dine runde faderlige Hænder,
Faderlige Hænder,

Digitized by Google

For dennem Tak jeg dig af Hiertet send
Tak, fromme Fader! Tak, fromme Fad

6.

Og naar i Døden, og naar i Døden
Jeg blev forbøden
Dig mere Lov paa Jorden at bevise,
Jorden at bevise,
Saa vil jeg dig i Himmerige prise.
Tak, fromme Fader! Tak, fromme Fader!

7.

Der skal det være, der skal det være
Min Lyst, o Herre!
Dig alle Kongers Konge at paakalde
Konge at paakalde,
Og benedide iblandt de Udvalgde.
Tak, fromme Fader! Tak, fromme Fader!

XXXIII.

Femte Sang om Tak til Gud.

Mel. Mind nu op i Jesu Navn! ꝛc.

1.

Herre jeg vil prise dig,
Dig skal Mund og Hierte bære
Allehaande Lov og Ære,
Den du mig fortient af mig;

Hvad

ad jeg giører eller lader,
Hvor jeg kommer, hvor jeg er,
jeg ofre dig, min Fader,
flittige Taksigelser.

2.

Herre! jeg vil prise dig,
ar jeg i din Kirke kommer,
or du Jorderiges Dommer
handler og omgaaes med mig,
or din Aand mig underviser,
Hvor din Søn (*) den Himmel-Mad,
dit Ord min Siel bespiser,
Saa jeg bliver hierteglad.

3.

Herre! jeg vil prise dig
nit eget Huus og Bolig,
or jeg mærker, at du trolig
yser Freden over mig.
ad jeg eier eller haver,
Stedse du velsigner saa,
jeg dine Naadens Gaver
Seer hos mig i hver en Vraa.

4.

Herre! jeg vil prise dig
nit Embedes Bedrivter,

(*) Joh. 6, 32.

Digitized by Google

Viselig du alting stifter,
Det forneemmer jeg hos mig:
Standen, hvori du mig satte,
Holder du i Hevd og Fred;
Saa jeg kan ei noksom skatte
Herre! din Forsynlighed.

5.

Herre! jeg vil prise dig
Paa mit Leje, og dig ære,
Som saa gunstig vilde være,
Seng og Søvn at unde mig.
Klæderne, hvorpaa jeg ligger,
Klæderne, hvori jeg gaaer,
Du mig skaffer og tilskikker,
Af din Haand jeg dennem faaer.

6.

Herre! jeg vil prise dig
Ved mit Bord, hvor du mig mætter,
Hvor du dagligen fremsætter
Baade Brød og Suul for mig;
Med fornøden Mad og Drikke
Nærer du mig troligen,
Og i Glemme-Bogen ikke
Slaaer min Tarv og Velfærd hen.

7.

Herre! jeg vil prise dig
Paa min Reise, Vei og Vandring,

For

: al sørgelig Forandring,
Stedse du beskiermer mig.
evegne, hvor jeg flytter
Foden frem, der gaaer du med,
fra Vaade mig beskytter
Ved din store Miskundhed.

8.

Herre! jeg vil prise dig
min Velstand, Lyst og Glæde,
i din Godhed jeg vil qvæde,
Som du øser ud til mig.
mod mig er rund paa Naade,
Jeg bør ogsaa være (*) rund
t hædre dig, og baade
Takke dig med Sind og Mund.

9.

Herre! jeg vil prise dig
)er Kaarsets Qval og Ange,
ar jeg er beklemt og bange,
Kommer du med Trøst til mig
nin Sorrig du mig glæder,
f min Nød du staaer mig bi,
ø din Hielp jeg alle Steder
Bliver for al Fare fri.

10. Her-

(*) Men hvad er min Rundhed i at takke, mod Guds Rundhed i at give.

Digitized by Google

10.

Herre! jeg vil prise dig
For mig selv gedulgt og lønlig,
Dyrke dig i Eenrum bønlig,
Det du ædsker og af mig (*);
Naar jeg kommer i mit Kammer,
Døren jeg i Laas da slaaer,
Ind med mig jeg (**) dig annammer,
Du det (***) dulgte Offer faaer.

11.

Herre! jeg vil prise dig
Offentlig og aabenbare
Iblant en og anden Skare,
Jeg kan ikke bare mig,
Jeg for alle jo skal tale
Frit om dine Gierninger;
Men jeg kan dog ei afmale
Dig saa yndig, som du er.

12.

Herre! jeg vil prise dig
Paa det sidste og i Døden,
Det jeg haver da fornøden,
At du blive skal hos mig.

Om

(*) Matth. 6, 5.

(**) Er talt menneskelig Viis, thi Gud kan hverken udelukkes eller indelukkes, saasom han er allevegne.

(***) Dulgt for Verden, saa at ingen veed af det Offer.

Digitized by Google

mit Mæle da vil falde;
Saa skal (*) Hiertet holde ved
som Fader at paakalde
Nidt i Dødens Bitterhed.

13.

Herre! jeg vil prise dig
ar du lader mig indkomme
it Rige til de Fromme,
Der skal jeg ret yttre mig;
vil jeg dig benedide
Ned forklaret Legeme,
af andet ikke vide,
End din Love Udbredelse.

XXXIV.

muntring til andre, at de love g prise Herren, efter Anledning af Psalm. 148.

Mel. Vender om med Poenitentze &c.

1.

Der Gud i Engle-Skare!
Med haus Ære Himmelen

Fyl-

(*) Kan Tungen ei tale, saa skal Hiertet sukke, g om Forstanden og gaaer bort, at jeg ikke lv kan sandse, da troer jeg, at den Hellig land skal være min Tunge og Tolk, og af it Hierte raabe til Gud min Fader for dig.

Digitized by Google

Fylder! og hverandre svarer,
For at takke Skaberen!
Alle skal til Herren bære
Idel Hæder, Priis og Ære.

2.

Lover Herren I Udvalgde,
Som de hvide Kiortler bær!
Ned for Stolen skal I falde!
Lammet er det nokſom værd.
Alle skal til Herren bære
Idel Hæder, Priis og Ære.

3.

Lover Herren alle Stater!
Alle høie Hoveder!
Konger, Fyrster, Potentater,
Som paa Thronen satte er.
Alle skal til Herren bære
Idel Hæder, Priis og Ære.

4.

Lover Herren alle Præster,
Som hans Hiord antvordet er,
Og paa eders Hierter fæster
Himmelens Befalinger!
Alle skal til Herren bære
Idel Hæder, Priis og Ære.

Digitized by Google

5.

ver Herren alle Fædre,
Eders Underhavende
lder ogsaa til at hædre
Gud den Allerhøieste.
le skal til Herren bære
el Hæder, Priis og Ære.

6.

ver Herren I som lever
Udi Krig for Løn og Sold,
od den Frygt, hvori I svæver,
Er vor Herre eders Skiold.
lle skal til Herren bære
el Hæder, Priis og Ære.

7.

ver Herren Borger-Standen!
Takker ham for Nærtugen;
hi af ham og ingen anden
Haver I Velsignelsen.
lle skal til Herren bære
del Hæder, Priis og Ære.

8.

ver Herren een og alle,
Som har Konst og Handverk lært,
am en Fader I skal kalde,
Brød han eder har beskiært.

Alle

Digitized by Google

Alle skal til Herren bære
Idel Hæder, Priis og Ære.

9.

Lover Herren I som nærer
Eder udi Bonde-Stand!
Jorden Eder Grøde bærer,
Hvorved I opholdes kan.
Alle skal til Herren bære
Idel Hæder, Priis og Ære.

10.

Lover Gud paa Havets Bølger,
I som prøve dybe Vand!
Han med Skib og Ladning følger,
Saa I ikke skades kan.
Alle skal til Herren bære
Idel Hæder, Priis og Ære.

11.

Lover Herren alle andre,
Som er ellers reisende!
Gud vil være, hvor I vandre
Eders trøe Ledsagere.
Alle skal til Herren bære
Idel Hæder, Priis og Ære.

Digitized by Google

XXXV.

r kan den Gudfrygtiges Andagt e sig noget, og da siden, om saa sy- les, ydermere blive ved Guds Æ- res Opmuntring med efterfol- gende Sang.

Mel. Vender om med Pœnitentze ꝛc.

1.

er Herren alle Enker!
Alle Faderløse med!
n paa eders Beste tænker,
Eders Tarv og Trang han veed,
e skal til Herren bære
l Hæder, Priis og Ære.

2.

er Herren I som tiener,
Og er udi andres Brød!
d Gud værer gode (*) Venner,
s da har ej nogen Nød.
e skal til Herren bære
l Hæder, Priis og Ære.

3.

er Herren alle Rige!
Han opfylder eders Kaar.

F Hans

(*) Joh. 15, 14. Da ere I Guds Venner, om I gjøre det ham byder.

Digitized by Google

Ham I derfor tak skal sige
For de Midler som I har.
Alle skal til Herren bære
Idel Hæder, Tak og Ære.

4.

Lover Herren alle Arme!
Thi for Eder sørger han,
Og sig naadig vil forbarme
Over Eders ringe Stand.
Alle skal til Herren bære
Idel Hæder, Priis og Ære.

5.

Lover Herren alle Sunde!
Og for barske Legemer
Priser hannem alle Stunde,
Tækkeligt det Offer er.
Alle skal til Herren bære
Idel Hæder, Priis og Ære.

6.

Lover Herren alle Svage!
Kysser paa Guds Refselse!
Uden Knur I skal modtage
Korsets Skaal og Bægere.
Alle skal til Herren bære
Idel Hæder, Priis og Ære.

7.

Digitized by Google

7.

:r Herren I som ere
Jamle og bedagede!
i skal eders Tillid være
Til det alleryderste.
: skal til Herren bære
l Hæder, Pris og Ære.

8.

:r Herren alle Unge!
Dreuge, Piger, ja enhver,
n har lært at bruge Tunge,
Priser Guds Velgierninger.
e skal til Herren bære
l Hæder, Pris og Ære.

9.

er Gud og allehaande
Slægter, Tungemaal og Folk!
er som haver Liv og Aande,
Børe sig til Herrens Tolk!
e skal til Herren bære
l Hæder, Pris og Ære.

10.

e Jorderiges Ender
Love Herren Nat og Dag!
: den sande Gud ham kiender,
Deri har han sin Behag.

Alle skal til Herren bære
Idel Hæder, Pris og Ære.

II.

Jeg vil og for Herren møde,
Og saaledes som jeg kan,
Ofre mine Læbers Grøde
Den trofaste Skabermand.
Jeg vil og til Herren bære
Idel Hæder, Pris og Ære.

XXXVI.

Hellige Tanker om en salig Afsted

Mel. Hjertelig mig nu længes, &c.

I.

Ret gierne vil jeg flytte
Fra dette Livs Uroe,
Et meget herligt Bytte
I Døden (*) gior jeg jo!
Jeg reiser bort fra Jammer,
Til Fred jeg kommer hen,
Min Krop i Gravens Kammer,
Min Siel i Himmelen.

2.

Det er en salig Vandring
At vandre ind til Gud,

(*) Det er mig en Vinding at dø.

er en god Forandring
t blive Christi (*) Brud.
haaber jeg at vorde,
rolovelsen den stod
Gang vor Herre giorde
dig reen i Daabens Flod.

3.

Brylluppet jeg venter
)g snart at komme hiem,
skeer naar Gud mig henter
til sit (**) Jerusalem,
snart som Døden smages,
)a skal min Bryllupsfær
Jesu foretages,
som Verens Konge er.

4.

derfor ikke rædes
or Dødens Ankomst, men
)iertet høilig glædes,
lt naar Forløsningen.
i Sorrig Døden slukker,
)g gior mig evig glad.

At blive af en arm Synder paa Jorden, til
uds Sons Brud i Himmelen.
Det Himmelske, Aab. 21, 10.

Digitized by Google

Naar den min Siel indlukker
I Herrens skionne Sal.

5.

Der skal jeg intet høre,
Der skal jeg intet see,
Der skal jeg intet giøre,
Som volder Ach og Vee!
Der skal jeg herlig prydes
Ja paa det prægtigste,
Der skal jeg stedse frydes
I Guds Beskuelse.

XXXVII.

Den Troendes Længsel fra Verden til Himmelen (*).

Mel. Naar min Tid og Stund er r.

1.

Til Himmerig min Hu den staaer,
At komme did jeg længes,
Jeg er alt blevet mæt af Aar,
Min Bon nu daglig mænges

(*) Der bliver ikke regnet Pauld til ende, han begierte at forløses, saa kan der og ilde udtydes, at et Guds Barn forlanger samme.

) disse Ord: O! vilde Gud
art flytte mig af Verden ud,
)vorom han overhænges.

2.

Himmel, Himmel luk dog op
uk op for mig som banker,
Hvile trænger nu min Krop,
See! hvor mit Sind (*) omranker
a Jorden er mit Legeme,
n oven til hos Helgene
Der stædes mine Tanker.

3.

fleste (**) Folkes Gierninger,
Naar man dem ret vil skue,
idel Guds Fortornelser,
Og Verden staaer i Lue

Som Noæ Due, der hun floi ned paa Jor-
en, fandt ei en Plæt at hvile sin Fod paa,
nen derfor vendte tilbage til Arken, 1. Mos.
B. 8, 9. Saa finder mine Tanker og min
Siel ei nogen Sted i denne Verden, som den
an hvile sig paa, derfor længes den til Him-
nelen, hvorfra den er kommen. Præd. 12, 7.
) De fleste i den første Verden vare onde, de
leste i denne sidste Verden, der ligger gandske
nedsynket i det Onde, mon de ere bedre? Jesus
ig.er selv, at de ere mange, som gaae paa den
rede Vei til Fordommelsen. Matth. 7, 13.

Digitized by Google

Af Falskhed, Had, Uretvilshed,
Enhver retsindig Christen veed
Dens Væsen nok maa grue.

4.

I Synden dybt nedsynket er
Den ganske Jord og mere
Den synker ned i Vildelser,
Hvi skulle jeg begiære
At boe og være paa det Sted,
Hvor Synden, Sorrig og Fortred
Tilhobe samlet ere?

5.

Nok har jeg af det Onde seet,
Nok af det Onde prøvet,
Nok er jeg om i Verden ledt,
Nok er jeg blevet svet
I Anstød og Anfægtninger,
Ved mange Slags Bedrøvelser
Er Glæden mig berøvet.

6.

Mit Liv har vær't en Kamp og Strid,
Min Død en Seier bliver,
For Qviden i den korte Tid
Gud evig Velstand giver;
I Himmerige Bod jeg faaer
For Synden, Sorrig, Suk og Saar:
Det Haab min Qval fordriver.

Digitized by Google

XXXVIII.

aligheb og Seier i Døden.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode ꝛc.

1.

) du søde, søde, søde
Jesu Christe, Gud og Mand!
ydefuld jeg dig vil møde
I det rette Ærens Land!
O hvad er mit Hierte froe!
Thi det har den fulde Troe,
t jeg skal ved Døden komme
il Guds Helgene og Fromme.

2.

eget glad, ja meget mere
Glad, end nogen Brud hun kand
ig til Brudgommen levere
Reiser jeg af Jordens Land.
Himmeriges Urtegaard
Mig for Øiet stedse staaer,
g aldeles mig indtager,
orud jeg dens Sødhed smager.

3.

eg til dig, til dig min Kiære,
Kiære Jesu søger jeg,
)g hos dig vil boe og være,
Naar min Krop er blevet bleg,

Digitized by Google

I det Kongelige Slot
Er der overmaade godt;
Der skal du min Brudgom lade
Mig i Fryd og Vellyst bade.

4.

O min fromme, o min fromme,
Fromme, fromme Frelsere!
Kom da, naar du selv vil komme,
At tillukke Øinene!
Sted for mig der er bered
I dit Huses Herlighed.
Der skal du og jeg tilsammen
Leve udi Fryd og Gammen.

XXXIX.

Attraae til det Evige.

Mel. Som Hiorten med Torst befangen ꝛc.

1.

Bedre kand jeg ikke fare,
End at fare til min Gud;
Bedre kand jeg ikke svare,
Naar jeg faaer ved Døden Bud:
End at jeg er flux bered,
Og vil gierne følge med;
Bedre kand jeg ei opstige,
End at flytte til Guds Rige.

2. Be-

Digitized by Google

2.

dre kand jeg vel forfremmes,
End at blive salig død!
dre kand jeg ikke giemmes,
End i Herrens Haand og Skiød!
Bedre det vel blive kand
Med mit Forhold og min Stand,
id naar dette Livs Elende
luttes med en salig Ende.

3.

vad er Verden, at man skulde
Have Lyst dert at boe?
iderne de er jo fulde
Af al Ondskab og Uroe;
Men Guds Vaaning haver Fred
I al Overflødighed:
lvet, Velstand, Ære, Glæde,
r der over alt tilstæde.

XL.

Slutningen paa alt det der møder et Guds Barn, er Himmerigets Glæde.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode.

Digitized by Google

1.

O hvad vil jeg blive roelig;
O hvad vil jeg blive glad,
Naar jeg kommer til den Boelig
Og den ypperlige Stad,
Som vor Herre selv beboer,
Hvor de tvende store Choer,
Englenes og de Udvaldes,
For Guds Throne sammenkaldes.

2.

Ingen kand med Mund udsige
Al den Herlighed og Pragt,
Som der er i Himmerige,
Glæden, hvilken Gud har lagt
Hen til sine Troende,
Som skal vorde salige,
Er saa stor at ingen Tunge
Derom kand udforlig stunge.

3.

Der er ingen Dumme, Døve,
Der er ingen Kroblinge
Ingen Plaster der behøve,
Ingen søge Lægerne
Ingen føel til nogen Nag,
Ingen er i Kroppen svag.
Ingen snubler, ingen halter,
Ingen slider arme Pialter.

4. In-

Digitized by Google

4.

ngen trykkes, ingen trænges,
Ingen Mangel veed man af,
ngen sørger eller længes,
Ingen Trudsel eller Straf
Giøres i den Stad behov;
Ingen Rettergang og Lov
skal man vide af at sige,
lle er fredsommelige.

5.

ngen hyler eller græder,
Ingen er som jamrer sig.
ingen gaaer i Sørge-Klæder,
Ingen sendes bort i Krig.
Surt og vredt et nogen seer,
Ingen Usselhed der er,
ingen sig paa Modgang støder,
ingen Harm der nogen møder.

6.

Der er ingen Nat at finde,
Der gaaer Solen aldrig ned,
Der er ingen Blæst og Vinde,
Der er ingen slags Fortred,
Ingen Armod eller Nød,
Ingen Sygdom eller Død,
Ingen Angest, ingen Fare,
Ingen Frygt for nogen Snare.

Digitized by Google

7.

Intet mørkt man der fornemmer,
Der er allevegne klart,
Lyset sig der aldrig giemmer,
Der er Herrens (*) Ansigt bart.
Jeg skal see Gud væsentlig
Derudi og mætte mig,
At jeg nyde maa den Ære,
I hans Diesyn at være.

8.

Der skal jeg med Glæde finde
Dem, som er hensovede
Udi Herrens Frygt, derinde
Samles alle Fædrene;
Adam, Enoch, Abraham
Syxver der i største Bram,
O! hvad skal mit Hierte frydes
Naar det Sinn i Diet nydes.

(*) Johan 3, 2. Vi skal da see Gud, som han er og det Ansigt til Ansigt.

Digitized by Google

egister over Psalmerne i denne Bog.

	Pagina
den Tid jeg haver levet	51
t hvad som der er mit	61
dre kand jeg ikke fare	90
t er et Himmerig at have Gud	9
en Vei der gaaer til Himmerig	32
ig min Gud, min Gud jeg lover	12
it Navn jeg bærer o Jesu	41
n vor Trøstere med rette	37
lskelige Paradiis	23
t Offer Gud vil have	17
ornsielighed strøer Sukker og	29
aaer det iblandt o Christen Siæl	54
Gud du bliver dog min Gud	55
Gud er min den sødeste	52
Gud er min Tillid og min Trøst	43
Gud flux over alle Guder	34
Gud jeg for min Fader kiender	20
Gud tag mit Hierte, stød det om	14
Guds dyrebare Ord	44
Guds Ord det er min Deel	46
Herre jeg vil prise dig	72

Hvor

Hvor jeg ligger eller gaaer
I Himmelen boer, og det uendelig
Jeg takker dig, min Fader
Kom Hellig Aand, du min
Kommer alle som kand bære
Lover Gud i Engle-Skare
Lover Herren alle Enker
Mit Liggendefæe er Jesus
O du søde, søde, søde
O himmelske Land
O hvad vil jeg blive roelig
Paa Jorden min Krop og mit Legeme
Ret gierne vil jeg flytte
Saa længe Gud mig Livet spar
Saa vidt jeg kand af gandske Siæl
Tak, fromme Fader
Til Gud min Sag jeg trolig stik
Til Himmerig min Hu den staaer
Vær glad i Gud, vær altid glad

Digitized by Google

[4]

Et Guds Barns

Samfund med sin Gud

ved

Solens Opgang og Solens Ned-
gang, saavelsom andre Tider, udi
ni Sange, et Morgen- og et
Aften-Suk.

Forfattet
af
Morten Resen.

Kiøbenhavn, 1805.
Trykt hos Directeur Joh. Fred. Schultz.
indes tilkiøbs hos Boghandler Hybert Løsch
i Bergen, boende paa Torvet.

Digitized by Google

I Samfund med din Gud foreen,
Hver Dag naar Solen rinder,
Med Sang og Syk i Troen reen,
En naadig Gud du finder.
Yd og din Tak hver Aften-Stund,
Til din Gjenløser trolig,
Du sikker skal i Guds Samfund
Med Helbred Sove Rolig.

Digitized by Google

Morgen-Sang.

Mel. Rind nu op i Jesu Navn, ꝛc.

1.

)agens Lys og Morgen blid
Glædelig fra Himlen bryder,
en Firmamentet pryder,
)g bestraaler Jorden vid;
1 nu frem min Sjel at prise
Gud for hver en Morgen Stund,
med Glæde, Fred og Lise
Dar opvognet glad og sund.

2.

Men mit skrøbelige Leer,
r er syndigt, ach! desværre!
min Aftagt sig, o Herre!
Her i mange Maader leer;
elen er af Synden krænket,
lden Gudsfrygts Fyrighed,
erket er af Verden lænket,
Med dens Lokke-Fugle leed.

3.

Store Gud og Fader sød,
o din Haand nu kraftig fore,
in afmægtig Tunge rore,
Med din Aand og Altars Glød;
il du mine Bønner fremme,
Finder de en Himmel-Gang,
il du Sjelens Lovsang stemme,
Giver den en Engle-Klang.

11.

Sandhed og Gudfrygtighed
Være mine Læbers Hæder,
At Bagtale, Løgn og Eder
Ej min Tunge smittes med;
Lær mig skye hoffærdig Fagter,
Christi Ydmyghed mig lær;
Lær mig stedse at betragte,
Hvordan jeg dit Billed bær.

12.

Styrk mit svage Troes Rør,
At det ej af Vantroe brækkes,
Og af Anti-Christen svækkes;
Udslук ej det rygend' Hor;
Med din Munds velsignet Aande,
Og din sagte Vejsende,
Lad min liden Gnist og Taande
Gjøre mere brændende.

13.

Lad mig Glæde i dit Ord
Og i Sacramentet smage,
Hjelp mig Synden at forsage
JEsu ved din Disk og Bord,
At jeg værdelig maa æde
Af dit Legem, Frelser god!
Troe og Trøst, og Sjelens Glæde
Lad mig finde i dit Blod.

14.

Tænk i Naade, milde Gud,
Tænk paa vores Arve-Konning,
Pryd hans Hjerte, Huus og Vaaning
Med din Villie, Ord og Bud,

Digitized by Google

)an ej sit Sverd omspender,
lden det behager dig,
i hans Hjerte, styrk hans Hænder,
; din Frygt at føre Krig.

15.

Sejstlige og verdslig Stand,
je, Gamle, Mand og Qvinde,
enhver hos sig befinde
kraftelig din Hellig Aand.
: Fattige og Arme,
Faderløse og Forladt,
d dig over dem forbarme:
Spiis dem af din Forraads Skat.

16.

Ildebrand og Tyve-Haand,
) min Bolig ej besnære;
in det til din Ære være,
Og min Sjel ej skades kan,
a afvend al Lande-Plager,
Som du straffer Synden med;
en om det dig ej behager,
Da forleen Taalmodighed.

17.

Naar jeg ikkun haver dig,
g din Aand nær mit Hjerte,
kjetter jeg ej Nød ej Smerte,
Himmel eller Jorderig,
m al Verden mig vil glippe,
Da er det mit Sjeles Lyst,
t du Gud min Deel og Kiempe,
Er mit bange Hjertes Trøst.

Digitized by Google

18.

Lad Velsignelse og Fred
Hvile over min Bekante,
Slægt og Venner, Blodsforvante,
Hver udi sin Stand og Sted,
Alle Christne og hver Næste,
Som du med dit Blod har løst,
Gud i Naade dem besæste
Med Velsignelse og Trøst.

19.

Naar jeg skal af Verden ud,
Naar min Livstid er forsvunden,
Og mit Timeglas udrunden,
Naar mig træffer Dødens Skud,
Lad min Sjel da salig ile
Til din Himmel glædefuld,
Mit udmattet Legem hvile
Rolig, under Grøv og Muld.

20.

Lad mit sidste Aandedræt
Blive disse Suk og Tanker,
Naar mig Dødens Nøver banker,
Og min Kraft forsvinder flet,
Herre! lad mig da befale
I din Haand min Aand og Sjel,
Du som mig fra Dødens Qvale
Har forløst, Immanuel.

En anden Morgen-Sang.

Mel. Jeg raaber fast: o Herre!

1.

Min Sjel lov Gud din Herre! Og

)g alt det i mig er,
)iis din skyldig Ære
;mod din Fader kjer;
i Sjel forkynd Guds Naade
)g store Miskundhed,
n frelser dig fra Vaade,
Som kroner dig med Fred.

2.

i Sjel lov Gud din Herre!
)in Deel og Himmel-Skar,
m lod sin Engle-Hære
Nig vogte denne Nat;
i under deres Skygge,
ldi mit Leje-Sted,
c sover sødt og trygge
J Rolighed og Fred.

3.

som dit Navn mon være,
)u store Skabermand!
a er din Magtes Ære
ldbredt i alle Land,
i Sonden indtil Norden
Er din Almægtighed,
Himlen og paa Jorden
Nod alle vidt beteed.

4.

som al Verdens Klode
Regjeres med din Haand,
i vil jeg og formode,
)u med din Hellig Aand
)ag mig vil regjere,
At sand Gudfrygtighed

Digitized by Google

Min Regel maatte være,
Og daglig Øjemeed.

5.

Din Almagt har mig nøret,
Da jeg var ikke født,
Din Forsorg mig beskjæret
Nødtorftig Ungdoms Brød;
Saa vil du og herefter
Din Aand meddele mig,
Der styrker mine Kræfter,
At holde fast ved dig.

6.

Regier du mine Lemmer,
Til Dyd, som det sig bør,
Giv, at jeg villig fremmer
Alt Godt min Næste gjør.
Bevar min Mund og Tale
Fra Banden, Løgn og Svig,
Fra Had og Hevn, at prale
Mod nogen vredelig.

7.

O Jesu! Du min Glæde,
Min Skat og Arvedeel,
Min Pragt og gylden Kiæde,
Min Saligheds Juveel,
Du har dig selv forbundet
At være min Forsvar,
Du har mig selver funden
Da jeg fortabet var.

8.

Beed din almægtig Fader,
O Jesu! beed for mig,
At han min Synd forlader,

Trø

Træd Jesu frem og siig;
e Fader! see jeg blodde,
Jeg Døden for hans leed,
l hans Ransom og bøde,
Jeg sveedre blodig Sveed.

9.

in Sjel jeg ydmyg bøjer
Ned for dit Korses Træe,
it Hjerte sig forsøjer
Til dig med Ruelse;
! Jesu, lad dig smage
Min nye udspirer Frugt,
it Offer lad behage
Dig som en Myrrha-Lugt.

10.

)in' Hyrder du forbaare,
Som vogte skal din Hjord,
rimodig at forklare
Dit reene sande Ord;
ad Zions Vægtre være
Muntre og uforsagt,
Ved Sandheds reene Lære
At modstaae Sathans Magt.

11.

Bepryd vor Konges Sæde
Med al Lykkalighed!
Hans Throne du beklæde
Med Ære, Fryd og Fred!
Dit Stempel og dit Merke
Du paa hans Hjerte sæt,
Giv hannem Arme stærke,
Gjør ham af Dage mæt.

Digitized by Google

12.

Fra Krig og Pestilentze,
Fra dyr Tid, Hungers Nød,
Befrie vort Land og Grændse,
Giv os vort daglig Brød!
Lad Vandet ej bortrykke
Mit Liv af Jorderig,
Fra Ild og al Ulykke
Gud selv beskjerme mig.

13.

Glæd alle bange Sjele,
Trøst de Bedrøvede,
Lad Kors og Sygdoms Træsle
Din Hjelp og Lindring see;
I Naade dig forbarme,
Mod hver som lider Nød;
Til Fattige og Arme
Deel dit velsignet Brød.

14.

Min' Venner Gud bevare,
Og styre selv for dem,
Fra Fristelse og Fare
Bevar hver Christen Lem;
Enhver anfægtet Fange,
Og hver Ugudelig,
Lad dem din Hjelp erlange,
At de omvender sig.

15.

Mit Huus og Hjem bevare,
Mit Gods og Ejendom,
Ved dine Engle-Skare
I hvert et Sted og Rum,

Inden

en mit Laas og Lukke,
Belsigne hvad jeg har,
n Enkens Krus og Krukke
Belsignet fordum var.

16.

sign' min' Hænders Næring,
Nit Arbejd og min Sveed,
signe Brod og Tæring,
)g hvad jeg rører ved:
i Lee, min Plov og Spade,
Nit Garn, min Krog og Baad,
i Kjelder, Stald og Lade
ad findes med Forraad.

17.

naar jeg skal nedtræde
J Gravens mørke Vraa,
i Sjel i evig Glæde
Du da velsigne saa,
hun dig der maa tjene,
J evig Fryd og Roe!
Bud! du det forlene,
Styrk her min svage Troe.

Morgen-Suk.

Morgen-Stund, Guds Lov i Munden,
Giver Gavn og Guld i Mund,
i er Nattens Mørk forsvunden,
Og frembryder Morgen-Stund.
g er vognet op med Glæde,
Uden Fare, Bræk og Bryst,

Jeg

Digitized by Google

Jeg kan til mit Arbejd træde,
Og angribe det med Lyst!
Men førend jeg vilde røre
Noget mine Hænders Værk,
Skal jeg mit Tak-Offer gjøre,
Til min Natte-Vægter stærk.
Bliv da stærke Gud tilstede
Med din Aand og Miskundhed,
Morgen Offeret at reede
Til din store Majestæt.
Jeg mit Hjertes Knæ vil bøje,
Yde dig min Tak og Bøn,
Du som seer og hører nøje
Alle Ting der skeer i Løn.
Tak min Jesu du har skaanet
Straffen med Langmodighed,
Tak min Jesu du har kronet
Mig med Naade, Held og Fred.
Tak min Jesu! du har lættet
Under Byrden i mit Kald,
Tak min Jesu! du har flettet
Riser for hvert Syndefald.
Tak min Jesu! du har Sorgen
For mig fra min Moders Skjød,
I Naturen du forborgen
Lagde skjult, hvorved mit Brød.
Nu forhverves kan i Ære,
At arbejde med min Haand,
Jeg gik dertil ej i Lære,
Uden hos din gode Aand.
Lad din gode Aand nu drage
Og vejlede mig til dig,

Hi

lp mig, thi de onde Dage
Nu med Alder nærmer sig,
erdommen meget moder,
Som ej føre troes vel,
rg og Skrobelighed støder
Paa min syndbesværet Sjel,
er min Alders Stav og Stotte!
Vær min emme Sjeles Roe,
mig snart og salig slotte
Til dit Hjem og Himmel Boe.
iu! Hjelp mig Byrden drage
Til mit sidste Maal og Meed,
ur saa naadig mine Dage
Med en glad Samvittighed.

Aften-Sang.

Mel. Hjertelig mig nu længes, ꝛc.

1.

Nu det ad Aften skrider,
Og Dagen hælder ned,
in Gud jeg benedider
For Syndhed, Roe og Fred,
or Lykke, Held og Glæde
Til denne Aften-Stund;
)! Gud, bliv nu tilstæde
Hos mig med din Miskund.

2.

Som Dagen den bortviger,
Saa viger og min Tid,
leg smaaligen alt stiger
Er efter andet Skrid,

Med

Ned til de Dodes Boelig,
Til Gravens morke Sted,
Hvor jeg fra Moje rolig
Skal sove udi Fred.

3.

Alt Kjod som Græs forsvinder,
Og flyder hen som Vand,
Naturens Brug mig minder
Om min Forandrings Stand:
Jeg er her kun en Fremmet,
En Pillegrim, en Gjest,
Med Frygt og Fare klemmet,
Med Syndens Snarer fæst.

4.

Som disse Livets Dage
I Verdens slibrig Land,
Er fuld af Vee og Klage,
Og uden al Bistand,
Saa lær mig nu at bygge
O Gud! paa din Miskund;
Vær du min Skjold og Skygge
I Nat og alten Stund.

5.

Lær mig ret at betænke
Min Bord og Bedrings Tid,
Mit Hjerte til dig lænke
I Verdens farlig Strid;
Lær mig at vandre varlig,
At skye de Ondes Raad;
Lær mig at leve sparlig,
Foruden Overdaad.

Digitized by Google

6.

Dine Hænder troelig
Nat omfavne mig,
g maae sove roelig
nder din Vingers Flig:
klare lyse Stjerne,
Din Gud Jmanuel,
vær min Skjold og Værne,
Saa hviler jeg saa vel.

7.

ar mine Lemmer sove,
Og af sig selv ej veed,
lad min Sjel dig love,
Jndrykt udi din Fred;
mig fra onde Dromme,
Og Nattens Phantasi,
onde Aander romme
Mit Leje langt forbi.

8.

it Tempel og din Bolig
Du med dit Lys bepryd,
dine Tjener troelig
Udraaber Fred og Fryd;
d Zion aldrig savne
Sin rette Himmel-Trost;
d vore Hjerter savne
Dig Gud ved Ordets Rost.

9.

Velsigne Kongens Boelig,
Samt alle og enhver;
Der raader Kongen troelig
Det, som din Villie er,

Digitized by Google

Og seer paa Landets Bedste,
Gudsfrygtighed og Fred,
Saa deres mindre Næste
Sig glæde kan derved.

10.

Gud Omsorg naadig drage
For hver bedrøvet Sjel,
For hver som Armod plage
Og hver ansægtet Træl.
Med Hjelp og Trost betænke
Enhver dig raaber paa,
Enhver retskaffen Enke
Samt Faderløse Smaa.

11.

I Naade Gud omvende
Al min Gjenvordighed,
Til god og salig Ende,
Til evig Fryd og Fred;
Gid jeg saa kunde kue
Al Verdens Nød og Sorg,
Jeg hisset maatte skue
Din Fryd i Himlens Borg.

12.

Skik Fred i mine Dage,
Fri mig fra Hungers Nød,
I Graad lad mig ei bage
Mit Aske-blandet Brød,
Lad Himlen ej forholde
Sin Dug og Soel saa blid,
Lad Misvæxt ej forvolde
Stor Hunger og dyr Tid.

Digitized by Google

13.

dine Gaver flyde
il min Nødtorftighed,
i Avindsmand fortryde
)g see sin Harm derved,
)r du mit Bord bereeder
Ned din Velsignelse,
)r du mit Legem klæder
foruden Skam og Spee.

14.

Pestens Engel hindres
Dit Sverd at drage ud,
Straffens Tugt forlindres,
O! naadefulde Gud;
ldt Vredens Pil tilbage,
læg Straffesværdet ned,
) mig i mine Dage
For store Plager Fred.

15.

) mine Blodsforvandte
Særdeles hver for sig,
amt Venner og Bekandte,
O Gud! antvordes dig;
in' Midler og Formue
Befales dig hernæst,
)r du mig dem at bruge
Som der dig synes best.

16.

Ren frem for alting bedes:
O Gud! med mig saa lav,
laar Legemet skal stædes
Til Hvilestæd og Grav,

Digitized by Google

At Sjælen da kan være
Bereed og skikket saa
Den da til evig Ære.
Kan med Forvisning gaae.

17.

Naar rette Tid mon være,
Lad min Forløsning da
Skee dig, o Gud! til Ære,
At skilles glad herfra;
Giv fyrig Aand at vente
Paa dig hvert Øieblund,
Med Troens Lys antendte
Maae ferdig staae hver Stund.

18.

Mit matte Legem venter
Og stunder efter Roe,
Jeg intet andet henter
I denne Verdens Boe,
End Svaghed, Træl, Besvære,
Og Frygt for stor Armod,
Samt Synden at formere,
Saadant er Verden god.

19.

Thi vil jeg dig befale
Mit Levnets sidste Maal,
Naar Livets Soel vil dale,
Forsøde Dødens Skaal:
Lad din Aand min Aand vide
At jeg dit Barn er,
Saa vil jeg taalig lide
Hvad Verden skjenker her.

20.

Herpaa jeg mig henføjer At

Digitized by Google

At søge Søvnen sød,
ornøjet mig nedbøjer
Udi min Jesu Skjød;
jeg i min Frelsers Arme
Vil hvile tryggelig,
)an skal og uden Harme
I Morgen vække mig.

En anden Aften-Sang.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

1.

Guds Godhed vil jeg prise
I denne Aften-Stund,
Dig Herre Tak bevise
Af gandske Hjertens Grund,
Som haver faderlig
Af Kjerlighed og Naade,
Fra Fare, Nød og Vaade
I Dag beskjermet mig.

2.

Lov, Tak og evig Ære
Skee Gud i Evighed,
Dig altid priset være,
Du lod din ædle Fred
I Dag beskandse mig,
For Nød og Stød og Fare,
For onde Tungers Snare,
For Satans listig Svig.

3.

Men jeg har ikke været
Ret flittet i mit Kald,

Min Sjel den er besværet
Med mange Fejl og Fald,
Med mangen farlig Synd,
Som mig om Hjerket trykker,
Velsignelsen bortrykker
Og gjør mig Skiebnen tynd.

4.

Thi vil jeg ydmyg bede
For jeg mig har forseet,
Du ei mod mig i Vrede,
Opskriver Bitterhed;
Barmhjertig Fader kier,
Udslet min Synd af Naade,
Din Søn i Borgen traade
For mig og for enhver.

5.

Thi være evig lovet,
Dig Frelsermand! saa stærk,
Som knuset Slangens Hoved
Ved dit Forløsnings Værk;
Dig ske i Evighed
Al Hæder, Priis og Ære,
Som vilde Borgen være
Da Gud paa mig var vred.

6.

Har du dig da paataget
At være mit Forsvar,
Saa har du ei forsaget,
Det veed jeg aabenbar;
I Nat at frelse mig
Fra Pilerne, som flyve
Af onde Aanders Bue,
Fra Mørkheds Fyrstes Svig.

Digitized by Google

7.

ad Mørkheds Aander romme,
Med deres Goglerie,
ed skjendig Syn og Drømme,
Med Nattens Phantasie,
I Dig jeg sove maae,
ig, min Jesu kjære!
ig opvækket være,
I dig igjen opstaae.

8.

ig lad mig fremdrage
Den korte Leve-Tid,
Som er for mig tilbage
Af Verdens farlig Strid;
Lad dit livsalig Ord
Mig i min Alder krone,
Min Synd hos dig forsone,
Mens jeg i Verden boer.

9.

Dit Ord og Sacramenter
Lad blive højt i Agt;
Din Helligdoms Berjenter
Staae rolig paa sin Vagt,
Saaledes for os gaae
Med levende Exempel,
At her din Naades Tempel
Hver Dag opbygges maa.

10.

Giv Kongen Fred og Lykke,
Og vær hans Vern og Skjold,
Mod dem der ham vil trykke
Med List eller med Vold;

Hans Raad lad stedse dig
Om Raad og Viisdom sporge,
Saa vil du for os sorge,
Og hjelpe naadelig.

11.

Du rige Gud, som nær et
Mig fra min Moders Skjød,
At jeg dit Brød har ræret
Foruden Mangels-Nød.
Oplad endnu din Haand,
Og giv mig Brød at æde,
Giv mig nødtorftig Klæde
Mens jeg har Liv og Aand.

12.

Fra store Lande-Plager,
Fra Hunger, Pest og Krig,
Som Synden foraarsager,
Bevar mig naadelig,
Fra Sinds og Sjels Uroe,
Samvittigheds Besvære,
Derfra o Jesu kjære
Vær min Beskjermer troe.

13.

Fra Satans grumme Vrede,
Samt all' hans Avinds Stød,
Fra Ildens grumme Hede,
Stormvind og Vandets Nød,
Bevar mig, Jesu kjer!
Men naar jeg skal henisle
En rolig Grav og Hvile
I Jorden mig beskjer.

14.

Frie mig fra Klaffers Munde, Som

Som hindre vil mit Gavn,
kjomme, om de kunde
Min Ære og mit Navn.
For Tyvens Vold og List,
m vil mit Gods bortfore,
du mit Huuses Dore
I Nat, o Jesu Christ.

15.

hver som mig paarorer
I Blod, i Byrd og Stand,
ihver mit Huus tilhorer,
Ja hver som kaldes kan
Din Christen Kirkes Lem;
id dem din' Gaver nyde,
)in Naades Kraft udgyde
Paa hver en Sjel af dem.

16.

)e dig om Raad adsporger,
Enhver din Hjelp begjer,
:nhver som daglig sorger
Og trostelose er,
Hver vankelmodig Lem,
)g hver i Sygdoms Klemme,
Din Kraft og Naade fremme,
O Gud! paa alle dem.

17.

De som med Doden strider
I sidste Afskeedstid,
Gud hjelp dem, hvad de lider,
At ende vel sin Striid;
Lad dem faae Dodens Skaal
Med sund Fornust udrikke,

At de dig slipper ikke,
Med Troe med Haab med Taal.

18.

Naar mine Livets Dage
Sin Ende haver naaed,
At jeg engang skal smage
Opløses Livets Traad,
I Jesu Christi Navn!
Giv mig din Kraft og Naade
I Dødens Kamp og Vaade,
Min Sjel til evig Gavn.

19.

I Jesu Christi Navn!
Lad da din' Engler bære
Min Sjel til Fryd og Ære
Til Himlens rolig Havn.
I Jesu Christi Navn!
Lad da min Sjel fremtræde
Til de Udvalgtes Glæde,
Og frydes i din Favn.

Aften Suk.

Nu nærmer sig den mørke Nat,
Og Dagen gaaer til Ende,
Alting forsvinder snart og brat,
Saa mon sig Tiden vende;
Min korte Tid, min' ringe Aar,
Som Vand og Strømme rinder,
Indtil mit Løb sin Aften naaer,
Og Evigheden finder.

Send

Send mig nu Gud din Hellig Aand
Min Andagt at opvække,
Og bøj mit Hjerte i din Haand
Til Bøed, som vanderlig Bække.
Omskjær min Attraae dagelig,
Du kjender best mit Hjerte,
At blive dig behagelig,
Det er min Længsels Smerte.
Omskjær mit Øre, Ordets Dør,
Og Hjerter, Ordets Gjemme,
Din kraftig Aand min Tunge rør,
At jeg din Priis kan fremme.
Min kjære Gud! jeg takker dig,
At du i Dag af Naade
Saa faderlig har vogtet mig
Fra Fare, Nød og Vaade.
O! store Gud! bliv her i Nat,
Nu Mørket mig omringer,
Min Søel, min Skjold, min Sjeles Skat,
Skjul mig med dine Vinger
I denne Nat fra Satans List,
Og for hans Fange-Snarer,
Du sover ej, men vaager vist,
Som Israel bevarer.
Saa fører jeg min' Klæder af,
Og vil til Sengen ile,
Betænkende min Død og Grav,
Og Legems lange Hvile.
Naar Figen-Træet skyder Knop,
Man Sommeren kan vente,
Naar hvid er Mandel-Træets Top,
Da Graven er i Vente.

Min

Min Jesu! gjør du mig bereed,
Naar jeg min Vei skal fare
Til Himmerig, til dig i Fred,
Blandt dine Engle-Skare,
Kom naar du vil, o! søde Gud!
Jeg villig er og færdig,
Løs mig af Kedars Fængsel ud,
Og gjør mig Himlen værdig.
Her intet er at kjeppes om
I Mesechs Huus urolig,
Kom derfor, søde Jesu! kom,
Og leed mig i din Boelig.

Fire Sange
om de fire adskillige slags Aander.

Den første Sang,
Om den Hellig Aands Helliggjørelse.

Mel. Den signede Dag er os bereed.

1.

O Hellig Aand! din Gaver skjøn
Opfylder Jorderige,
Med Faderen og med Guds Søn
Du er i Guddom liige,
Kom hid og mig i Troen lær
Min Frelsermand at have kier,
Og hannem ret at kjende;
Gjør mig fra alle Synder død,
Og nye igjen til Himlen fød,
At leve uden Ende.

2.

I Skriftens Ord med Navne ni

Og Gaver syv du tegnes,
)in Guddoms Kraft er stor, fordi
Dig Almagt og tilegnes;
)it Navn det er en Trøstermand,
n Ild, en Dug, et Pant, et Baand,
En Brønd, Guds Salve prægtig,
)it Navn er og den Hellig Aand,
)uds Finger paa den høire Haand,
Som er al Verden mægtig.

3.

Ned Viisdom og med Vitterhed
Guds Venner du begaver,
kundskab, Forstand og Naade med,
Gudfrygtighed de haver,
; Lidelse du styrker dem
:aalmodelig at vandre frem,
Og Gud sig undergive.
)in Kraft i Fristelse de faaer,
Ned Sejer de af Striden gaaer,
Og Overmænd da blive.

4.

) Trøstermand! kom til mig ned,
Naar jeg er vankelmodig,
Giv mig din Kraft at hænge ved
Min saaret Frelser blodig,
Som er min Trøst i Nød og Brøst,
Som med sit Blod har mig forløst,
Min Sjeles Roe alene.
Et Hjerte nyt i mig bereed,
Giv mig en sand Bodfærdighed,
Gjør mine Veje reene.

5. Al-

Digitized by Google

5.

Almægtig: Lue! fald her ned,
Optænd mit kolde Hjerte
Til Jesum udi Kjerlighed,
For sine Vunders Smerte;
Ja Guddoms Ild, kom til mig ind,
Udbrænd af Hjerte, Sjel og Sind
All' Synder, Last og Lyder:
Du Viisdoms Sæd og Aandes Glands,
Bestraael mit Hjerte, Sjel og Sands
Med Helligbed og Dyder.

6.

O ædel Dug! frugtbarlig gjør
Med din velsignet Væde,
Min vissen Sjel og Hjerte tør,
Din Urtegaard du glæde,
At den dig frugter yndelig,
I Kjerlighed, min Gud, til dig
Med haabefulde Hjerter,
I Taal, i Ydmyghed og Troe,
Jeg i min Frelser finder Roe
Mod Angest, Sorg og Smerte.

7.

Du dyre Pant! kom til mig ind,
Og tag dit Guddoms Sæde
Hos mig, i Sjelen min forbind,
Forsikret fast med Glæde,
At jeg Guds Riges Arving er,
At jeg dit Pant i Hjertet bær,
At Jesus mig forløste!
At Himmerig mig hører til,
At mig min Frelser krone vil,
Og i sit Skjød mig troste.

8. Du

8

i Baand, som først paa mig blev lagt
f Daabens hellig Væde,
i jeg til Gud i Bund og Pagt
Trolover blev med Glæde.
t Naade-Pant, steds hos mig boe
:d sand Retfærdighed og Troe,
Min' Lænders Baand og Belte,
nd mig til Gud i Kjerlighed,
nd Satan dybt i Helved ned,
Ved Polens mørke Telte.

9.

! Rigdoms Dyb, Guds Viisdoms Brynd,
Guds Himmel-Flod du rene,
toe mig smittet Sjeles Synd,
Reent Hjerte mig forleene.
ı lædsk min Sjeles Forstighed,
)m med min Jesu blodig Sveed,
Hans Sides Brynd og Kilde,
:a første Tid du lædket har
)i din Brynd og Nagdes Kar
Enhver som øse vilde.

10.

om Salve, salv min Sjeles Saar,
Og heel mit knuset Hjerte,
)in Salves Kraft alting formaaer,
Den læger Sjelens Smerte:
Salv mig og til en anden Mand,
:a hver en Christen i sin Stand,
Salv Præster og Tilhører.
)in Salve flyde som en Strøm,
)aa Hoved, Skieg og Klæders Som,
For dem dit Ord fremfører.

Digitized by Google

11.

O Hellig Aand! min Sjeles Lys,
Indtag mit Hjertes Sæde,
Forbliv i dette ringe Huus,
Med Viisdom, Kundskab, Glæde;
Forstand og Naade plant derind,
Til Kraft og Styrke bøj mit Sind,
Gudsfrygt at efterstræbe.
Du Naadens Aand, du Bønnens Aand,
Du Sandheds Aand, giv mig Forstand
Min Vandring at betragte.

12.

Til Stutning kom, Guds Finger stærk,
Og helst i sidste Time,
Naar jeg af Angest, Vee og Værk
I Døden skal besvime,
Din stærke Finger styrk mig da,
At jeg maa skilles glad herfra,
Min kiære Gud omfavne;
Naar Døden løser Livets Baand,
Annam da Sjelen i din Haand
I Jesu Skjød at havne.

Den anden Sang

at bede for sin arme Sjel.

Mel. Far Verden! far vel.

1.

Almægtige Gud!
Ugrundelig' ere din' Veje og Bud,
Du har ved din Almagt og Evigheds Kraft
Min

n Skikkelse efter dit Billede skabt,
Seener og Aarer, med Lemmer og Haand,
Med levende Aand,
Med levende Aand.

2.

Men over alt det
)aver din Guddom begavet mig med
i Sjel af udødelig Art og Natur,
em for alle skabte umælendes Dyr,
kan ej betales, var Verden end fuld
Af Perler og Guld,
Af Perler og Guld.

3.

Saa beder jeg nu,
kjereste Fader din Skabning ihu.
)u som i min Moder bereder mig næst,
i levende Sjel i min Næse indblæst,
) mig at bevare det dyre Klenod
Med Varsomhed god,
Med Varsomhed god.

4.

Thi her er en Striid
Djevelen, Verden og Kjødet vor Tid,
:u vil de den lokke og leede til Synd,
:u styrte den hen i Fortvivlelses Dynd,
sminke paa Synden og gjøre den skjøn
For Menneskens Kjøn,
For Menneskens Kjøn.

5.

Jeg falder hver Dag,
i Sjel til Samvittigheds Byrde og Nag;
an stødes og saares og krænkes hver Stund-

Digitized by Google

Voldtages af Verdens forargelig Fund,
Hun glemmer sit Løvte i Daaben aflagt,
Og bryder sin Pagt,
Og bryder sin Pagt.

6.

Jeg kaster mig ned
For dig, o! Gud Fader, som mig har bereed,
Jeg var i dit Minde før Verden blev skabt,
Du tænkte paa Frelse, da jeg var fortabt
Ophold nu min Sjel i din Naades Samfund
Til yderste Stund,
Til yderste Stund.

7.

Jeg flyer og ind
Til dig min Hjenløser med Sjel og med Sind;
Du ejer min Sjel, thi du har den beredt
Du dyre den kjøbte, din Pinsel den gjædt,
Den kostet din Død og dit dyrebar Blod,
Da nogen du stod,
Da nogen du stod.

8.

Hjelp Jesu nu mig,
At jeg kan levere dit eget til dig,
Usmittet, ukrænket med Ære og Dygt,
Beprydet og ziret med aandelig Frugt;
Lad aldrig tilstædes den bliver til Rov
For Fienden grov,
For Fienden grov.

9.

Jeg er ikke reen,
Men saaret med mange Samvittigheds Meen:
Hvert Bud udi Loven det bryder jeg tit,
Din

Digitized by Google

Din dyre Ransoning jeg elsker saa lit,
Og ofte paa nye dig korsfæster igjen,
Min Broder og Ven,
Min Broder og Ven.

10.

Min Sjeles Velfærd!
Jeg ofte forsømmer, og Veje forkert
Omvanker og vandrer paa Dgarligheds Stie,
Tit løber din' Budords Befaling forbi;
Men tag nu min Sjel i din Naades Forbund,
Af idel Miskund,
Af idel Miskund.

11.

Naar Sjelen er syg,
O! Israels Læge! dig hende antag,
Er Sjelen bedrøvet, da vær hendes Trøst,
I aandelig Sorrig bliv du hendes Lyst,
Og naar den henfalder i Urolighed,
Da vær hendes Fred,
Da vær hendes Fred.

12.

Naar hun udi Løn
Er ikke bequemmer at gjøre sin Bøn,
O Jesu! bliv da hendes ypperste Præst,
Men er hun af Satans Anklagelse qvæst,
Vær da hendes Talsmand i Fristelses Tid,
Og med hende strid,
Og med hende strid.

13.

I yderste Stund,
Naar denne Leer-Hytte vil falde i Grund,
Bespis da min Sjel med den aandelig Mad,

Giv den og at drikke fornøjelig glad
Af din Sides Kilde, der Drue-Blod rød
Min Frelsere sød,
Min Frelsere sød.

14.

Annam da min Sjel
I evige Glæde at spises saa vel,
Udaf dit høytidelig Ansigtes Lys,
Som altid skal skues i Saligheds Hus,
Og drikke af Livsens Vandstrømme saa god,
Den Saligheds Flød,
Den Saligheds Flod.

15.

Kom Sjelens Brudgom!
Kom Jesu! bered dig et Leje og Rum,
Hos mig udi Hjertet, i Sjel og i Bryst,
Forbliv der til Enden med Naade og Trøst.
Lad mig siden gladeligen følge med dig
Til dit Himmerig,
Til dit Himmerig.

Den tredie Sang
om de hellige Englers Beskjermelse.

Mel. Hvad hjelper Attestas.

1.

Almægtig Fader viis,
Som alting skabte til Lov og Priis,
Blandt andre Ting du bød,
At skabes da udbrød
Og blev din Engle Skare
Vidt over Himlen strød.

2. Til

Digitized by Google

2.

Til din' Drabantere
Og Kongelig' Herolder bleve de
Beskikkede, med Flid
At sjunge dig altid,
Til evig Lov og Ære,
Halleluja til Priis.

3.

Du og befalet har,
Af faderlig Forsyn din' Engleskar,
Blandt Jordens Mennesker,
At svæve hist og her,
Til tjenestagtig Aander
I Verden fiern og nær.

4.

For denne din Omhu
Jeg takker dig min Gud altid og nu,
Din Omsorg allen Tid
Mod mig har været blid,
Fra Børne-Aar din' Engle
Har vogter mig med Flid.

5.

Hvad har jeg syndig Skrat,
Var ej din' Engle-Vagter om mig sat,
Jeg var elendig vist,
Som Faar blandt Ulvers List,
Som Skib blandt Skiær og Banker,
Der haver Roret mist.

6.

Din Engel fordum Tid
Bevarede Daniel med stor Flid,
At han blev ubeskad,

Der han blandt Løver sad,
De trende Mænd af Ilden
Gik hjungendes og glad.

7.

Jacob beskjermet blev
Ved Engler, Peder de af Fængselet rev;
Om Eliseum var
En væbnet Engle-Skar;
Fra Sodomæ Ulykke
De Loth udledet har.

8.

Naar jeg betænker grandt,
Hvor jeg fra Syvbe-Klud din Omhu fandt,
Jeg kan ej nogenlund
Fuldtakke din Miskund,
Om jeg en Engle-Tunge
End havde i min Mund.

9.

Strax jeg i Verden kom,
Stod om min Vugge dine Engle from:
Saa snart jeg nam at gaae,
De trolig pass't paa,
Jeg som en daarlig Ungdom,
Ej Skade skulde faae.

10.

Fra Ungdoms Aar til nu,
Jeg fundet har din faderlig Omhu,
Dine Engler mig til Mag
Har vogtet Nat og Dag,
Mig som paa Hænder baaret,
For Snublen, Stød og Slag.

11.

Paa mangen farlig Stie

De have mig ledsaget Skade-frie;
Jeg mange Bolger blaa
Uskad har vanket paa,
Mit Huus og Ejendele
Er for Uheld bevart.

12.

Jeg maa bekjende frit,
Jeg dem desværre har fortornet tit,
Bedrøvet og bortjagt
Med syndig Daad og Agt,
Med Falskhed, Løgn og Banden,
Med Vrede, Hevn og Pragt.

13.

Nu flyer jeg til dig ind
O Gud! regjer mit Hjerte, Sjel og Sind,
Min' Tanker, Ord og Daad,
Du selv bestyr og raad,
At jeg de Veje følger
Min Frelser før har gaad.

14.

At Engslerne hos mig,
Af min Omvendelse kan glæde sig,
Og boe hos mig med Lyst,
Med Bistand, Raad og Trost,
Saa dine Naade-Strømme
Opfylder Sjel og Bryst.

15.

Og naar min arme Sjel
Skal sige det Leer-bygte Huus farvel!
Da lad din' Engler sød
I Abrahami Skjød,

Min Sjel omsider bære
Fra Fare, Frygt og Nød.

16.

At den maa sjunge dig,
Naar den i Himlen bliver Engle lig,
Med hellig Fryde-Klang
Den hellig Engle-Sang:
Gud Zebaoth, O! hellig!
O! hellig Himmel-Gang.

Den fjerde Sang
om Befrielse fra Djevelen og de onde Ånder.

Mel. Den Sjel er værd at prise.

1.

O! Gud, som monne være
Fra Evighed med Ære,
En Herre stor og viis!
Almægtig med stor Priis,
Din Engle-Hær du skabte
Udi Retfærdighed;
Men nogle blev fortabte
Og faldt til Helved ned.

2.

Den Straf er uden Lige
Ej nogen kan udsige
Den Jammer Pine-Sted
For dennem var bereed,
Du dem i Dybet støtte,
Med Mørkets Lænker bandt,
Fra Livet de forstøtte,
Og Døden for-sig fandt.

3. Jeg

3.

Jeg arme Synder klager,
for dig min Bon fremdrager,
O Gud! bevogte mig
Fra Satan naadelig!
Nig fra hans Aand bevare,
Og mod hans Listighed,
Som sætter Sjele-Snare
For mig paa hvert et Sted.

4.

Thi som de Aander stemme,
I Pine, Vee og Klemme,
Er fra din Naade kast,
Saa tragter de nu fast,
At bringe mig og andre
I slig fordomte Rej,
Men Gud lad mig ej vandre
Afsides fra din Vej.

5.

Ach Gud! hvor mange Farer?
Hvor mange Sjele-Snarer
At Satan breder ud?
Hvor mange Synde-Skud
Han i vort Hjerte sender
Med ond Begjerlighed?
I hvor vi os henvender,
En Snare er bered.

6.

Han David til at hore
Saa dristelig ansporе,
Saa megen Ak og Vee,
Det ham paaforede.

Digitized by Google

Han og i Judæ Hjerte
Sin Gjerrighed indskjød,
Og Strikken ham leverte
I sin fortvivlet Nød.

7.

Ja det som end er mere,
At Satan monne være
Saa næseviis og slem
Sig stille torde frem,
Og Christum efter rende
Med Fristen, List og Svig,
Langt meer vil han og spænde
Sin' Snare op for mig.

8.

Den Helved leede Satan,
Afgrundens Leviatan,
Sin Tid har højt i Agt,
Staaer stedse paa sin Vagt,
Han veed sit Regimente
Skal rives hannem fra,
Og Tiden er i Vente,
At han skal undergaae.

9.

Hvor vi paa Jorden vanker
De Synd forgiftig Tanker,
Vor Kjods indtrykte Pæl
Os daglig gjor Uskjel,
At Satan os forrasker
Til Synd og Daarlighed,
Thi bør hver Christen haste
Til sand Bodfærdighed.

10.

Men ach! trofaste Fader,

Digitized by Google

Som aldrig mig forlader,
Du fra mit Barne-Sved,
Mit modig Livets Lob,
Idi din Tids Calender
Har tegnet rigtelig,
Og endnu daglig sender
Din Engle-Vagt om mig.

11.

Ja fra min Fode-Time
Jeg først tog til at stime
Din' hellig Engle from
Mig haver skandset om,
Og som en væbnet Skare
De har bevogtet mig
For Angest, Nod og Fare,
For Satans Vold og Svig.

12.

Altsaa er min Begjere,
Du vil end ydermere,
Min hjerte fromme Gud,
Udfrie af Faren ud,
Og mig paa Fredens Veje
Ledsage naadelig,
Al Satans List omdreje,
Som vil forfore mig.

13.

Naar han til mig fremtræder
I Lysens Engels Klæder,
Og som en hellig Mand,
En Samuel af Stand,
Da Gud oplys Forstanden,
At jeg kan ret forstaae,

Og

Og merke det er Fanden,
Der mig forføre maae.

14.

Naar han sig fort afmaler,
Og af sin Styrke praler,
Som en munderet Helt
Der væbnet er til Feldt,
Da lad mig Gud befinde
Din Strid bevæbnet Haand,
Og ham i Mørket binde
Med Dødens Lænke-Baand.

15.

O Gud! lad dig behage
I disse sidste Dage
Din Aand med kraftig Troe
Maa i mit Hjerte boe
Og dine Engle-Skare
Mig følge ud og ind,
Saa er jeg frie fra Fare,
Og glad i Sjel og Sind.

16.

Da bliver Satans Renker,
Hvormed han nu vel tænker
Fremme sin Falskheds Agt
En Ring i Næsen lagt;
Lad han sin' Knegter følde
At rende Verden om,
Gud! lad mig dig beholde
Til Arv og Ejendom.

Digitized by Google

Guds Barns Samfund med Gud i Døden.

Mel. Den prægtig Soel som hele Verden ꝛc.

1.

Naar Salomon beseer al Verdens Handel
Naar noje vil udgrunde Jordens Vandel,
ed alt der under Solen bliver seet,
a han alting Forsængelighed kalder,
i Aands Fortærelse, som hastig falder,
Ustadighed.

2.

ladig er vor værdig Ære-Sæde,
ladig er vor Velstand, Lyst og Glæde,
or Middel, Rigdom, Gods og Herlighed,
or Sundhed og vor sterke Ungdoms-Dage,
or Pral og Pragt og Dejlighed vil tage
Fra os Afskeed.

3.

vad er det da at vi saa modig træller,
t vi i Luften bygge vil Casteller,
om uden Fod paa Grund maa falde ned;
or Tid og Aar de slides op med Møye,
i sørger Dag og Nat for Legems Føde,
Med Flid og Sveed.

4.

en kiere Siel her staaer en Ting tilbage,
om ej forsømmes maae i Naadens Dage,
et er vor Død og Grav at tænke paa,
or Salighedς Arbejde ej forgjette,
j vores Poenitentzes Tid opsætte,
Hvor det vil gaae.

5. Vi

5.

Vi ufejlbarlig veed det ej kan vendes,
At dette Liv vil snart ved Døden endes,
Her er ej anden Vej til Salighed;
Hvi vil vi da for Dødens Komme grædes
Nej, vel tilfreds med Simeon os glæde
Ved vor Afsked.

6.

Alt Kjød paa Jorden dødelige ere,
Men døer med stor Forskjel, paa to Maner
Part salig døer til Fryd i Himmelen,
De andre døer og krævés bort i Vrede,
Henføres til de onde Aander leede
Til Helved heed.

7.

Derfor min Sjel, hav Troens Lamper tendte
Din Død for sand Gudsfrygtighed forvendte
I Samfund med din Gud hvert Øieblik,
Du veed ej Dag, ej Tid, ej Sted, ej Maade
At Døden vil i Grumhed til dig træde
Med Stød og Stik.

8.

Naar dine Synder her forladte ere,
Og holder dig fast ved din Frelser kjære,
Da kan du ej for Døden frygte dig,
Men han dig en velkommen Gjest skal blive
Han fører dig til Jesum, som vil give
Dig Himmerig.

9.

Den Høiestes Gesandt maa Døden kaldes
Og Guds Legat, som sendes og befales,
At hente dig her fra at reise hen

bedre Velstand, Værdighed og Ære,
Herrens Helgen og hans Engler kiære,
I Himmelen.

10.

egen Magt maa han ei nogen røre,
uden Ordre Skade dig paaføre,
Hans Mondighed betog vor Frelser sød,
ns Slangebraad for stompet blev og stækket,
ns Magt og Kraft, og Herredomme svækket
Ved Christi Død.

11.

i kan for Døden ingen være bange,
dtagen Syndens Træl og bunden Fange,
Samt Hedninger, som har ei Livsens Haab;
bedre veed, og er for Gud ei fremmet,
som i Pagt med Christo blev indlemmet,
Udi vor Daab.

12.

du i Trældom træt og mat af Møje,
aa du i Armod dig for alle bøje,
Er du forfølget af Tyranners Hgand,
aa du af Løgn og Falskhed meget lide,
a dette fries du og anden Qvide
Ved Dødens Bud.

13.

an løser dig af dette Syndes Elende,
ag derfor Døden til din Ven og Frende,
Og tænk paa ham hver Dag, hver Tid og Stund,
Seng, i Sæde, Gjæstebud og Gilde,
lem aldrig hverken aarle eller silde,
Din Dads Samfund.

14.

er du i Samfund med din Frelser kiære?
er og din Sjel forsikret paa Guds Ære?
Er du med Gud i Pagt og Kierlighed?
Du da for ingen Ting i Verden grøer.
Dyr inderlig med Tyrens Hjen stuer,
Guds Herlighed.

15. Du seer i Troen Jesu Æres Boelig,
I Christo er dit Hjerte glad og roelig,
Din Sjel er i et daglig Gjestebud
De gode Engle altid hos dig svæver,
Fornøjet du din Tid i Verden lever,
Og glad i Gud.

16. Du er fornøjet hvad Gud dig beskikker,
Hvad Gud ikjenke vil du villig drikker,
Din Saligheds Forsmag gjør alting sødt;
Du lader Gud for Vee og Velstand raade,
Du skatter ei al Verden mod Guds Naade,
Som du har vundt.

17. Men kjære Gud! naar det dig vil behage
Ved Dødens Bud at ende mine Dage,
Gjør mig da værdig Jesu til din Brud!
Styrk mig i Haab og Kjerlighed at vente,
Saa gaaer jeg villig, naar du mig vil hente
Af Verden ud.

18. Og naar den salig Time vil frembryde,
Hvor vel fornøjet vil jeg dig da yde,
O Gud, min Sjel og Aand, som du mig gav.
Mit Legem blandt de døde Fædres Kroppe
Jeg lader udi Herrens Fred nedstoppe
Udi sin Grav.

19. Da vil det rette Jubel-Aar indtræde,
Da skal min Sjel for Lammets Stoel og Gade
Med lange hvide Klæder prydet stå,
Med Kroner og med Palmer udi Hænde,
Dig synge evig Ære uden Ende,
Du store Gud!

20. Da skal jeg Gud i tre Personer skue,
Da alle Helgen klar som Solens Lue,
Med Engler Tusindmaal i Himmerig,
Kom da, o! Død, naar Gud det vil behage;
Thi jeg af Møie træt og mæt af Dage
Vil følge dig.

Sjelens sjungende

Opmuntring

til

Poenitentse, Skriftemaal

og værdelig at Communicere, udi

dette Sange: een Sang om det nye

Jerusalem, som kan henrykes til

den himmelske Herlighed.

Forfattet

af

Morten Resen.

Kiøbenhavn, 1805.

Trykt hos Directeur Joh. Fred. Schultz

Findes tilkiøbs hos Boghandler Hybert Løsch

i Bergen, boende paa Torvet.

Digitized by Google

Ved Moses Loven blev
Paa Tavler to os givet,
Ved Jesus Naaden kom,
Barmhjertighed og Livet!
Nu, milde Jesu! naar
Mig Loven dømme vil,
Dit Kors, din' blodig Saar
Jeg tager Flugten til.

Digitized by Google

En Poenitense-Sang.

Mel. Mig tykkes at Verden er underlig.

1.

O naadige Jesu! barmhjertig og god!
Veemodelig maa jeg beklage,
At jeg med min' Synder har brudt dig imod
I mine fremfarende Dage;
Gjenstridig, ulydig, modvillig og slem
I Verden min Idræt har været,
Fra Ungdom til Manddom og siden alt frem
Til Vrede jeg dig har opirret.

2.

Til Ondskab jeg rendte, som Hesten til Strid
Paa Syndernes Bane har raldet;
Men du med din' søde Formanelser blid,
Saa ofte til Bedring mig kaldet.
Du har mig ved Ordet saa idelig kaldt,
Men jeg har dig stedse forhaanet;
Du slættet et Riset saa ofte jeg faldt,
Men har mig taalmodigen skaanet.

3.

Du har din fortornede Fader formildt,
Opofret dit Blod til Ransone;
Hans tørende Vrede, den haver du stilt,
At du mig med Hæder kan krone.
Nu Jesu! saa vil jeg nedfalde for dig
Bodfærdig i Støv og i Aske,
Med Sorrig og Klage, med Graad og med Skrig,
Med Taarer din' Fødder vil vadske.

Digitized by Google

4.

Anſee min Bodfærdighed, Frelſere ſod!
Du kjender min Villie og Sinde;
Jeg ſlipper dig ikke af Arme og Skiod,
Skal endſkjondt mit Hofte-Leed revne,
Du ſkal mig velſigne, for du er min Ven,
Og for min ubluelig Raaben,
Du ſkal til din Faareſtie bære mig hen,
Og viſe mig Himmelen aaben.

5.

Hoiplagede Jeſu! Forloſere god,
Jeg falder dig ydmyg til Fode,
Ach! lad nu dit hellig uſkyldige Blod
Med Bon hos din Fader anmode,
At jeg, ſom med Synder beſværede er,
For din Skyld maa Naade erlange;
Du kaldes en Talsmand, o! Frelſere kier,
Thi du haver meglet for mange.

6.

Hoiplagede Jeſu! jeg ſkammer mig ved
Min ſyndig Misgierninger mange,
O Gud! for din Pinſel og blodige Sveed
Forloſe mig ſyndige Fange.
Hoiplagede Jeſu! min Suk og min Graad
Lad dig til Miskundhed bevæge,
Du ſande Nodhielpere, mægtig af Raad,
Du eene min Vunder kan læge.

7.

Hoiplagede Jeſu! til Naade mig tag,
For alle din Lidelſes Smerte,
For al din Beſpottelſe, Haanhed og Slag,
For Blodet, ſom flod af dit Hierte,

For

For Torven, som gav dig i Hovedet Stik,
For Edik og Galde du smagte!
For dine fem Bunder paa Korset du fik,
Da du for min Synd dig lod slagte.

8.

Min Jesu! vær naadig, den stakkede Tid
Jeg her udi Verden skal leve;
Min Jesu! vær naadig, naar jeg udi Strid
Med Døden skal kiempe og stræbe;
Min Jesu! vær naadig, naar jeg skal opstaae,
Og for Dig til Dommen fremmøde,
At jeg da en naadig Sententse maa faae,
Og Himmerig arve med Glæde.

9.

At jeg da med Saligheds Klædebon pga,
Dit Rige maa arve og nyde;
For dig og for Thronen bekronet at staae,
Da vil jeg mig glæde og fryde.
Og synge dig hellig Treenige Gud!
Blandt Engle med frydefuld Stemme
Evindelig Lov, som har reddet sin Brud,
Af Fare, af Jammer og Klemme.

En anden Poenitentsens Sang.

Mel. Jeg stod en Morgen saa grimmelig.

1.

O! store Gud, jeg falden ned
At knæle for din Majestet,
Udi min Sjeles Smerte;
Jeg er med Synd

Og

Og Ondſkabs Dynd
Bebyrdet paa mit Hjerte.

2.

Min Ondſkab er ſom Havſens Sand
Udi Mangfoldighed, og kan
Ej noaenlunde tælles,
Ach! hielp mig Gud
Af Snaren ud
I Tide, for jeg qvæles.

3.

Beree, o Gud, din gammel Viis,
Fra Evighed du bær den Prüs,
At vil beviſe Naade
Mod Syndere
Sig mod dig tee
Med Boed og Bøen vaade.

4.

Din Naades Dor ej lukkes til:
Fra mig du dig ej heller vil,
Som er din Skabning, vende,
Naar jeg med Graad
Min ſyndig Daad
Bodfærdig vil bekiende.

5.

Derfor jeg med Bedrøvelſe
Nedbøjer mine Hjertes Knæe
Med Suk og ſalte Taare;
Din Brede ſtil
O! Herre mild,
Mod mig, jeg ſyndig Daare.

6.

O Herre! hør min Klage-Røſt,
Og lad dine Øren mig til Troſt,
Paa

Paa mine Bønner merke;
Af Syndens Krud
Et Synde-Skud
Mon i mit Hjerte virke.

7.

Thi jeg med Synden har forskyldt,
At Straffens Bæger bliver fyldt
Med Jammer, Vee og Plage,
Først daglig her,
Og siden der
I Evighedens Dage.

8.

Men Gud! mit Hjerte glæder sig,
At du er Naade-rund og riig;
Thi aldrig du behager
En Synders Død,
Der dig sin Nød
I Anger-Graad beklager.

9.

Om Satan end har bragt mig paa
Saa syndefuld en Stie at gaae,
Og vil mig nu beklage,
Saa jeg ved ej
Hvorhen min Vej,
Ej frem og ej tilbage.

10.

Du dog den Gud er visselig,
Der aldrig Haanden vil af mig
Og nogen Synder vende;
Enhver sin Nød
Og Hjerte-Stød
Du selv bedst monne kiende.

Digitized by Google

11.

Du ved din Søn min Synd og Last
I Havets dybe Svelg har kast,
Evindelig at være;
Hans Skuldre bar
Min' Synder svar,
Hans Navn ske Lov og Ære.

12.

Du redde kan og vil af Nød,
Din Naades Kilde, Fader sød!
Er altid fuld af Naade,
Som bliver øst
Med Fryd og Lyst
Til Sjelens evig Baade.

13.

Kom nu almægtig søde Gud!
Fri mig fra Gedars Fængsel ud,
Og før mig i din Bolig.
I Lyst og Nød,
I Liv og Død,
Jeg følge vil dig trolig.

En Sang førend man gaaer til Skrifte

Mel. Ach Amaryllis! har du nu, &c.

1.

I Jesu Navn! nu vil jeg hen
For Skrifte-Stolen træde,
O! søde Jesu! Sjelens Ven!
Lad mit Synd-smittet Klæde
Og Helved-Dragt
Urene Pragt
Fra mig i Naade tages,
Og Satans List bortjages.

2. Det

2.

Det sidste jeg paa dette Sted,
Din Naade mig tilbade,
Da loved jeg min Synder leed,
Som Gift at skye og hade,
At bedre mig,
Og elske dig,
Dig tjene, troe og frygte,
Min Sjeles Lys og Lyste.

3.

Men hvad jeg deraf holdet har,
Hvad jeg har for dig lojet,
Det staaer, o Jesu! aabenbar,
Som prentet dig for Øjet,
Mit Hjerte med
Samvittighed
Bevidnet har og skreven:
Jeg er ej bedre bleven.

4.

Nu naadig vær, o Jesu kjær!
Mig Synd-bebyrdet Fange,
Samvittigheden Vidne bær
Og gior mit Hjerte bange,
Hun forer Krig,
Hun dommer mig
Ulykken her at drage,
Samt Vee og evig Plage.

5.

Du er jo en barmhjertig Gud,
Som Synders Død ej vilde,
Du sletter deres Ondskab ud,
Der kommer ej forfilde;

Men hvo til dig
Omvender sig,
Imens ham Naade bydes,
Da din Miskundhed ydes.

6.

Saa er mit faste Haab til dig
Jeg Synde-Slav og Stomper,
Naar jeg veemodeligen mig
Om din Fodskammel kromper.
Jeg Naaden vist,
O! Jesu Christ!
For dine Wunder fanger,
Og Trøst hos dig erlanger.

7.

O Jesu! paa din' Lovter tænk,
Tænk paa din Sejers Ære,
Min' Synder ned i Havet sænk,
Hvor dybest det mon være.
Min Ondskabs Last,
Bag Ryggen kast;
Og min Misgjernings Plette
Udi dit Blod afvyske.

8.

Som modig, heed og torstig Hiort
Vand-Floden efterleder,
Saa skriger nu min Sjel alt fort,
Og dig om Naade beder.
O! Jesu mild!
Din Vredes Ild
I Naade du udslykker,
Som Sjel og Hjerte trykker.

9. O

9.

Jesu! vend dig til mig om,
Jeg Naade, Naade beder,
Liv Jesu! giv en naadig Dom,
Jeg Naade efterleder.
Bliv mig et vred,
Min Jesu heed,
At din forvornet Fader,
Min Daarlighed forlader.

10.

Til Skrivte-Stolen nu igien
Jeg haver sat min Tanke,
Bid Hjertet hvert er Foderin
Med Tolderen maa banke
Oppaa mit Brost
Og med sin Rost,
Med Suk og Taarers Floder,
Om Naade dig anmoder.

11.

Bud hjelpe mig saasnart min Knæ
Nedknæler da paa Steden,
Af mine Bonners Ruelse,
Efter Mannasses Beden,
Indrettes maa,
Og sige saa:
Jeg synder har desvorre!
Men naadig bliv, o Herre!

12.

Og naar jeg vender mig derfra,
Min Bigsten lad gelinge,
At Sielens Harpe-Strenge da,
Som Davids maatte klinge.

Min Siel lov Gud!
Som hialp dig ud,
Alt hvad i dig sig rore,
Hans Lov og Priis udfore.

19.

Styrk mig i Troen og til dig,
At naar min Skiver-Fader
Paa Jorden her har rostet mig,
Afleser og aflader
Min Synder stor,
At jeg da troer,
De og af Gud tillige
Er gleme i Himmerige.

14.

Nu Gud min Kraft og Styrke vær
En værdig Gjest at blive,
Hjelp mig, o! Jesu, Broder kjer
Dit Naade Bjerg at klive.
O Hellig Aand!
Sand Trøstermand,
Beboe mit Hiertes Hytte,
Indtil jeg heden flytte.

Naar man er kommen fra Skrivtestolen.

Mel. Hvor elskelig synes din Hoelig og Sted.

1.

Dig Jesu skee Tak for din Naade saa stor!
Tak for din Barmhiertigheds Gave!
Som atter af Djevelens Strikker og Snoer
Har lost din gieldbundne Slave,
Tak Fretfere sodt
De Tænder du brodt
Der mon min Samvittighed gnave.

Digitized by Google

2.

Du Synderne skiller, som Sodomæ Skrig,
Skreg i der mørkegrønne Øre,
Nu da ved din Tienere taled til mig,
Der, mange dit Budskab fremføre:
Vær trøstig min Søn,
Jeg hører din Bøn,
Og villig vil dig bønhøre.

3.

Der jeg med Kong David i sørgelig Lyd
Nægsgrus paa Jorden maatt' klage:
Jeg for dig, o! Herre! o Herre min Gud!
I Synd har henlevet min' Dage.
Da Jesus din Røst
Frembragte mig Trøst:
O Synder! du skal ej forsage.

4.

Som Natan til David, du tal'de til mig.
Da jeg for din Tjener mon bigte,
Beklaget min Synd og Samvittigheds Krig.
Mig Satan som Hvede vilde sigte,
Din Ondskab og Last
Har Herren bortkast,
Med Gud dig din Frelser forligte.

5.

Der jeg til Guds Vrede og timelig Nød,
Ja evige Pine var skyldig,
Den glædelig Røst af din' Læber udflod:
Min' Saar mod din' Synder er gyldig.
Jeg ofret mit Blod,
At du i den Flod
Kan læge din Sjel, som er byldig.

6. Jeg

6.

Jeg for din Misgjerning til Kaarset er slu
Jeg knuset er for dine Synder,
Jeg Straffen oppaa mine Skuldre har l
Jeg Saligheds Fred dig forkynder;
Jeg frelste dig af
Den Grube og Grav,
Der brænder som Svovel og Tønder.

7.

For denne Velgjerning, høipriselig Gud!
Dit Navn jeg af Hjertet vil love,
Før var jeg en Fange, nu er jeg din Brud
Ach! at jeg ej mere maatt' vove
Den syndige Dyst
I kiødelig Lyst
Paa Djevelens Pude at sove.

8.

Jeg for udi Gjælden ti tusinde Pund
Stod tegnet om du vilde trætte,
Men du af din Naade og store Miskund
Gik blodig for mig udi rette,
Da du, o! Guds Søn,
For Menneskens Kjøn
Lod dig til Ransoning hudflætte.

9.

Nu er jeg forsikret, o Frelsere sød!
Jeg med dig trolovet er vorden!
Vort Venskab ej skille skal Liv eller Død,
Ej Engel, ej Forstendoms Orden.
Du bliver min Gud
Og jeg er din Brud
Saa længe jeg lever paa Jorden.

10. Din

10.

Din Aand fremdeles nu styre mig saa,
Og raade min Gang til det Gode,
Jeg dagelig pryder for dig maatte staae
Med Helligheds rene Klenode.
Lad Klinte, o Gud!
Og Syndens Ukrud,
Ej qvæle din Urtegaards Pode.

11.

Mig kraftig beskygge din værdige Aand,
Og Satans Indgivende skække,
Mit Hierte, o Fader! lad udi din Haand
Bevæges, som vandfulde Bække;
Lad Fylden og Drik,
Samt anden Ustik
Mit Kjød ej til Vellyst opvække.

12.

Indsegel og Laas for min' Læber og Mund
Gud give jeg daglig maa sætte
Fra Banden, Bagtale, fra syndig Paasund,
Fra Vrede, fra Klammer og Trætte,
Jeg stedse hentrykt
O Gud! i din Frygt
Maa daglig mit Levnet indrette.

13.

Udi al min Gjerning Gud styre for mig,
Og danne mig efter din Villie,
At jeg som et tækkeligt Offer for dig
Maa stedse mit Levnet fremstille;
Din faderlig Tugt
Lad bære dig Frugt,
Og Synden af Kjødet udpille.

14. Saa-

14.

Saaledes i Hellighed, mildeste Gud!
Dig tjene i disse Livs-Dage,
Jeg hisset din Herligheds kronede Brud,
Kan Saligheds Klæder paatage.
O! Gud for din Død!
O! Frelsere sød!
O! Jesu! det lempe og mage!

En anden Sang efter Skriftemaal.

Mel. Naar Gud til sine Udvalgte fremtræder.

1.

O du høilovede Gud og min Herre!
Dig være Priis og Tak, Hæder og Ære,
At du paa nye mig min' Synder forlode,
Og min Ureenligheds Smitte afstøde.

2.

Du mig din Naades Forsikring tilsagde,
At den Samvittigheds Skamse mig nagde,
Er nu, Gud lovet! med alle bortveiget,
Jesus igjen i mit Hjerte nedstiget.

3.

Nu vil jeg ile med Kjerligheds Flamme
Frem for dit Alter, og ydmyg annamme
Jesus Brudgommen, min Siel har i Vente,
Udi dit Legems og Blods Sakramente.

4.

Der vil du mig ved din Naades-Bord sætte
Der vil du Naade Forbundet oprette,
Der skal min Sjel da sin Hunger forvinde,
Der vil du Kjerligheds Knuden selv binde

5. Der

5.

Der skal mit Hjerte Forsegling erlange,
Der skal jeg Frelserens Plante-Brev fange,
Der skal mig Skjode paa Himmerig gives,
Der skal min Sjel udi Aanden oplives.

6.

Vær da hojlovet i Evigheds Dage
Jesus, som leed for min Salighed Plage;
Du Perse-Karret saa smertelig traadde
Alt for min Salighed, Frelse og Raade.

7.

Du mine Synder i Havet nedsænkte
Og min Misgjerning bag Ryggen du slængte;
Aldrig du mere dem vilde erindre,
Tak da min Jesu! som Byrden vil lindre.

8.

Lad nu dit Blod mig saa kraftelig styrke,
At jeg med Iver dig elsker og dyrker,
At jeg al Morkhedens Gjerning forsager,
Lysens og Saligheds Vaaben paatager.

9.

Lad mig alt syndigt Væsen forsage,
Lad mig ej Verdens Vellyster bedrage;
Tugtig, retfærdig, gudfrygtig at være
Jesu mig daglig der Symbolum lære!

Forend man annammer det hojvær-dige Alterens Sakramente.

Mel. Far vel du skjonne Engelland.

1.

O! Jesu, Verdens Frelser sod,
Din hellig Nadvere

Digitized by Google

Skjertorsdags Aften for din Død,
Til min Hufvaleiſe
Og Sjele-Spiſe du ſtifte lod,
Hvor jeg i Brød og Vin
Dit Legem og dit røde Blod
Annammer, o! Jeſu min!

2.

Jeg ſyndig Orm og uſel Kree
Mig ſtiller for dig frem,
Som en forarmet Betlere
Med revne Klæder ſlem,
Der hungrer efter din Spiſe god,
Det ſande Livſens Brød,
Og torſter efter Naadens Flod,
Som af din Side flød.

3.

Læg, Jeſu! Sjelens Læge reen!
Mit Hjertes Vee og Qval,
I Troen mig med dig foreen,
At jeg blandt deres Tal
Maa findes i Dag, ſom værdelig
Dit Legem og dit Blod
Annammer, og forbinder mig
Med dig, o! Jeſu god.

4.

Du ſom i Dødens Kamp og Strid
For din' Ubenner bad,
Jeg beder, Jeſu! Frelſer blid,
Lad denne Sjele-Mad
Saaledes ſtyrke min ſvage Troe,
Jeg aldrig tvivler paa
En ſalig Død, en evig Roe,
En naadig Gud at faae.

Digitized by Google

5.
Saa vist jeg under Viin og Brod,
Annammer Jesu dig,
Gjør mig forsikret, at din Død
Fra Døden frelste mig,
Og du min' Synder af Naade forlod,
Den Helvedes Drage bandt,
Gav mig dit Legem og dit Blod
Derpaa til Underpant.

6.
Nu dette troer jeg stadelig,
Men Gud min Troe bestyrk,
Og daglig den forøg til dig
I Verdens blinde Mørk,
At Troens Ende herfra med mig
Jeg engang fare kan
Til Salighed i Himmerig,
Det rette Canaans Land.

En anden Sang førend man annammer der højværdige Sakramente.

Mel. Den signede Dag, som vi nu see.

1.
Jeg værdig ej var med min syndige Mund
Dit Legem og Blod at annamme.
Men Jesu, din Naade og store Miskund
Gjør ingen Bodfærdig til Skamme:
Din Kjerlighed brænder paa dybeste Bund,
Og Havet antænder i Flamme.

2.
Vel veed jeg, at Himlernes Himle ej kan

Digitized by Google

Udgranske din Vælde og Ære,
Jeg Aske og Støv udi ynkelig Stand
Mig kjender uværdig, o Herre!
I Dag til dit Gjæstebud, Frelsere sand!
Med andre deelagtig at være.

3.

Men Troen mig siger: At Jesus din Kraft
Og Naade mig værdig vil gjøre,
Du haver mit Leer i dine Hænder selv havt,
Dit kjærlige Hjerte vil røre,
At søge dit Faar, som i Ørken var tabt,
Og det til din Faare-Stie føre.

4.

Thi du er almægtig, barmhjertig og god,
Din Kraft kan udvirke allene,
At hjelpe de knuſede Sjele paa Fod,
Og bløde de Hjerter af Stene,
Naar du med din Aand vil fornye mit Mod,
Da blive vi hellig og rene.

5.

Omskjær mig, o Jesu i Hjertet nu saa,
Din Aand mig regjere og raade,
At jeg udi Troen retskikkede maa
I Dag til dit Alter optraade,
Gudfrygtig, ærbødig og ydmyg at staae
For dig, og erlange din Naade.

6.

Hoffærdigheds Aand lad ej klæde mig ud,
Det ydmyge Hjerte ej sømmer,
Udvortes Skinbellighed, sødeste Gud!
I Dag fra mit Hjerte lad rømme,
Bevogte min Sjel fra de syndig Indskud,
Som tænder din Vrede at domme. 7. Al

Digitized by Google

7.

Al Vantroe udryd af mit Hjerte med Rod,
Naar jeg Sakramentet skal røre,
At jeg paa dit hellige Legem og Blod,
Retskaffen Forskjel kunde gjøre,
Med Troens bestandig Lydagtighed god
Fornuften i Fængsel at føre.

8.

Min' Tanker skal være at bedre mit Liv,
Hjelp mig det Forsæt at fuldbyrde,
Og dertil din Hellig Aand kraftelig giv,
Mit Hjertes Regenter og Hyrde!
Al Fristelse, Ondskab og Laster bortdriv,
Som kan min Samvittighed myrde.

9.

Naar du ved din Tjener Velsignelsens Brød
Og Kalken mig naadig tilstæder,
Da styrk mig i Troen, Immanuel sød!
At du med Forening indtræder
Til mig udi Sjelen, fra Faderens Skjød,
Mit Hjerte opliver og glæder.

10.

Bereed du dit Lejersted, Jesu, i mig,
Mit Hjerte er dit, du Højlover!
Jeg vaager og haaber, og lever i dig,
Jeg angrer jeg sikker har sovet
I Synden, men Jesu! du giorde mig riig,
Og knuset Hugormen hans Hoved.

11.

Nu Jesu! med hjertelig Længsel og Lyst
Jeg mig til dit Gjæstebud vender,
Som Barnet der figer til Moderens Bryst,

Som Hjorten, der Tørstighed brænder,
Jeg haaber, o Jesu min Glæde og Trøst,
At du mig nu værdig erkjender.

Takfigelses-Sang efter det hojværdige Sakramentes Deelagtighed.

Mel. Den signede Dag er os bereed.

1.

Nu er bereed den Glæde Dag,
At jeg af Lammets Spiise,
Er vel trakteret med Behag,
Men lær mig nu at prise
Dig Gud, som gjorde mig saa stor,
Og satte mig op til dit Bord,
Bar frem dit Traktemente;
Jeg aad dit Legem, Frelser god!
Mig skjenket blev dit røde Blod,
Som aldrig jeg fortiente.

2.

Din Naade jeg ej værdig var,
Jeg som med Synden brasked,
Men mit besmittet Ondskabs Kar
Har du paa nye opvasked;
Nu lever jeg og boer i dig
Et Pant jeg fik paa Himmerig
I Dag i Sakramentet.
Nu er jeg din med Liv og Sjel,
Af Fængsel du Immanuel
Har mig paa nyt udhentet.

3.

Jeg ei med Tanker eller Ord
Tilfulde dig kan prise,

Digitized by Google

O Jesu! for din Naade stor,
Og for din Siele-Spise,
Du med din Død mig har forløst,
Fra Helved, Død og Syndens Brøst,
Din Sødhed har jeg smaget,
Og Paaske-Lammet, Jesu min,
Du har udi mit Hjerte-Skrin
Din Seng og Leje taget.

4.

Du som udgav dit Hjerte-Blod
For mig i Dødens Smerte
Lad Kraften af den dyre Flod
Befrugte saa mit Hjerte,
Min Troe maa styrkes dagelig,
Mit Levnet dig behagelig,
Og tækkeligt maa blive,
Din Naade-Virkning udi mig begynd
Jeg ei til forrig lede Synd,
Igjen mig skal begive.

5.

Hjelp nu, min søde Frelsermand!
Jeg Kjødet kan korsfæste,
At Sjel og Hjerte, Mund og Haand
For dig og mod min Næste,
Saaledes bliver til dig vendt
At jeg dit Naades Instrument,
Mit Sind fra Verden vender,
Og daglig stunder til det Sted,
Hvor skinne skal din Herlighed,
Og evig Lyset brænder.

Digitized by Google

En Sang om det nye Jerusalem, som kan hentydes til den himmelske Herlighed.

Mel. Det mulmer mod den mørke Nat.

I.

Kom hid mit Hierte, Sind og Sands,
Du som med Martha mangen Syssel ha
For Verdens ringe Skygge-Glands,
Og dit forgjengelige Legems Kar,
Din Plagen, Sorg, Arbejd, Omhu og Sveed
Har dog alt meer end nok, for du det veed.

2.

Kom hid min Sjel! og fryde dig
Udi den Glæde, Lyst og Herlighed
Dig er bereed i Himmerig,
Blandt Guds Medarvinger i Roe og Fred!
Forlyste dig udi den Glæde stor,
Hvor inde Gud i al sin Ære boer.

3.

Men hvor kan nogen Qvindes Søn,
Som udaf syndig Kiød udsprungen er,
Beskrive Himlens Glæde skion,
Nej det umuliat er for een og hver;
Dog maa vi lit, som Børn, her stamme om
Guds Glædes Himmel og Guds Helligdom.

4.

Johannes saae en Stad fra Gud
At fare ned, det nye Jerusalem,
Beprydet saasom Lammets Brud
Imod sin Brudgom herlig kommer frem,
Guds Tabernakkel og en herlig Bye,
Guds Boelig uden Hænder gjort af nye.

5. Den

5.

Den Stad som Jaspis skinnede,
Ja som det allerædleste Christal,
Tolv tusind Agre var at see
Dens fire Kanter rigtig maalet Tal,
Og Muren høj et hundret Alen var,
Samt stor og syrgetyve skjøn og rar.

6.

Thi Muren var af Jaspis fuld,
Og deres Grundvold tolv Slags Ædelsteen,
Men Staden af det pure Guld
Med alle sine Gader klar og reen,
Ret som gjennemskinnende Christal
Var Stadens Muur og Stræde over al.

7.

Tolv Porter af tolv Perler stor,
For Stadens Mure prydelig var sæt,
Tre Øst, tre Vest, tre Sønd, tre Nord,
Med sin Indgang og Hængsler rar og næt,
Og over hver, en herlig Engel stod,
Som Vægtere for Lammets Boelig god.

8.

Der ingen Tempel var i den,
Thi Gud og Lammet var dens Tempel skjøn:
Der ej behøvdes Solens Skin,
Thi Lammet var dens Lys, som er Guds Søn.
De Porte blev stedse aabensat,
Thi det var altid Dag og ingen Nat.

9.

Der Livsens Flod igjennem flod,
Den Christal dyrebar rene Strøm,

Digitized by Google

Som sig fra Lammets Stoel opskjød,
En Lægedom for saaret Sjele om.
I samme Gade Livsens Træe og stod,
I Rad hos Bredderne af samme Flod.

10.

Det samme Træe bar tolv slags Frugt.
For hver en Maaned udi Aaret om,
De Blade med sin yndig Lugt
Var en Resept og kraftig Lægedom
For Hedninger, som havde Bræk og Mein,
De blev helbredet alle hver og een.

11.

Alt dette var stor Herlighed,
Og en lyksalig Stad udi at boe,
Men intet dog at ligne ved
Guds herlig Himmel og den evig Boe;
Hvad er vel Ædelsteene eller Guld,
Det er mod Himmerig som Støv og Muld.

12.

Thi Himlen er en Fryde-Sal,
Hvorinde klinger højt Basunens Lyd,
Og Herrens Igjenløste skal
Til Zion komme frem med Lyst og Fryd,
Den ziiret Krands paa deres Hoveder
Af idel Glæde sammenbundet er.

13.

Naar jeg den Glæde tænker paa
Og den Triumph der er i Himlens Borg,
Al Verdens Jammer, Ach og Hjerteforg!
Hvad er den korte Tid jeg lider her?
Mod Glæden evig, som i Himlen er.

14. Paa

Digitized by Google

14.

Paa Jorden det min Glæde er:
Ar jeg, som i et Spejel skue kan
I Ordet Gud min Fader kjer;
Men udi det forjettet Zions Land
Skal jeg hans Ansigt ojensynlig see,
Og blive mæt af hans Beskuelse.

15.

Det meget Godt du har bered
O Gud! for mig udi din Himmelfryd,
Den, Glæde, Lyst, den Herlighed,
Trompeters Klingen med Basuners Lyd,
Din Musicanters Sang i Engle-Chor!
O Himmel Glæde! Ach hvad est du stor!

16.

Naar skal jeg komme der at see
Min Gud udi det nye Jerusalem?
Paa Jorden er kun Ach og Vee!
Men i min Faders Huus og Zions Hjem
Der findes ikke Synd, ej heller Død,
Ej Smerte, Pine eller Sygdoms Nød.

17.

Der ej Bedrøvelse, ej Sorg,
Ej Fristerens Anfægtning, List og Svig
Kan snilges ind i Himlens Borg,
Da maa al Satans Renker pakke sig,
Der klaffes ej, der lyves ingen paa;
At Falskhed langt fra Himlen blive maa.

18.

Ej Armod eller Fattigdom,
Ej Had, ej Vrede, ej Misundelse
Hos nogen finder Sted og Rum;

Men

Digitized by Google

Men alle blive ſkal fornøjede
Med Herlighedeu, ſom enhver i boer,
Om ikke dog hos alle lige ſtor.

19.

Der ſeges ej Anſeelſe,
Der ej begjeres Vælde eller Magt,
Der frygtes ej for Helvede,
Til intet bliver der al Satans Agt,
Der Herrens Helgen boer i Roe og Fred
Med hver ſom arver evig Salighed.

20.

De ſom Guds Ord her fremmet har,
Skal frem for andre prydes da i Glans,
Som Solen de blandt Stjerner klar
Skal ziires ud med Skin i Engle-Dans;
Enhver fornøjet bliver da i Gud,
Enhver da kaldes Jeſu Chriſti Brud.

21.

De for mig did er gaaet hen,
Forældre, Børn, Sødſken, Blodsforvant
Dem ſkal jeg kjende da igjen,
Min Ægtefælle, Venner og Bekant,
De ſom jeg her med Graad og Suk forlod,
Skal hiſſet komme mig med Favn imod.

22.

Der er ej Vinter eller Nat,
Vi tuſind Sole den fordrive ſkal,
Hvormed hver Helgen er omſat,
Med alle Englers Skin i tuſind Tal;
Der er og ej Arbejde eller Sveed,
Der intet findes kan at ærgres ved.

23. Der

Digitized by Google

23.

Der kan ej nogen være vred,
Der bliver ikke Trætte eller Krig,
Utugt og ond Begjerlighed
Er ej hos nogen udi Himmerig;
Al Skam og Skjendsel vige skal derfra
At synde ingen meer begjere da.

24.

Lad dette i Bedrøvelse
O Gud! frimodig gjøre nu mit Sind,
At naar jeg dig engang skal see,
Du da vil tørre Graaden af min Kind;
Al Sorg og Suk skal da bortvige langt,
Og Rum vil blive nok for nu er trangt.

25.

Om Verdens Lykke er mig vred,
Og jeg maa være hendes Skompelskud,
Slet intet græmmes jeg derved,
Min Jesus vil mig snarlig lede ud
Fra Kedars Hytte til sit Fryde-Slot,
Og mætte mig hos sig med evig Godt.

26.

O Jesu! du min Salighed,
Min ypperligste Glæde, Deel og Skat,
Alt dette har du mig bereed,
Og mig til Glædens Arving hos dig sat,
Du er bortgaaen at berede Rum
For mig udi din Faders Ejendom.

27.

Du lovet har at tage mig
Til dig, at blive hos dig Jesu blid!
Hvor jeg skal glædes udi dig,

Og

Og blandt din' Engler frydes allenrid;
Omgjengelse skal jeg da nyde der
Blandt dine Helgen og Udvalgte kjer.

28.

Giv mig til dette Fryde-Land
O søde Jesu! Længsel, Suk og Lyst,
Som Hjorten skriger efter Vand,
Min Sjel maa lædskes ved dit saarede Bryst:
Dit Blod, som for mig ned af Korset flød,
Lad blive mig en Honning-Kilde sød.

29.

Kom da min søde Frelsermand!
Kom, hjelp mig ud af min Elendighed!
Los mig af Verdens Jammer-Land,
Og lad mig fare hen med dig i Fred;
Kom Jesu! giv en salig Hedenfart,
At jeg din Herlighed maa skue snart.

30.

En evig Glæde, Fryd og Roe,
Et evigt Lys foruden Dunkelhed,
Et evigt Liv udi at boe,
Foruden Frygt for Døden fæl og leed;
En evig Ungdom, altid evig glad;
En evig Kjerlighed foruden Had.

31.

Ija! min Jesu! var jeg der
Ija! min søde Frelser Jesu blid!
Ija! kom snart min Jesu kjer!
Ija! hjelp Jesu mig at komme did!
Hvor vil jeg med en Engle-Tunge da
Dig Jesu synge Lov! Halleluja!

Digitized by Google

Til Beſlutning.

Nu ender jeg hermed, i Jeſu Navn det ſøde,
Min Poenitentſes Frugt og Bedrings førſte Grøde,
I Haabet ſaaede jeg min Graad ved Herrens Tagt,
Nu jeg og høſter har min Troes yndig Frugt.
Tak! Viingaards Herre, tak! du vanded ſelv din Pode,
Du lugget Klinten ud, ſom i din Ager ſtode,
I det du Verdens Lyſt fra mine Øine tog,
Og ved Gjenvordighed mit Hjerte til dig drog.
Tak for din gode Aand, ſom vil tilſtæde blive,
Som rørde ſelv min Haand, og lærde mig at ſkrive:
Som du ſelv digtet har, ſaaledes jeg og ſkrev:
Du Gud var eene den, ſom Verket for mig drev.
Du ſtyrket ſelv din Hjord, ſom udi Mara ſvevde,
Du naadig ſaae til den, der under Aaget levde,
Jeg dig min Loves Gud fremdeles priſe vil,
Min Tunge, Lov opfyldt, ſkal aldrig blive ſtil.
Min Graad, min Suk, min Bøn, ſkal aldrig meer ophøre,
Det Løfte vil jeg dig, min ſøde Gud! nu gjøre.
Hermed ſaa ſlutter jeg, alt paa eenfoldig Viis,
Og ydmyg tager mod Mit HimmelSendte Riis.

Mæg-

Digitized by Google

Mægtig Gud! al Godheds Fader!
Hav nu Tak for dit Samfund,
Som min Pen til disse Blader
Rørde ved din Hjelp saa rund.

Farsdal, den 12te Martii 1742.

Digitized by Google